

Ruth Rendell

Gyilkosság a kriptában

ALBATROSZ KÖNYVEK BUDAPEST
Ruth Rendell Murder Being Once Done
Fordította Honti Katalin
© Ruth Rendell, 1972
Published by Hutchinson of London
Hungarian translation Honti Katalin, 1980

1.

Amikor Wexford reggel lement, unokaöccse már elindult a munkába, az asszonyok pedig az amatőr diétás nővérek odaadó buzgalmával, lábadozónak való reggelit készítettek neki. Így volt ez mindennap, mióta csak Londonba érkezett. Tízíg ágyban tartották, elkészítették a fürdővizét, egyikük a lépcső lábánál várt rá, bátorító és kissé idéetlen mosollyal felé nyújtotta a kezét, arra az esetre, ha netán elesne.

A másik nő – ma reggel unokaöccse felesége, Denise – az ebédlőasztalon feltálalt szűkös lakoma fölött elnökölt. Wexford borúsan méregette a két darab, szemmel láthatóan fűrészporból és csirizből készült kerek süteményt, a vékony szeletke sovány sültet, a fél cukrozatlan grape-fruitot, a feketekávét és mind e borzalmak koronájaként egy üveg fakó, kocsonyás anyagot, amit joghurtnak nézett. Felesége elhagyta lépcsőügyeletesi posztját, mögötte lépkedett, egy pohár vizet és két fehér pirulát tartott a kezében, és Wexfordnak kínálta.

– Ez a diéta visz a sírba – mondta Wexford.

– Ő, nem olyan veszélyes. Képzeld el, hogy cukorbeteg is lehetnél.

– „Ki tud a jeges Kaukázusra gondolni, míg parazsat tart a kezében?” – idézte Wexford.

Lenyelte a pirulákat, a joghurt iránti megvetését azzal juttatta kifejezésre, hogy letakarta a szalvétájával, majd a nők gondviselő tekintetétől kísérve nekilátott a fanyar grape-fruitnak.

– Merre sétálsz ma délelőtt, Reg bácsi?

Wexford már látta Carlyle házát; felfedező körutat tett a King's Roadon, egyazon borzadállyal bámulta az üzleteket meg a vásárlókat; ácsorgott a Stamford Bridge-i futballpálya körül, és saját szemével látta a menő futballsztrárokát; átsétált Chelsea valamennyi intim terecskéjén, megbámult minden furcsa kis szögletet; sajtó lábakkal átvonszolta magát a nevezetesebb képtárakon és a régiségpiacon. A nők örültek, ha sétált. Délutánonként arra buzdították, hogy taxival és földalattival menjen el velük a Természettudományi Múzeumba, a Brompton-kápolnába, a Harrods Áruházba. A hölgyek kedvtelve dicsérgették Wexfordot, amíg nem töprengett túl sokat, nem terhelte az agyát fölös kérdezősködéssel, nem maradt fenn késő estig, és elkerülte a csapszékeket.

– Hogy hova megyek ma délelőtt? – válaszolt Wexford. – Talán a rakpartra.
– Igen, igen. Menj csak! Nagyszerű ötlet!
– Gondoltam, megnézem ott azt a szobrot.
– Szent Tamás szobrát – mondta Denise, aki katolikus volt.
– Morus Tamás szobrát – válaszolta Wexford, aki nem volt katolikus.
– Szent Tamás, Reg bácsi. – Denise gyorsan elhúzta Wexford orra elől a sovány sültet, nehogy túl sokat vegyen belőle. – Ma délután pedig, ha nem lesz hideg, valamennyien elmegyünk a Kensington Parkba, és megnézzük Peter Pan szobrát.

De hideg volt; csípős hideg és sűrű köd. Wexford örült, hogy a felesége a nyaka köré tekerte a sálát, noha nem bánta volna, ha közben nem vet rá olyan szánakozó tekintetet, mintha attól tartana, hogy már csak a ravatalon látja viszont. Wexford nem érezte magát betegnek, csak éppen unatkozott. Ezen a délelőttön még az utca is néptelen volt, hiányoztak a mulatságos járókelők, akik elszórakoztatták lengő hajukkal, gyöngyeikkel, ósdi fémtárgyaikkal, festett virágokkal díszített csizmájukkal és egy afgán agár bozontos bundájával vetekedő szőrös kabátjukkal. A csapatokba verődő fiatalok, akik általában közömbösen húztak el Wexford mellett, ma délelőtt kis kávéházakban gyülekeztek, amelyek olyan neveket viseltek, mint a Nyájas Frodo vagy a Szeretet Eszméje.

A Theresa utcában állt Wexford unokaöccsének a háza, pontosan a divatos Chelsea negyed határán, de ha úgy tekintjük, hogy a King's Road a Beaufort utcánál véget ér, akkor már kívül esett Chelsea-n. Wexford morzsánként szedte fel ezeket a helyi ismereteket. Valamivel le kellett kötnie a gondolatait. Átment a 'King's Roadon, és a folyó felé indult.

Ezen a délelőttön – február 29-én – ólomszínű volt a Temze. Ködbe veszték a rakpart színei. Még az Albert-híd is, amelynek kék-fehér karcsúságát Wexford úgy szerette, elvesztette szokott porcelánszerűségét, és úgy bukkant elő a ködből, mint egy szépiacsontváz. Wexford lesétált a hídra, az úton fel-alá ballagott, miközben hunyorgó szemét dörzsölgette. Semmi nem volt a szemében – sem porszem, sem egyéb –, csak egy homályos pont, de úgy érezte, hogy ez már örökké ott marad.

Wexford szembe találta magát az ülő szoborral, amely komor jóindulattal viszonyozta tekintetét. Úgy tűnt, mintha gondolataiba mélyedne, és az államügyek, a kegyelem eszméje és utópisztikus gondolatok foglalkoztatnák. A ködben közelebb kellett mennie hozzá, hogy megbizonyosodjék róla: a szobor színes. Nem pusztán bronz vagy kő, hanem feketére és aranszínre festett emlékmű.

Magát a szobrot ugyan nem látta még eddig, de persze képekről már ismerte a filozófust, államférfit és vértanút; nevezetesen Holbeinnek a Morus Tamást és családját ábrázoló rajzáról. A reprodukciókon azonban nem tűnt fel Wexfordnak, hogy a szent mennyire emlékezteti egy élő és jól ismert arcra. Ha komor méltóságát huncut villanás váltaná fel, és szelíden lemondó ajkait ironikusan legörbítene – gondolta Wexford –, akkor magát a meglevenedett dr. Crocker látná maga előtt.

Wexford egyoldalú beszélgetésbe kezdett a szoborral. Fennhangon szólt hozzá:

– Rám találtál, ó ellenségem?

Sir Thomas tovább tűnődött az ideális államon és a reformáció veszélyein. A szemerkélő ködben az arc még komorabbnak, szinte fenyegetőnek hatott. Dr. Crocker arckifejezése pontosan ilyen volt azon a vasárnapon Kingsmarkhamben, amikor diagnosztizálta barátja szemében a trombóvizist.

– Csak a jó Isten a megmondhatója, Reg, hányszor figyelmeztettelek. Mondtam, hogy fogyj le, lazíts, és kezeld könnyedebben a dolgokat. És hányszor mondtam, hogy tartózkodj a szeszes italtól?

- Jól van. És most mi a helyzet? Készüljek fel a következőre?
- A következő az agyadat támadná meg, nem a szemedet. Teljes kikapcsolódást javasolok.

Utazz el valahova egy hónapra.

- Hova gondolsz?! Hogyan mehetnék el egy egész hónapra!
- Miért ne? Senki sem nélkülözhetetlen.
- Senki? És Winston Churchill? Vagy Nelson admirális?
- Neked a magas vérnyomáson kívül az a bajod, hogy nagyzási hóbertban szenvedsz. Vidd el Dórát a tengerpartra.

– *Februárban?* Nem beszélve arról, hogy gyűlölöm a tengert. És különben sem mehetek vidékre. Hiszen vidéken élek.

Az orvos elővette a táskájából a vérnyomásmérőt, szó nélkül felgyűrte Wexford ingujját, és a karjára erősítette a műszert.

– Az lenne a legjobb – mondta Crocker anélkül, hogy a vizsgálat eredményét közölte volna –, ha elküldhetnék a bátyám gyógytelepére Norfolkba.

– Atyaisten! Mit kezdek ott magammal egész nap?

– Nem kapsz mást, csak narancsszörpöt, és szaunázol három napig – mondta Crocker álmodozva. – Nem lesz erőd, hogy bármit is csinálj. A legutóbbi betegem, akit odaküldtem, még ahhoz is gyenge volt, hogy fölemelje a telefont és fölhívja a feleségét. Pedig csak egy hónapja nősült, és nagyon szerelmes volt.

Wexford egy megvert kutya pillantásával nézett az orvosra.

– Isten óvjon a barátaimtól. Tudod mit? Londonba megyek. Mi a véleményed? Az unokaöcsém úgyszólván mindig hív bennünket. Tudod, kire gondolok. A nővérem fia. Howard. A Scotland Yard főfelügyelője. Chelsea-ben van a háza.

– Rendben. De semmi éjszakázás. És ne merülj bele a londoni élet forgatagába. Alkoholt pedig egy kortyot sem. Adok veled egy étrendi táblázatot: napi ezer kalória. Látszólag rengeteg, de nem valami sok. Nekem elhiheted.

– Maga az éhhalál – mondta Wexford a szobornak.

Borzongani kezdett, amint ott állt merengve a szobor előtt. Itt az ideje, hogy visszamenjen az ebéd előtti pihenőjére, és megigya a pohár paradicsomlevet, amit az asszonyok már előkészítettek neki. Egy biztos: semmiféle Peter Pan expedícióban nem vesz részt ebéd után. Peter Pan a gyerekek öröme; ő pedig a mesékben már rég nem hisz, és egy napra elég egy szobor. Esetleg délutáni városnézés busszal. Persze széles ívben elkerüli azt, amelyiknek Kenbourne Vale felé visz az útja, Howard hivatalának irányába. Unokaöccse a maga kegyesen jóindulatú modorában kereken közölte vele, hogy Londonnak ebben az egyetlen körzetében nagybátyja személye nem kívánatos.

– És eszedbe ne jusson az unokaöccsével hivatalos dolgokról beszélgetni – ezek voltak Crocker búcsúszavai. – Most rövid időre tartózkodnod kell az effélettől. Mit mondtál, hol is van a hivatali székhelye? Kenbourne Vale-ben?

Wexford bólintott.

– Azt mondják, nyomasztó hely.

– Nyomasztóbb már nem is lehetne. Ott töltöttem a gyakorló éveimet mint kezdő orvos. A Szent Biddulph kórházban. – Mint mindig, amikor Crocker a fővárosban töltött csikóéveiről beszélt, most is felöltötte világfias ábrázatát, és hangjába némi leereszkedő pártfogás vegyült. – Van ott egy óriási temető; nagy és bizarr, hatalmas sírboltokkal. A királyi család néhány szerényebb sarja nyugszik ott. A kórház elfekvő osztályának ablaka egyenesen a temetőre néz, épp mintha jelezni akarnák a szegény öregeknek, hogy mi lesz a következő állomás. Ezenkívül tele van ez a vidék egyforma, omladozó bérkaszárnnyakkal. Kétféle ember él bennük: a

Koldusopera nyomorékjai meg önhibájukon kívül lecsúszott szegények.

– Lehetségesnek tartom, hogy változott az eltelt harminc év során – jegyezte meg Wexford, amikor végre ismét szóhoz jutott.

– Mindenesetre semmi olyasmi nincs ott, ami téged érdekelhetne – zárta le a témát zordan a doktor. – Ne csatangolj te Kenbourne Vale-ben. Nem akarom, hogy beleüsd az orrod a Scotland Yard bűnügyeibe. Csukd csak be szépen a füledet az unokaöcséd invitálásai előtt.

Invitálások! – Wexford keserűen nevetett magában. – Hiszen ha lett volna lehetősége, hogy becsukja a fülét! Howard az eltelt tíz nap alatt egyetlen szóval sem említette, hogy nagybátyját is rendőrnek tekinti, és azt sem javasolta, hogy látogassa meg a Yardon, vagy hogy bemutatná Wexfordot a főnökének. Nem mintha unokaöccse figyelmetlen lett volna. Howard maga volt az előzékenység, a leggondosabb házigazda.

Beszélgetés közben csak a legközömbösebb témákat érintette. Mint jelesen végzett cambridge-i diák, például irodalomról diskurált a nagybátyjával. Mindenről beszélt, csak a nagybátyja szívéhez (meg bizonyára a magáéhoz) legközelebb álló tárgyat kerülte következetesen.

Az ok nyilvánvaló. A londoni bűnügyi osztály magas beosztású detektív-főfelügyelői fölötté állnak annak, hogy hivatali dolgokról szóba elegendjenek holmi sussexi felügyelőkkel. Akinek öröklött háza van Chelsea-ben, nem ereszkedik le egy vidéki villa tulajdonosához. Ez a világ sora.

Howard sznob. Kedves, figyelmes, gondos Sznob – de akárhogy nézzük, mégiscsak sznob. És főleg ezért kívánta Wexford, bár ment volna inkább a tengerpartra vagy a norfolki gyógyintézetbe. Amint betette a lábát unokaöccse házába, nyomban azon törte a fejét, vajon kibír-e még egy estét Denise elegáns szalonjában. A hölgyek ruhákról meg a konyhaművészetről csevegnek, miközben ő meg Howard az időjárásról és a londoni látványosságokról váltanak szót, időközönként Eliot nevét is beleszőve a társalgásba.

Howard néha egy lelkiismeretes útikalauz modorában hívta fel nagybátyja figyelmét a főváros jelesebb nevezetességeire.

És még csaknem két ilyen hét áll előtte!

Az asszonyok Wexford nélkül nem keresik fel Peter Pant. Majd máskor – mondták, és rövid habozás után úgy döntöttek, hogy helyette egy divatbemutatóval kárpótolják magukat. Wexford lenyelte a pirulát, megette a számára készült főtt halat gyümölcssalátával, tekintetével követte Denise-t és Dórát, amint elhagyták a házat, mindketten a koruknak megfelelő, a harminchoz és az ötvenöthöz illő öltözékben. Denise bordó bársonyban és festői tollas kalapban, Dóra abban a rövid bundában, amit ő vett neki az ezüstkodalmukra. A nők nagyon jól megértették egymást. Közös volt az elhatározásuk is, hogy Wexfordot úgy kezelik mint egy vele született terheltségben szenvedő, visszamaradott hatéves gyereket, és ugyanígy egyetértettek a női ízlést érintő más kérdésekben is.

Mindenki él, mint hal a vízben. Kivéve őt – mindenki: Crocker a pocakjával és vastag derekával; Mike Burden a kingsmarkhami rendőrség őrszobáján, elégedetten bitorolva az ő íróasztalát; Howard, aki naponta rója szigorúan bizalmas útjait titokzatos hivatalában, ami éppúgy lehetne valamelyik előkelő kormányhivatal, mint a Scotland Yard. Amennyit a nagybátyjának elmond az ügyeiről...

Az önsajnálattal nem megy semmire. Ezt a londoni tartózkodást nem szabadságnak kell felfogni, hanem gyógykúrának. Itt az ideje, hogy megfeledkezzék kellemes ábrándjairól, amelyeket a vonatban szövögetett, útban a Viktória pályaudvar felé. Kiszínezte magában, hogyan vesz részt Howard nyomozásaiban. Sőt arról is álmodozott – és ennek még a pusztá emlékére is pironkodik –, hogy néhány szerény tanácsot ad az unokaöccsének. Crockernek igaza van. Ő

csakugyan nagyási hóbertban szenved.

Itt Londonban kijózanítóan fejbe kólintották. A ház a vidéki méretekhez viszonyítva is elég tágas volt. Nem volt nagy – de hát van, akinek a Taj Mahal sem elég nagy. Wexford úgy lopakodott ide-oda a házban, mint egy besurranó tolvaj, mert szorongást keltett benne a hely választékos eleganciája: a törékeny bútorok, a parányi asztalokon kiszámítottan elhelyezett porcelán készlet, a kecses kályhaellenző, amit kis híján mindig fellökött, és Denise művészi elrendezett virágai. Ezek a növények... Sejtelmesek, távoliak, a legkülönbözőbb fajtájúak; csaknem naponta feltűnt egy új összeállítás – ez végképp megzavarta Wexfordot. Soha nem lehetett biztos benne, vajon az a rózsabimbó szándékosan hever-e olyan hanyag előkelőséggel a márványasztal tetején, vagy netán ő maga a ludas benne, hogy esetlen kezével óvatlanul elvlasztotta a majolika vázában levő társaitól.

A ház hőmérséklete – ahogyan Wexford enyhén túlozva magában mondogatta – akár a görög tengerpart, augusztusi déli verőfényben. Ha az ember alakja engedné, járhatna boldogan fürdőruhában. Wexford csak azt csodálta, hogy Denise – akinek igen jó alakja van – miért nem hord otthon bikinit. És vajon hogy maradtak itt meg a növények; a kényes nárciszok a nemesített azaleák között?

Miután Wexford magasra felpolcolt lábbal letudta egyórás ebéd utáni pihenőjét, fogta a két könyvtári jegyet, amit Denise hagyott ott neki, és lement az utcára. Akárhova, csak ki innen, ebből a házból. A gyönyörű, puha meleg fészek homályos csendje nyomasztotta.

Miért is nem megy haza?

Dóra maradhat, ha kedve tartja. Wexford olyan heves sóvárgással gondolt az otthonára, hogy megfájdult a gyomra. Igaz, részben az éhség miatt. Otthon! Sussex zöld mezői, a fenyőerdő, a sok ismerős a Fő utcán; az őrszoba és Mike, aki örül, hogy viszontlátja; a saját háza, amely pontosan olyan hideg, amilyennek egy angol háznak lennie kell, csupán a kandalló nagy, duruzsoló tüze melegít; jóízű étel és friss kenyér, a hűtőben pedig elrejtett sörösdobozok.

Kivehetne éppen egy-két könyvet a könyvtárból, hogy jegyen mit olvasnia a vonaton. Azután majd visszaküldi Denise-nek postán. Kiválasztott egy regényt, és mivel úgy érezte, hogy a délelőtti társalgás során összebarátkozott az öregfiúval, kikölcsönözte Morus Tamás *Utópia*-ját. Más dolga nem lévén, hosszasan üldögélt a könyvtárban, az otthonáról merengve. A könyvet ki sem nyitotta.

Majdnem öt óra volt már, amikor távozott. Vett egy esti lapot pusztá megszokásból, nem mintha el szeretne volna olvasni. Wexfordot hirtelen fáradság lepte meg. Az a támológó kimerültség, amit akkor érez az ember, ha nincs semmi feladata, és valahogy agyon kell ütnie a lomha időt az ébrenlét és a lefekvés között.

Hosszú az út gyalog a Theresa utcáig, túlontúl hosszú. Wexford intett egy taxinak, leroskadt az ülésre, és szétnyitotta az újságját.

Az első oldal közepéről unokaöccse csontos, szinte hullaszerű arca nézett vissza rá.

2.

Az asszonyok még nem voltak otthon. Amikor Wexford belépett a házba, egy tropikus légáram olyan kábító hőhullámot sodort felé, hogy egészen beleszédült. Leült, előkereste az új szemüvegét, és elolvasta a képaláírást: „A Scotland Yard bűnügyi osztályának főnöke, az ügy kivizsgálásával megbízott Howard Fortune detektív-főfelügyelő megérkezik a Kenbourne Vale-i temetőbe, ahol a lány holttestét találták.”

A kép szemből mutatta Howardot. A fotós abban a pillanatban kapta el, amint kiszállt a kocsijából. Alatta egy másik, kísérteties kép vonzotta ellenállhatatlanul a tekintetét. Wexford nem akarta átengedni magát a látványnak, figyelmét inkább az újság beszámolójára irányította. Lassan olvasni kezdte a történetet.

„Ma reggel egy lány holttestére bukkantak a nyugat-londoni Kenbourne Vale temetőjének egyik kriptájában. Az eddigi vizsgálat eredménye szerint a húsz év körüli lány Loveday Morgan, Garmisch Terrace 15. szám alatti lakos.

A hullát a temetőőr fedezte fel. szokásos ellenőrzése során, amelyet havonta végez a sírboltokban. Fortune felügyelő a következőket mondta: „Kétségtelenül előre kitervelt, szándékos merényletről van szó. Egyelőre nem mondhatok többet.”

A temetőőrtől a következőket tudtam meg: A sírbolt a Monfort család tulajdona. A Monfortok valamikor számottevő emberek voltak Kenbourne Vale-ben. Meghatározott pénzüsszeget helyeztek letétbe a sírbolt gondozására. A sírbolt ajtajának zárja évek óta le volt törve.

„Mint minden hónap utolsó keddjén, szokás szerint ma reggel is elindultam, hogy kiséperjem a kriptát és virágot tegyek Mrs. Viola Monfort sírjára. Az ajtót zárva találtam, erősen be volt szorulva. Csak szerszámmal tudtam kifeszíteni. Amikor sikerült kinyitnom, lementem a lépcsőn, és láttam, hogy egy lány holtteste fekszik Mrs. Viola Monfort és James Monfort kapitány koporsója között.

Borzasztóan megdöbbentem. Ezen a helyen várná az ember legkevésbé, hogy egy hullát talál.”

Ezen Wexford kuncogott egy kicsit, de a kriptáról készült fotó ismét lehűtötte a kedvét. A képen éktelen mauzóleum meredt az égnek, szemmel láthatóan a gótika méreteit kívánta újra életre kelteni. A tetején két hatalmas letaglózott oroszlán feküdt, és diadalmasan magasodott föléljük egy harcos szobra. Az emlékmű fekete bádogból készült. Talán valamelyik nagy vadász Monfortnak állított emléket. A csoportozat alatt a hősi tárgyú festményekkel sűrűn borított ajtó félig nyitva állt, felfedve a mögötte levő áthatolhatatlan sötétséget. A sírkertépítész kedvelt fái, a tölgyek, porlepte örökzöldjükkal a kriptára borultak, és a harcos fejét övezték.

Jó felvétel volt. Mindkét fotó sikerült; a Howardról készült kép jól mutatta azt az éleslátást és elszánt céltudatosságot, amelynek minden jó rendőrtiszt tekintetében ott kell ülnie, de Wexford ezt soha nem látta az unokaöccsén. És nem is fogja, gondolta, miközben nehéz sóhajjal letette az újságot. Nem vitte rá a lélek, hogy tovább olvassa a történetet. Fogadni mer, Howard megérkezik vacsorára, megcsókolja a feleségét, érdeklődik nagynénje újabb beszerzései felől, és – mintha mi sem történt volna – figyelmesen megkérdi, hogy szolgál nagybátyja egészsége.

Sőt most még rosszabb lesz a helyzet. Howard nem színlelhet tovább, és konok némaságával bizonyítja majd, amit Wexford már eddig is gyanított, hogy nagybátyját vén salabakternek tekinti, aki legfeljebb holmi bolti tolvaj lefülelésére alkalmas, vagy egy hetvenkédő dél-angliai gengszterbanda felszámolására.

Wexford elbóbiskolhatott, és alighanem sokáig aludt. Mire felébredt, az újság eltűnt a keze ügyéből, és Dóra ült vele szemben.

Kezében tálca, rajta Wexford vacsorája: hideg csirke, az átkozott reggeli sütemény maradványai, aludt tej meg két fehér pirula.

– Hol van Howard?

– Nemrég érkezett, kedvesem. Amint befejezte a vacsoráját, bejön hozzád és veled kávézik. És társalog veled az időjárásról? Howard valóban az időjárással kezdte a társalgást.

– Milyen kár, hogy éppen most tört ránk megint a hideghullám, Reg. – Soha nem bácsizta a

nagybátyját, és csodálkozást keltett volna, ha megteszi, mert Howard Fortune a maga harminchat évével negyvenötnek látszott. Az emberek hajlottak arra, hogy azon szánakozzanak, milyen nagy korkülönbség választja el a feleségétől; nem is sejtették, hogy mindössze hat évről van szó. Howard rendkívül magas volt, éktelenül sovány és szikár, csontos arcát ráncok barázdálták. De ha mosolygott, szinte megszépült, elragadóan jóképű volt. Ilyenkor látszott a rokonság nagybácsin és unokaöccsén. Wexford-arc volt mind a kettő, ugyanazok a vonások, csak míg a fiatalabb ösztövércán alig volt szemernyi hús, addig az öregebb állat súlyos toka húzta, és szemei alatt táskák sötétlettek. Howard mosolyogva kitöltötte Wexford kávéját, és letette mellé a csészét. – Látom, megszerezted az *Utópiá*-t.

Nem ilyen megjegyzést várna az ember valakitől, aki egész napját egy gyilkossági ügy előzetes vizsgálatával töltötte. Az igaz, hogy Howardon nem látszott meg semmi. Ezüstszürke öltönye és méret után készült, citromsárga inge ugyanaz lehetett, amit reggel felvett, de minden holmija olyan makulátlan, mintha skatulyából húzták volna ki. Vékony, karcsú ujjait között most úgy forgatta Morus Tamás klasszikus művének bőrbe kötött kiadását, mintha sosem érintettek volna ódon könyveknél durvább holmit. Miután egy párnát helyezett nagybátyja fejé mögé, Howard értekezésbe kezdett az *Utópiá*-ról; az 1551-es Ralph Robinson-féle fordításról, Morus Tamás barátságáról Erasmusszal, és időnként olyan udvariassági fordulatokat alkalmazott, mint: „Persze, ezt te is jól tudod, Reg.” Howard fejtegetésekbe bocsátkozott más, az irodalomból ismeretes eszményi államokról, egyebek között Campanella Napállamáról. Kellemesen és hozzáértően csevegett, alkalmanként önmagát félbeszakítva, hogy Wexford is kifejthesse saját nézeteit, ő azonban egy szót sem szólt. Forrt benne a méreg. Ez az ember nemcsak sznob, hanem kegyetlen szörnyeteg, valóságos szadista. Itt ül, és előadást tart az idealista filozófiáról, miközben a lelke csordultig tele van valami merőben ellentétes dologgal; amikor tudja, hogy nagybátyja nemcsak az *Utópiá*-t hozta a házba, hanem azt a szörnyű tettet kitergető újságot is. És ez ugyanaz a kisfiú, akit ő, Wexford tanított meg ujjlenyomatot venni!

Kint a hallban megszólalt a telefon. Denise vette fel a kagylót, de Wexford észrevette, Howard milyen feszült éberséggel kapta fel a fejét a csengetésre. Figyelte, hogyan élesednek meg unokaöccse vonásai, amikor Denise bejött és megmondta, hogy őt keresik. Wexford figyelmét a kettőjük közötti néma jelbeszéd sem kerülte el; Howard alig észrevehető, apró fejmozdulattal jelezte, hogy a hívást és mindent, ami azzal kapcsolatos, titokban kell tartani vendégük előtt. Persze hogy Howard egyik alárendeltje jelentette telefonon az újabb fejleményeket. Sajgó keserősége ellenére Wexford oldalát fúrta a kíváncsiság, hogy mi lehet ez a fejlemény. Hegyezte a fülét a hall irányába, ahonnan behallatszott Howard mormogása, de nem értette a szavakat. Az egyetlen, amit Wexford tehetett, az volt, hogy nem nyitja ki az ajtót, hanem amikor Howard visszatér, egyenesen megkérdi. Előre tudta, mi lesz a válasz: „Csak nem akarsz olyesmivel gyötörni az agyadat?”

Wexford nem várta meg, míg Howard visszatér. Fogta az *Utópiá*-t, és a lépcső felé indult. Kurtán jó éjszakát kívánt Denisének, és odabiccintett unokaöccsének, amint elhaladt mellette. Ágyban a helye a magafajta vén csontnak. Wexford a takaró alá bújt, feltette a szemüvegét, majd kinyitotta a könyvet. A betűk összefutottak előtte. Csak nem a szeme úz vele ilyen rossz tréfát? Rámeredt a könyvre, azután összecsapta.

Latin nyelvű példány volt.

Wexford sok mindent álmodott ezen az éjszakán, például azt, hogy Howard megenyhült, és személyesen vitte ki őt a Kenbourne Vale-i temetőbe, hogy együtt tekinthessenek meg a Monfort-kriptát. Így azután, amikor Wexford, felébredt, el sem tudta képzelni, hogyan is mehetne haza anélkül, hogy valóban látta volna. A gyilkosság egy ideig szóbeszéd tárgya lesz Kingsmarkhamben is. Hogyan magyarázza meg Mike-nak, hogy őt – Wexfordot – teljességgel

kirekesztették az ügyből? Hogy egy fedél alatt élt a nyomozással megbízott személlyel, és mégsem tudott meg többet az átlag újságolvasónál? Találjon ki valami hazugságot? Mondja, hogy nem is volt rá kíváncsi? Minden csepp vére lázadt ez ellen. Akkor tehát nem marad más hátra, mint megmondani az igazat – Howard nem méltatta rá, hogy beavassa a dologba.

Tíz órakor Wexford a szokásos reggeli pantomimre érkezett le. Zabkása, narancslé az asztalon, és ezúttal Denise várt rá a lépcső lábánál. Egyébként minden ugyanúgy ment, mint a többi reggelen.

Wexford ugyan nem említette, de Dóra rájött, hogy az *Utópia* latinul van, és a két nő már tervezgette, hogy szerez neki egy angol nyelvű kötetet. Denise sógornője könyvüzletben dolgozik, és ő majd szerez Wexfordnak egy fűzött példányt. Hogy semmit el ne mulasszanak, Denise maga megy el a könyvesboltba, és rendel egy Ralph Robinson-féle fordítást.

– Felesleges miattam ennyit fáradoznod – mondta Wexford.

– Merre sétálsz ma reggel, Reg bácsi?

– Viktória pályaudvar – válaszolt kurtán Wexford, de nem fűzte hozzá, hogy a menetrend után tudakozódik. Némán viselte a nők hápogását, hogy ilyen messzire akar gyalogolni.

Persze nem gyalog megy. Csak van egy busz arrafelé. A tizenegyed, gondolta Wexford, ezek mindig tucatjával járnak, kivéve, ha az ember rájuk vár. Ma – úgy látszik – sztrájkolt a tizenegyed meg a huszonkettes, miközben a Kenbourne Vale felé tartó buszok egymás után robogtak át a King's Roadon.

Wexford ellenállhatatlan csábítást érzett arra, hogy megnézzé azt a temetőt. Howard emberei mostanra már végeztek ott. Temetőbe pedig az megy, aki akar. És akkor, hajzatérve legalább le tudja írni Mike-nak a sírboltot, és hozzáteheti, milyen kár, hogy épp a legérdekesebb fordulatnál kellett elhagynia Londont. A Viktória pályaudvar várhat. És mi volna, ha telefonon érdeklődne?

Éppen jött egy busz Kenbourne Vale felirással. Wexfordnak nem volt kedve a temető után tudakozódni a mosolygó nyugat-indiai kalauznál – őt ne nézze jámbor városnézőnek –, bizonytalan volt Londonban, határozottságából is veszített, ezért csak annyit mondott: „Végig, legyen szíves” – és kényelmesen hátradőlt az ülésen, azt színlelve, hogy tartja magát az elcsépelet turista aranyigazsághoz: a busz tetejéről ismerkedj Londonnal.

Amint a busz kanyargott vele, egyre inkább elhagyta a tájékozódóképessége. Azon tűnődött, hogyan ismeri fel Kenbourne Vale-t. A környékre már ráillett Crocker leírása az omladozó bérkaszárnnyák tömbjéről, de harminc év telt el közben; azóta toronyházblokkok meg modern lakótelepek tarkították a képet.

Wexford szemébe tűnt egy tábla: Kenbourne negyed. És utcanevek egész sora következett.

Valahol a közelben kell lennie a temetőnek. Wexford türelmes szemlélődését heves izgalom váltotta fel. A busz nehézkesen elzötyögött valami köröndféle mellett, majd befordult a Kenbourne Lane-re, erre a széles, forgalmas, kopár útra; a járdát egyetlen fa sem szegélyezte. A busz felkapaszkodott egy utcába, amelyben ázsiai élelmiszerboltok váltakoztak zálogkölcönzőkkel és kicsi dohányárudákkal. Wexford éppen azon törte a fejét, hogyan fogja megtalálni a temetőt, amikor a busz felért a domb tetejére, és balra egy irtatlan, sárga homokkőből készült oszlopcsarnok tárult elé. Nyitva állt a hatalmas kovácsoltvas kapu – akkora volt, mint egy Kőfallal kerített keleti város kapuja –, a tövében eltörpültek a fekete rácsokat mázó munkások.

Wexford jelezte, hogy le akar szállni, és a busz behajtott a megállóba. Az időjárás viszontagságainak kitett dombtetőn éles szél süvített, és valósággal belehasított Wexfordba. Felhajtotta kabátja gallérját. Az eget súlyos hófelhők borították. Nem volt erre egyetlen árva városnéző, sem rendőrségi autó. Sem a festegető munkások, sem a temetőőrforma ember, aki ott állt a kapusfülke bejáratánál, nem szólt Wexfordhoz egy szót sem, amikor elhaladt a kapu boltíve

alatt.

Amint a kapun belül volt, emlékezetében felötlöttek Crocker szavai arról, hogy milyen hatalmas és bizarr ez a temető. Nem volt ebben semmi túlzás, a doktor csupán azt mulasztotta el megemlíteni, milyen förtelmesen elhanyagolt. Talán a nagysága miatt vagy mert nem volt megfelelő személyzet. Wexford csendben állt, és a vad növényzetet szemlélte.

Közvetlenül előtte egy fellengzős építmény meredezett; minden nagy temető büszkélkedhet ilyesmivel, de a rendeltetését senki sem ismeri pontosan. Nem volt ez sem kápolna, sem krematórium; feltehetően a temető személyzetének adott szállást, és vécek voltak benne a gyászolók számára. Az egész a római Szent Péter-székesegyház stílusában épült. Akkor persze azért nem volt, de mégis éppen elég nagy. Kenbourne Vale lakosainak balszerencséjére azonban nem Bernini tervezte, mint római mintaképét; a kupolája túl kicsi volt, oszlopai túlzottan vaskosak, és az egész építményt ugyanabból a sárga homokkőből kiviteleztek, amiből az oszlopcsarnok készült.

Ugyanabból készült a Szent Péter-bazilika-szerű épület jobb oldalán kinyúló két oszlopsor is; körülbelül százméternyire úgy torkolltak egy szárnyas győzelemistent tartó boltívbe, mint két ölelő kar. Az oszlopcsarnok és a külső fal között, amelyen túl feltűnt a Szent Biddulph kórház épülete, az elvadutság minden jele látható volt; a bozotos cserjék és fák őserdejéből itt-ott előbukkantak a viharvert síremlékek földből kilátszó csúcsai.

Az oszlopsorok közötti térségen némi rendteremtő kísérlet nyomait lehetett felfedezni. A bozontos füvet lenyírták, a bokrokat megmetszték, így a nyírott bokrok szennyes síremlékeket fedtek fel: angyalok karddal, ágyútalpak, törött oszlopok, síró Niobék, egyiptomi obeliszek, s közvetlenül a Szent Péter-templomot mímelő épület mellett két sírbolt, amelyek mérete két kisebb házával vetekedett. Wexford kimeresztette a szemét, és az egyikben Mecklenburg-Strelitz Adalberta hercegnő, a másikon a retzi nagyherceg, Waldemar őfensége nevét betűzte ki.

A hely egyenesen nevetséges volt; nagyszabású nekropolisz, senkiföldje; sokkal jobb szolgálatot tenne, ha Kenbourne Vale hajléktalanjainak adna otthont. Ugyanakkor mindez mélységesen baljós volt, és döbbsent ámulatot keltett. Wexford soha azelőtt – sem ravatal közelében, sem gyilkosság színhelyén – nem érezte ilyen erőteljesen a halál borzongató lehetőségét. A szárnyas diadalisten visszafogta a felhőktől feketéllő égboltra ágaskodó lovait, és az oszlopsor boltívei zordan homályt árasztottak. Wexford úgy érezte, hogy semmi kincsért nem járkálna ezek között a boltívek és oszlopok között; sárga, nyirkos falaikon bronztáblákba vésett feliratok olvashatók. Egyetlen éjszakát sem töltene itt, még ha visszakapná is érte az egészségét és az ifjúságát.

Felmászott a lépcsőn, hogy szemügyre vegye a temetőt. Ami sok, az sok – gondolta magában. Szerencsére a Monfort-kriptának itt kell lennie valahol a fal és az oszlopcsarnok között. Wexford ezt abból gyanította, hogy csak itt látott örökzöldet. Nagy kő esett le a szívéről a gondolatra, hogy nem kell átkutatnia az egész belső teret, ahol a pazarnak szánt, iszonyatos síremlékek álltak, és a szárnyas győzelmi isten uralta az egészet, mint valami komor bukott angyal,

De amint Wexford lement a lépcsőn, és jobbra tért egy ösvényen, rájött, hogy ez a hely a mélyben semmivel sem vonzóbb, mint a magasból. Igaz, hogy a szárnyas isten meg az oszlopsor eltűntek a fák mögött, de a növényekben is volt valami fenyegető; az örökzöld minden árnyalatában, elvadultan tenyésztek egymás hegyen-hátán, és teljesen beárnyékolták az ösvényt. A fák törzsét vállmagasságig elrejtette a repkény meg a sűrű bozót. A cserjék közt sírkövek körvonalai bukkantak elő, majd a külső fallal párhuzamosan futó ösvény mentén egyre nagyobb síremlékek bontakoztak ki.

Egyik-másik dagályos sírfelirat kaján vigyorgásra ingerelte Wexfordot, de azután torkára forrt a nevetés. A baljós legyőzte az abszurdot; alattomos iszonyat ólálkodott e hely körül.

Rátelepedett a mohával és évtizedes szennyel borított bronz- és faragott kőszobrokra, ott settenkedett az örökzöld indák között, sőt amint a szél besüvített a sűrű levelek és töredezett kövek közé, úgy tetszett, hogy a szobrok kísértetiesen mozognak. Wexford a viharfelhős, fekete égboltnak csak egy keskeny szegélyét láthatta a feje fölött. Leszegett fejével ment tovább, lába mindenütt az enyészet nyomaiba ütközött.

Amikor úgy érezte, hogy ez már több annál, amit eleven ember el tud viselni, odaért a Monfort-kriptához. Akkora volt, mint egy kis kunyhó, és sokkal visszataszítóbb, mint a fotón. A fotós nem ragadhatta meg a félig nyitott ajtón kiáradó áporodott szagot, nem adhatta vissza azt a sajátosan kellemetlen hatást, amit a harcos arcán meg a leterített oroszlánok mancsán felkúszó zöld moha keltett.

A lap nem közölte a sírfeliratot sem. Minden eddig látott felirattól különbözött. Nem adott ugyanis semmiféle információt a sírboltban nyugvó halotról. A réztáblát patinászöldre marta a rozsdá, de a szöveg, alighanem valami színtartó fémből készült – aranylemezből talán? –, világosan és olvashatóan látszott.

„Aki kérdez – bolond.

Aki válaszol neki, még nagyobb bolond.

Mi az igazság? Amit az ember annak tart.

Mi a szépség? A szépség az ember szemében van.

Mi a jó, mi a rossz? Ma ez, holnap az.

Csak a halál valódi.

Az utolsó Monfort kéri, hogy olvasd el ezt, és szó nélkül-menj tovább."

A sírfelirat – ha ezt annak lehet nevezni – annyira megragadta Wexfordot, hogy papírt, ceruzát vett elő és lemásolta. Azután sarkig kitérte az ajtót; azt hitte, megcsikordul, de egyetlen hang sem hallatszott. Talán a temetőőr megolajozta a sarokvasakat. A nyikorgás valamiképpen bátorító lett volna. Wexford hirtelen tudatára ébredt, hogy riadt félelmét főleg a mélységes csend okozza. Mióta betette a lábát a temetőbe, nem hallott mást, csak az avar zizegését a lába alatt és a szél süvítését.

Bent a kriptában nem volt egészen sötét. A teljes sötétség nem lett volna ilyen nyomasztó. A hátsó falon elhelyezett keskeny vitrinből szürkés fény vetődött a lépcsőre. Wexford lement, és egy körülbelül ötméteres négyzet alakú kamrában találta magát. A halott Monfortok nem a temetőőr által emiített koporsókban pihentek, hanem állványokon nyugvó kőszarkofágokban. A kamra közepén egy elképesztő márványmedence madárfürdő benyomását keltette. A medencébe víz szivárgott, és Wexford el sem tudta képzelni, mire való mindez. Közelebb lépett a szarkofágokhoz, és észrevette, hogy két sorban helyezkednek el; a sorok között szűk rés. Itt találhatták meg Loveday Morgan holttestét.

Wexford enyhén megborzongott. A kriptá az elmúlás leheletét árasztotta. Az enyészet szaga nyilván nem a régen porladó Monfortoktól származott, hanem a sír körül rothadó virágoktól, a pálló víztől meg a hosszú szellőzetlenségtől.

Utálatos hely. A lány húszéves volt, gondolta Wexford; remélte, hogy gyorsan meghalt, és nem épp ott, ahol most ő áll. Mi a jó, mi a rossz? Ma ez, holnap az. Csak a halál valódi.

Wexford megfordult, és amint a lépcső felé indult, a feje fölött zajt hallott; valaki járt a gazzal felvert kavicsos ösvényen. Talán az ő, nem is lehet más. Rálépett az első lépcsőfokra, és feltekintett az ajtó négyszögletes keretét bevilágító gyér fénybe. És ekkor, amint éppen meg akart szólalni, hogy megmagyarázza jelenlétét, az ajtórésben unokaöccse szikár, komoly arcát

pillantotta meg.

3.

Mindenki ismeri azt az érzést, amikor kínos helyzetben rajtakapják és szeretne a föld alá süllyedni. Erre a célra alkalmasabb földet el sem lehetne képzelni, gondolta a rémült Wexford. Ez a föld, gyomrában a rengeteg halottal, igazán elbír eggyel többet, ő azonban nem tehetett mást, felkapaszkodott a lépcsőn, és várta, hogy jöjjön, aminek jönnie kell.

Howard merően nézett a félhomályba; eleinte nem ismerte fel a betolakodót. Amikor Wexford felbukkant az ösvényen, és esetlenül tisztogatta kabátjáról a rátapadt pókhálót, Howard végre ráismert, és arcára kiült a teljes döbbenet.

– Jó isten, Reg! – mondta. Jobbról-balról méregette a nagybátyját, azután lebámult a kriptába, mintha valami szörnyű érzékcsalódás áldozata lenne. Ez vagy nem Wexford, hanem egy kenbourne-i lakos, aki hozzá hasonlóra álcázta magát, vagy pedig nem a kenbourne-i temetőben vannak. Beletelt néhány perc, míg Howard összeszedte magát annyira, hogy meg tudott szólalni:

– Azt hittem, tudni sem akarsz az ilyesmiről.

Wexford úgy állt ott, mint egy megszeppent iskolás fiú. Micsoda ostoba helyzet. Általában Wexford számára idegen érzés volt a zavar; túlradt benne az önbizalom. Hiszen ő már akkor bűnüldözéssel foglalkozott, amikor ez az ember még hátulgombolós volt, gondolta magában, és fagyosan így szólt:

– Csakugyan azt hitted? Fel nem foghatom, miért. – Csak nem mentegetőzni és nem magyarázkodni. Soha. – De nem tartalak fel tovább. Különben is el kell érnem a buszt.

Howard összehúzta a szemét.

– Nem – mondta –, nem fogsz így elmenni. – Mindig megfontolt, mértékletes hangon beszélt. – Ezt nem engedhetem. Ha látni akartad a kriptát, miért nem mondtad tegnap este? Kihoztalak volna magammal ma. Ha be akartál tekinteni az ügybe, csak egy szót kellett volna szólnod.

Képtelenség ilyen méltatlanul ácsorogni és vitatkozni a metsző hidegben, a romba dőlt sírkövek között. Wexfordnak ez egyáltalán nem volt inyére. Felforrt benne a méreg.

– Szólni?! – üvöltötte. – Szólhattam egy szót is, miután eltökéltem, hogy mindenképp kirekesztesz, ami a munkáddal kapcsolatos?! Amikor Denise-zel összeszövetkeztetek, hogy minden ilyesmit elhallgattok előlem? Úgy viselkedtetek, mint a szülők, akik lecsavarják a tévét a gyerek miatt, ha szexfilm kezdődik. Tudom én, hogy mikor nincs rám szükség. *Szólni!*

A szónoklat kezdetén Howard arca egészen elborult, de most halványan elmosolyodott. A kabátja zsebében kotorászott, miközben Wexford harciasan összefont karokkal nekitámaszkodott a kriptá falának.

– Itt van, olvasd. Két nappal előttem érkezett. – Howardnak visszaadta a biztonságát a zsebéből előhúzott bizonyíték, és újra szilárd hangon szólt: – Olvasd csak, Reg.

Wexford gyanakodva nyúlt a levél után. A szemüvege nélkül éppen csak betűzgetni tudja, de az is elég lesz. Kihívóan nézett vele farkasszemet az aláírás: „Leonard Crocker... Bízom benne, hogy számíthatok a tapintatára... Nagybátyja közeli barátom és betegem... Semmire nem vágyik inkább, mint hogy minden rendőri munkát elkerüljön... A leghelyesebb, ha a közelébe sem engedik a...”

– Azt gondoltuk, érted tesszük, Reg.

– „Közeli barát!” – tört ki Wexfordból. – Milyen jogon ártja bele magát a dolgomba? – Általában betűtisztelő ember volt, de most magán kívül gombóccá gyűrte a levelet és behajította a

bokrok és porladó kövek közé.

Howard harsányan felnevetett.

– Beszéltem az esetedről a saját orvosommal – folytatta. – Elmondtam neki, mi a bajod. Mire ő – tudod, milyen diplomatikusan fogalmaznak ezek az orvosok – azt mondta, hogy kétféle álláspont van ebben a dologban. Ő úgy gondolja, nem ártana, ha a megszokott életmódodat követnéd. Mégis, Denise ragaszkodott hozzá, hogy a kezelőorvosod előírásai szerint járjunk el. És azt hittük, hogy te, is ezt kívánod.

– Sznobnak tartottalak – mondta a nagybátyja. – Rangkórság, címek meg efféle.

– Valóban? – Howard az ajkába harapott. – Nekem ez soha meg sem fordult a fejemben. Nem is tudod, mennyire áhítoztam egy igazi beszélgetésre az irodalmi terefere helyett. Különösen most, amikor kevés az emberem, és nyakig vagyok a munkában. – Howard azért továbbra sem feledkezett meg arról, hogy felelős nagybátyja egészségéért. – Biztosan összefagyta már – mondta homlokát ráncolva. – Itt jön az őrmester, úgyhogy itt is hagyhatjuk ezeket az emeletes urnákat és meglevenedett mellszobrokat.

Negyven év körüli zömök ember közeledett a „Szent Péter-bazilika” felől. Sugárzott belőle a vidám és gyakorlatias nyugalom. Tökéletesen érzéketlen volt az olyan dolgokkal szemben, mint temetői atmoszféra meg feszült párbeszéd két másik ember között. Howard bemutatta Clements őrmestert, Wexfordot pedig mint detektívfelügyelőt mutatta be az őrmesternek, és nem említette, hogy a nagybátyja. Arra sem tett kísérletet, hogy megmagyarázza hirtelen és bizonyára meglepő felbukkanását a büntett színhelyén.

Egy ilyen rangos testület kötelékébe tartozó személynek, mint az őrmester, több esze volt annál, semhogy kérdezősködjék. Vagy talán ismerte a Morgan-ügyre vonatkozó parancsot.

– Nagyon örülök, hogy megismertem, uram.

– A nagybátyám – Howard engedett merev hivatalosságából – szabadságon van. Sussexből való.

– Ha szabad megjegyezni, elég nagy változás a megszokott környezethez képest. Sem zöld mezők, sem tehének, semmi efféle. – Az őrmester tiszteletudó és egyben felnéző mosollyal nézett Wexfordra, majd a főfelügyelőhöz fordult. – Újra elbeszélgettem a temetőőrrel, de most sem tudtam belőle többet kiszedni.”

– Rendben. Visszamegyünk a kocsihoz. Mr. Wexford velem ebédel. Ebéd közben megpróbálom rávenni, hogy adjon néhány bölcs tanácsot.

– Csak hasznunkra válik – mondta az őrmester hátralépve, hogy utat engedjen a másik kettőnek, majd ő is kilépett a temető kapuján.

Howard a Nagyherceghez címzett ódon kis csapszékbe vitte a nagybátyját, amely egy Kenbourne Lane-i sikátor sarkán állt.

– Nem is tudtam, hogy maradtak még ilyen helyek Londonban – jegyezte meg Wexford, és elismeréssel méregette a helyiség berendezését, a faburkolatot és a bordázott üveglakokat. Akárcsak otthon. Feléjük található ilyen kocsimák – Pomfretben, Stowertonban.

– Ilyen azért kevés van már. Kenbourne nem Utópia. Ha kinézel az ablakon, elhiszed hogy Hood egy kiadatlan versben ezt írta?

De jó is megrakott szekéren Végighajtani a virágos Kenbourne Lane-en!

– Mit eszel, Reg?

– Nem szándékszem túl sokat enni.

– Talán hideg kacsasültet valami salátával? Kitűnő a konyhájuk.

Wexford úgyszólván beleszédült az örömbé, de nem szabad egészen kiadnia magát. Hogy ő most egyáltalán itt van Howarddal, az a kommunikáció diadala a félreértések fölött. És nem is akármilyen körülmények között. Most ismét megkaparint valami igazi nyomozói munkát. És – ami a fő – alakoskodnia sem kell hozzá. Az ételpult kínálata ínycsiklandozóan csábító. Wexford kiválasztotta a kalóriaszegény fogásokat: véres marhaszeletet salátával, majd elégedett sóhajjal visszaült a helyére. Örömet még a nagy pohár almalé sem tudta befelhőzni, amit Howard kínálgatott neki, miközben kiváló minőségét dicsérte.

Mióta Wexford Londonba érkezett, úgy érezte, hogy nem egészen azonos önmagával. Megszokott érzés ez mindazoknál, akik szabadságra mennek. Ez alól csak a legharcedzettebb utazó kivétel. De a nagyvároshoz lassan hozzászokott, és mégsem talált vissza önmagához – alapvető „Wexfordságához” –, hanem egyre jobban távolodott tőle, míg végül a temetőben teljesen gyámoltalan lett és elveszett. Félelmetes percek voltak ezek. Most azonban úgy érezte, azonosabb önmagával, mint napok óta bármikor. Olyan volt, mintha Mike-kal ülne a Szürke Galambban, ahol oly sokszor tárgyalták az ügyeket kedélyesen, fehér asztal mellett. Csak most Howard kezében volt a vezetés, és ő játszotta Mike szerepét, de ezt egyáltalán nem bánta. Sőt még arra is képes volt, hogy egykedvűen szemlélje Howard ebédjét, a hatalmas tál vesés pudingot, zsírban sült krumplival és csőben sült makarónival.

Az első percekben ettek-ittak, néhány további szót váltottak a köztük támadt félreértésről, majd Howard az asztalra dobott egy gyorsfényképet, és egyenesen a tárgyra tért.

– Ez az egyetlen fényképünk a lányról. Lehet, hogy előkerül még több is. A kézitáskájában volt. Általában az ember nem szokta a saját fényképét magával hordani.

Talán valami szentimentális oka volt rá. Nem tudjuk, hol és mikor készült a felvétel.

A fénykép túl halvány és elmosódott volt ahhoz, hogy az újság reprodukálja. Vékony, szőke lányt ábrázolt, olcsó szövetruhában és ormótlan, nehéz cipőben. A lány arca halvány pacni a képen; a saját anyja sem ismerne rá – gondolta magában Wexford. A háttérben szürkés bokrok látszottak, mennyezetig érő falrészlet és valami rúdféle.

Wexford visszatette a fotót az asztalra és azt kérdezte:

– Közel van ide a Garmisch Terrace?

– A temetőből a házak hátsó falára látni. De nem onnan, ahol jártunk, hanem a másik oldalról. Visszataszító hely. Borzalmas épületek. 1870 körül húzták fel ezeket a kispénzű városi kereskedőknek, mert szegények voltak ahhoz, hogy előkelő negyedben béreljenek palotákat. A házakat többnyire szobánként, illetve – ahogy finoman nevezik – garzonlakásonként adják bérbé. A lány egy szobát bérelt. Körülbelül két hónapja lakott ott.

– Miből élt?

– Ügyfeleket fogadott egy televíziókölcsonzóban. A cég neve Sytansound, és a Lammas Grove-on van. Ez az utca a Kenbourne köröndtől balra kanyarodik, és ugyancsak érinti a temetőt. A lány munkába menet a temetőn vágott át, mert arra rövidebb az út. Miért nézel ilyen furcsán?

– Arra gondoltam, milyen lehet naponta áthaladni azon a helyen.

– A helybeliek megszokták. Észre sem veszik már. Csodálkoznál, ha látnád, nyaranta hány fiatal anya levegőzteti ott délutánonként a kisbabáját.

– Mikor és hogyan halt meg ez a lány?

– Valószínűleg a múlt pénteken. Még nincs a kezemben a részletes orvosi jelentés, de annyit tudunk, hogy a saját selyemsáljával fojtották meg.

– Múlt pénteken? És senki sem jelentette be az eltűnését?

Howard megvonta a vállát.

– A Garmisch Terrace-on, Reg? Loveday Morgan nem a szüleivel élt, valami előkelő villanegyedben. A Garmisch Terrace-on az emberek járnak-kelnek, el vannak foglalva a saját

ügyekkel, és nem tesznek fel kérdéseket. Várj csak, majd meghallod Clements őrmester beszámolóját a tárgyban.

– Volt fiúja?

– Úgy tudjuk, nem volt. A hullát egy Peggy Pope nevű nő azonosította, a Garmisch Terrace házfelügyelője. Ő azt mondja, hogy a lánynak nem voltak barátai. Januárban jött Kenbourne Vale-be, de senki nem tudja, honnan. Amikor kibérelte a szobát, egy fulhami címet adott meg Mrs. Pope-nek. Ezt ellenőriztük, és megtaláltuk az utcát, sőt a házat is, de ő maga soha nem lakott ott. A ház egy fiatal házaspáré, ők azonban soha nem adtak ki szobát. Szóval, egyelőre nem tudjuk, honnan került elő a lány, és végeredményben azt sem, hogy ki volt.

Howard, miután vázolta a helyzetet, pontosan úgy, ahogyan maga Wexford tette számtalan alkalommal, fölállt, és sajtot meg kétszersültet hozott. Még egy pohár almalét vett a nagybátyjának, aki olyan elégedett volt a sorsával, hogy zokszó nélkül megitta.

– Egyedül élt a Garmisch Terrace-on, nagyon csendesen – folytatta Howard –, és a múlt pénteken, február 25-én is munkába ment. Ebéridőben hazatért, ahogy máskor is szokta. Mrs. Pope úgy gondolta, hogy ebéridő után visszament a munkahelyére, csakhogy másképp történt. A lány telefonált a Sytansound üzlet vezetőjének, hogy beteg. Ez az utolsó hír róla. – Howard szünetet tartott. – Talán egyenesen a temetőbe ment, talán nem. A temető kapuját mindennap hat órakor zárják, pénteken éppúgy, mint más napokon. Hazafelé menet Clements is átvág néha a temetőn. Pénteken is ezt tette, beszélgetett a temetőőrrel, aki pontban hatkor bezárta utána a kaput. Mondanom sem kell, hogy Clements semmi rendelleneset nem látott. A Monfort-kripta nem esett útjába.

Wexford felismerte, hogy elérkezett az alkalmas pillanat, amikor egy intelligens kérdéssel tüntetheti ki magát. Fel is tette ezt a kérdést:

– Hogyan derítetted fel a lány kilétét?

– Mellette volt a táskája a kriptában. Bőven volt benne információ. A címe egy tisztítócédulán volt, és ott találtuk a gyorsfényképet is. Amellett volt a táskában egy noteszlap két telefonszámmal.

Ez a közlés felkeltette Wexford érdeklődését.

– Ezeket a számokat persze felhívtátok.

– Hogyne. Első dolgunk volt. Az egyik egy szálloda száma; kifogástalan hírvé, nagyobb szálloda. Ott azt a felvilágosítást kaptuk, hogy titkárnői állást hirdettek meg, és Loveday Morgan a hirdetésre jelentkezett telefonon. A hangja után ítélve nem az a fajta lány volt, amilyenre ők gondoltak. Szerintük túl félénk és félszeg volt. Amellett nem is rendelkezett a munkakörhöz szükséges jártassággal.

A másik szám a Notbourne Művek nevű nagy társaságé. Jól ismert vállalat, kivált Kenbourne Vale-ben. Innen a neve is. Ők is állást hirdettek, telefonkezelői munkakörben. Loveday jelentkezett, és úgy látszik, itt eljutott egy személyes megbeszélésig. Erre a múlt hét végén került sor, de nem alkalmazták. Valószínűleg a rosszul öltözöttsége miatt, meg nem is ismerte ki magát a cég sajátos telefonrendszerében.

– Állást akart változtatni? Jó volna tudni, miért.

– Több pénzt akart, gondolom. Talán Mrs. Pope tud valamit erről, és további felvilágosítást is adhat a lány körülményeiről.

– Ez a nő állapította meg a lány személyazonosságát? A házfelügyelő?

– Igen. Megigyunk itt még egy kávé, vagy máris indulni akarsz a Garmisch Terrace-ra?

– Hörpintsük fel azt a kávé – mondta Wexford.

4.

A Garmisch Terrace egyenes, homályos, riasztó szurdok volt; mindkét oldalán hatemeletes házak álltak. A hajszára egyforma, összetartozó épületek sima homlokzatáról pillérekre támaszkodó előcsarnok nyúlt ki. A temetői építményhez hasonlóan itt is baj volt az arányokkal. Az építészet szerencsétlen korszakában épültek ezek a házak; a tervezők elvetették a neogótikát, viszont azon fáradoztak, hogy a György-korszak stílusát élesszék fel javított kiadásban.

És még ez lett volna a kisebb baj, ha a házakon legalább meglátszott volna, hogy valaki foglalkozik a karbantartásukkal. Wexford azonban elszorult szívvel látta, hogy nincs egyetlen frissen festett homlokzat sem. A házakon megrepedezett a vakolat, és a piszkos oszlopokra csíkokat rajzolt az esőlé. A szemetes alagsor bejáratát töredezett, dróthálóval megtoldott korlát választotta el a gyalogjárótól. Fák helyett parkolóautomaták szegélyezték szürke sorokban a járdát, egészen egy vörös téglás templomban végződő zsákutcáig.

A ház körül néhány ember lézengett: egy turbános indiai vitte le szemetesvödrét az alagsori lépcsőn; egy öregasszony gyerekkocsit tolt maga előtt, dugig megrakta a zsidóházi származó, kimustrált holmiból álló zsákmányával; egy terhes néger lány szürkés-kék esőköpenye volt az egyetlen élénk színfolt az utcában. A szél papírdarabokat fúj ki az indiai szemétyvödréből, újságlapokat pörgetett a szürke égbolt felé. Az újságpapír incselkedve tapadt a lány gyapjas hajába, amelyet megpróbált hosszúra növeszteni, mert szenvedélyesen vágyott rá, hogy lépést tartson a divattal, és befogadják. Wexford bánatosan eltűnődött a színes bőrű emberek sorsán, akik az ígért földjét keresték, és a Garmisch Terrace emberhez nem méltó környezetét találták helyette.

– Ki élne itt, ha volna más választása? – Miközben Howard egy jelentést tanulmányozott a kocsiban, Wexford kérdésével Clements őrmesterhez fordult, aki idegenvezetőként, irányítóként és szükség esetén védelmezőként szegődött mellé.

– Joggal kérdezi ezt, uram – hagyta jóvá az őrmester. Majdnem úgy kezelte Wexfordot, mint a növendékét felelősre szólító iskolamester. Felismerte és tiszteletben tartotta rangját, korát, de azért érezte vele az emberemlékezet óta városban élő ember fölényét a vidéki zöldfülűvel szemben. Clements gömbölyű képe nem változhatott sokat kicsattanó arcú, duzzadt ajkú iskolásfiú kora óta; magabiztos volt és zsémbes.

– De látja, nekik ez tetszik – magyarázta az őrmester. – Jól érzik magukat itt a trágyadombon, négyen egy helyiségben, mindenfelé a sebeiket mutogatják, éjszaka csatangolnak, aztán naphosszat alszanak. – Az őrmester haragosan nézte a fiatal párt, akik kart karba öltve jöttek át az úton, és letelepedtek a járdára a templom előtt, majd nekiláttak egy zacskó édességnek. – Az éjszaka kellős közepén beállítanak a barátaikhoz, leheverednek a leszórt csikkek közé a padlóra, azon a címen, hogy elment az utolsó buszuk. Ha megkérdeznék őket, a legtöbbjükéről kiderülne, hogy azt sem tudja, hol lakik. Ma itt, holnap ott. Mennek, amerre látnak. Ezeknek nem volna kedvükre való az ön életmódja, uram, vagy az enyém. Úgy szeretnek élni, mint azok az örökké sötétben bujkáló kis borzas vakondok önöknél vidéken.

Wexford nagyon is jól ismert rendőr típusra talált az őrmesterben. A rendőrök sokat látnak az élet árnyoldalából, és a kellő társadalmi ismeretek híján kegyetlenül cinikussá válnak, ahelyett hogy könyörületesek lennének. Az ő Mike Burdenje is közel járt néha ehhez, de intelligenciája megóvta. Wexford nem tartotta sokra az őrmester intelligenciáját, noha szinte akarata ellenére megkedvelte.

– Ínség és nyomorúság nem nagyon ösztönöznek a rendszeres életmódra – mondta mosolyogva, hogy élet vegye a dorgálásnak.

Clements nem vette zokon Wexford szavait, inkább a fejét csóválta ekkora ártatlanságon.

– Én az *iffúságra* céloztam, uram. Az olyan fiatal naplopókra, mint az a pár ott a túloldalon. Majd ön is rájön, mi a valóság. Néhány hét Kenbourne Vale-ben kinyitja a szemét. Amikor én először jártam errefelé, azt sem tudtam, hol lakik az Úristen.

Wexford tökéletesen átlátott az őrmester szavain, de nem válaszolt, és a kocsira nézett. Fázni kezdett, és Howard egy apró fejmozdulatára behúzódott a 22-es számú ház fedett oszlopcsarnoka alá. Wexford biztosra vette, hogy most óhatatlanul előadás következik: Clements szembeállítja a maga és kortársai igyekezetét, ambícióit és makulátlan erkölceit a modern ifjúságéival, és szerette volna megúszni ezt a dörgedelmet. De az őrmester a nyomában volt, döngő lépteivel dobogott a piszkos lépcsőn és éppen heves kirohanásra készült, pedig Wexford ettől idegenkedett a legjobban. Néhány percig hagyta, hadd mondja a magáét, azután félbeszakította.

– Loveday Morganról...

– Úgynevezett Loveday Morgan – mondta zordan Elements. – Nem ez volt az igazi neve. Nos, kérдем öntől, hát nem valószínűtlen ez az egész? Utánajártunk a névnek. Számptalan Morgan lányt találtunk, de egyik sem volt Loveday. Egyszerűen ő nevezte így magát. Miért épp így? Joggal kérdezhethetnénk. Manapság a lányok mindenféle nevet kitalálnak, maguknak. Nos, ha megengedi, megvilágítom egy példával, mire gondolok...

De mielőtt ezt megtehetette volna, Howard csatlakozott hozzájuk, és rendkívül fagyos pillantásával az őrmester torkára forrasztotta a szót. A bejárat mellett csengősor volt, névtáblák helyett számokkal.

– A házfelügyelő az alagsorban lakik – mondta Howard –, úgyhogy kezdhetjük akár az egyes számú lakással. – Megnyomta a csengőt, mire egy érdes hang mordult bele a bejáratba, és valami „Teal”-nek hangzó nevet mondott.

– Hogyan?

– Ivan Teal vagyok. Egyes számú lakás. Maga kicsoda?

– Fortune detektív-főfelügyelő. Mrs. Pope-ot keresem.

– Aha – mondta a hang. – Tizenötös lakás. Az ajtónyitó szerkezet elromlott. Lejövök.

– Lakás! – mondta az őrmester, miközben várakoztak. – Kész röhej! Nem lakás ez, egyik sem. Szobák egy vízcsappal meg gázórával. Ez a lány heti hét fontot fizetett ezért a vakondtúrásért és benne a két kis vacak asztalért. Micsoda világ! – Az őrmester pártfogón Wexford vállára tette a kezét. – Készüljön fel a legrosszabbra, uram. Akárki legyén is ez a Teal, aligha lesz emberi formája.

Clements tévedett; Tealnek emberi formája volt. Wexfordot csak az bosszantotta kissé a zömök, keménykötésű, vele csaknem egykorú férfi megjelenésében, hogy sűrű, szürke haját hosszúra növesztve hordta.

– Sajnálom, hogy megvárakoztattam önöket – mondta Teal. – Hosszú az út idáig. – Teal mosolytalanul, kiszámított pimaszsággal bámult a három férfira. Ezt a kifejezést Wexford gyakran látta máskor is, de úgyszólván kizárólag fiatal arcokon. Teal különben a magasabb társadalmi osztályokra jellemző pallérozott modorban és hanglejtéssel beszélt. Kifogástalan, tiszta fehér pulóvert viselt, és férfikölni illatát árasztotta. – Felteszem, hogy most aztán mindannyiunkat üldözőbe vesznek.

– Mi nem vesszük üldözőbe az embereket, Mr. Teal.

– Nem? Akkor megváltoztak. Régebben engem bizony eleget üldöztek.

Wexford számolt azzal, hogy Howard zöld utat biztosított neki az esetleges tanúk kikérdezésében, ha kedve tartja, így Tealhez fordult:

– Ismerte Loveday Morgant?

– Mindenkit ismerek itt – felelte Teal, és műveltségét fitogtatva finomkodón hozzáfűzte: –

Régi idők tanúja vagyok ezen a környéken. Én, aki itt ültem Téba falai alatt... – Hirtelen elvigyorodott. – Egyes lakás, amennyiben szükségük van rám.

Teal az alagsor lejáratahoz kísérte őket, és szó nélkül sarkon fordult.

– Kótyagos öreg fickó – mondta Howard. – Erre menjünk. Istenem! Évtizedeket tölteni ilyen lyukakban...

A keskeny, vedlett szőnyeggel borított lépcső túlméretezett, előkelősködő hallba vezetett, amely egykor bíborszínű lehetett. A málladozó festék a falakon fantasztikus kontinensekre emlékeztető fehér foltokat hagyott. Mintha egy még ismeretlen világ térképei lennének. Nagyméretű bútorok álltak a hallban. Szinte elképzelhetetlen, hogy kerültek le a keskeny lépcsőkön. De mégiscsak lehozták őket valahogyan, mert itt voltak: egy pohárszék, óriási, poros kötetekkel zsúfolt könyvszekrény; a könyvekből a helyiség padlójára is jutott. A haliból három ajtó nyílt. Mindhárom zárva volt; és a küszöb előtt dugig tömött szemetesvödör állt. Minden a rothadó szeméttől bűzlött.

Wexfordnak eddig még soha nem volt része ehhez hasonló látványban, a tizenötös számú lakás belseje azonban minden eddigin túltett. Bizonyos kingsmarkhami kunyhókra emlékeztette, amelyekben megfordult olykor; ugyanaz a szenny, mocsok, mint mindenütt, ahol élelmiszer és mosatlan edény hever egymás hegyen-hátán, a koszos zoknihalomban meg nyitott konzervdobozok éktelenkednek. Ehhez a csendülethez még egy rozoga gyerekkocsi is járult, benne étellel összemázolt arcú kisgyerek, amelyet falun és városban egyaránt fellelni. Gyalázat, persze, hogy ennek a fiatal nőnek a gyerekével ilyen odúban kell élnie, éjjel-nappal mesterséges világításban. Igaz ugyan, hogy a napfény még élesebben megvilágította volna a törött karosszéket és a csapzott szőnyeg taszító látványát. Ez a hely bizonyos értelemben műalkotás volt, olyan szemkápráztató ügyességgel állította helyre a háziúr valamelyik nőrokona.

Wexford nem tudta volna megmondani, vajon vörössel foltozott kék szőnyeget lát-e vagy egy darab vörös szőttest kék perzsautánzattal kifoldozva. Az egészet vastagon beborították a foltok, ételmaradékok és a lány fésűjéből kihullott hajszálok.

A szobában egyedül a lány állta volna a napvilágot. Ruhája iszonyú volt; épp olyan mocskos és kopott, mint a bútorhuzat a székeken, zsíros fekete hajába beletapadt a por. Ennek ellenére gyönyörű volt. Wexford esküdni mert volna rá, hogy a legszebb nő, akit csak látott, mióta Londonban van. Bája Wexford eltűnt ifjúsága filmszerepeit idézte; akkoriban még a színésznők nem is hasonlítottak közönséges földi nőkre. A lány pompás metszésű arca Carole Lombardé vagy Loretta Youngé. Akármilyen koszos és morcos volt, Wexford mégsem tudta levenni róla a szemét.

Ez a jelenség egyáltalán nem hatott Howardra és Clementsre. Persze, túl fiatalok ahhoz, hogy olyan emlékeik legyenek, mint Wexfordnak. Meg aztán gyakorlatias emberek, a szépség nem veszi le őket a lábukról.

Amellett a lány modora cseppet sem volt összhangban a külsejével. A szék karfáján ült, rágta a körmét, és csak bámult rájuk.

– Mindössze néhány kérdéstről van szó, Mrs. Pope – mondta Howard.

– Miss Pope. Nem vagyok férjnél. – A lány mély hangja érdes volt. – Mire kíváncsiak? Nem érek rá sokáig. El kell intéznem a szemetet, ha Johnny nem jön vissza.

– Johnny?

– Az élettársam. – A lány hüvelykujjával a gyerek felé bökött. – Az apja. Johnny azt mondta, hogy visszajön, segít nekem, ha felvette a munkanélküli segélyét, de amikor szemetelni kell, mindig eltűnik, mintha a föld nyelte volna el. Istenem, hogy miért nem hoz össze a sors engem rendes emberekkel! Miért mindig csak naplopókkal.

– Loveday Morgan nem volt naplopó.

– Állásban volt, ha erre gondol. – A gyerek nyafogni kezdett. Peggy Pope felemelt egy cuclit a földről, megtörölgette a kardigánjában, és a gyerek szájába dugta. Én nem is értem, hogyan tudott az állásában megmaradni, olyan buta liba volt. A gázóráját sem volt képes leolvasni, és tőlem kérdezte, hol vegyen villanykörtét. Amikor először bejött hozzám, még azt is én mutattam meg neki, hogyan kell telefonálni. Ó, mind engem nyaggatnak ezek, de annyit egyik sem, mint az a lány. És akkor még volt képe Johnny után mászkálni. El akarta venni tőlem.

– Igazán? Mesélje el részletesen, Mrs. Pope – biztatta Howard.

– Miss Pope. Ide hallgasson, nekem fel kell vinnem a kukákat. Nem volt érdekes az egész, legalábbis Johnny részéről. Loveday szenttelenül feltűnően csinálta, mindig lejött ide dumálni, amint kihúztam a lábamat. Az utóbbi hetekben meg egészen ráhajtott. Akármikor valahonnan megjövök, itt találom a lányt, bámul Johnnyra, vagy megjártssza magát, hogy mennyire szereti a gyereket. Megkérdeztem, mit forgat a fejében. Miről beszélgetnek, az isten szerelmére? – kérdeztem. Semmiről, azt mondja. Alig tudta a száját kinyitni ez a lány. Olyan szerencsétlen penészvirág volt. – Peggy Pope, felsóhajtott, mintha azt akarná ezzel jelezni, hogy ő, mint az élet királynője, joggal tart igényt életörömtől duzzadó környezetre.

– Maga szerint miért volt Loveday szerencsétlen?

– Ezeknek mindig a pénzzel van bajuk, örökké ezt húzzák a fülembé, mintha én fürödnék a pénzben. Loveday azt kérdezte tőlem, hogy tudnék-e neki olcsóbb szobát találni. Nem, mondtam. Nem tudnék. Heti hét fontnál olcsóbban nincs nálunk lakás. Erre úgy nézett rám, azt hittem, rögtön sírva fakad. Krisztusom, gondoltam magamban, miért nem akarsz már végre felnőni?

– Térjünk rá az elmúlt péntekre, Mrs. Pope – szölt Howard.

– Miss Pope. Ha majd Mrs. akarok lenni, akkor olyan férfit keresek magamnak, akinek van állása, és külön helyre visz lakni, mint ez a földbe vajt lyuk. Semmit nem tudok mondani a múlt péntekről. Egy óra tíz perckor láttam, hogy a lány bejött a házba, azután kettő előtt tíz perccel megint elment. És valahova telefonált is. Többet nem tudok. Wexford elkapta Howard tekintetét, és előrehajolt.

– Miss Pope – mondta –, sokkal részletesebben szeretnék hallani ezekről a dolgokról. Mondja el nekünk pontosan, mivel foglalkozott abban az időpontban, hol látta a lányt, mit mondott magának. Mindent mondjon el.

– Oké. Megpróbálom. – Peggy Pope kivette a szájából a hüvelykujját, és undorral méregette a körmét. – De azután hagyják végre, hogy felhordjam azokat a kukákat.

A szoba meglehetősen, kihűlt. A lány csavart egyet az elektromos fűtőtest gombján, és a fűtőtest eddig nem használt része is működni, kezdett. Bizonyára ritkán kapcsolták be, mert ahogy vörösre izzott, égett por szaga áradt belőle.

– Valamikor egy óra után lehetett, talán egy óra tíz perckor – kezdte Peggy Pope. – Johnny valamire elkódorgott, mint rendszeren. Azt mondta, munkát keres, de fogadni mernék, hogy a Nagyhercegebe ment. Éppen a hallt hoztam rendbe egy kicsit, amikor Loveday bejött. Köszönt, visszaköszöntem, ő meg elindult egyenesen felfelé. Már kikapcsoltam a porszívót, amikor visszajött és kérdezte, hogy nem tudok-e váltani, mert telefonálni akar és nincsen aprója. Lehetett volna annyi sütnivalója, hogy takarítás közben nem hordok magamnál pénzt, de azért mondtam neki, hogy majd megnézem. Felmentem a táskámért, és hoztam ide a haliba. Váltani nem tudtam, de adtam neki aprót, hogy telefonálhasson, és akkor bement a telefonfülkébe.

– Hol van a telefonfülke?

– A lépcső alatt. Elmentek mellette, amikor lejöttek ide.

– Tudja, hogy kinek telefonált?

Peggy Pope lerágott körmű ujjait melengette a tűznél; gyönyörű vonásait ádáz fintor torzította el.

– Honnan tudnám? A fülkén ajtó van. Loveday nem mondta, hogy odacsengetek a mamámnak, vagy felhívotn a fiúmat, ha ilyesmire gondolnak. Loveday sosem volt valami közlékeny. Odaadtam neki az aprót, de nem szólt semmit. Aztán kijött a fülkéből, megint felment, én meg leszaladtam megnézni, rendben van-e a gyerek. És amikor felhoztam a gyerekkocsiban a mosnivalót, hogy berakjam a házi mosógépbe, akkor ment ki a kapun Loveday, tetőtől talpig átöltözve. Zöld nadragkosztümben volt. Feltűnt nekem, mert ez volt az egyetlen rendes darabja. Semmit nem szólt. És most folytathatom végre a munkámat?

Howard igent, intett. Clementsszel együtt röviden megköszönte a felvilágosítást, és Peggy Pope ezzel elindult felfelé a lépcsőn. Wexford eltűnődött a hallottakon. Figyelte a karcsú, gömbölyű vállú lányt, amint a szeméttől búzló, nehéz edényeket emelgeti, egyiket a másik után, majd utána szól:

– Várjon, segítsek.

A lány meglepődött. Az a világ, amelyben élt, nem tanította meg rá, hogy kell illendően fogadni a felajánlott segítséget, ezért csak vállat vont, és csúnyán elhúzta a száját

– Erre a munkára igazán fogadhatnának férfit.

– De nem fogadnak. Ugyan, melyik férfi volna hajlandó ezen a szemétdombon gázolni, és a sok mocskos munkát elvégezni heti nyolc fontért meg azért a szobáért. Maga talán elvállalná?

– Nem én, ha volna más választásom. Ennél jobb munkát nem talált?

– Ide hallgasson, öreg fiú, itt van ám a gyerek is. Nekem olyan állás kell, hogy el tudjam mellette látni. Ne izgassa magát énmiattam. Majd eljön egyszer értem a mesebeli herceg, és akkor kirepülök innen, a kukákat meg Johnnyra hagyom. – A lány először mosolyodott el, mióta találkoztak. Sugárzó, fényes mosolya is a letűnt idők moziját és csillagait idézte fel Wexford emlékezetében. – Nekem már ez a sorsom. Nagyon szépen köszönöm a segítséget.

– Isten vele – mondta Wexford.

A szokatlan erőfeszítéstől fejében lüktetni kezdtek az erek. Ostobaságot csinált. Ez a dobolás az ereiben elcsüggesztette. Minthogy Howardot meg az őrmestert semerre sem látta, amíg várt rájuk, végigsétált a Garmisch Terrace-on, hogy kiszellőztesse a fejét. Gyengén permetezett valami nedvesség.

Wexford olyan környékre került, hogy otthon főutcának is beillett volna. Szegényes üzletnegyed ékelődött egy csapszék meg egy fodrászüzlet közé. Ez utóbbi olcsó kis butik volt, és a *Loveday* nevet viselte. Tehát innen vette a lány a nevét. Talán a sajtóját színtelennek, lehangolónak találta, és szabadulni akart tőle ...

– Jólesik a friss levegő, ugye? – kérdezte az őrmester, amikor Wexford utolérte őket. – Amennyiben ezt itt annak lehet nevezni. Az áldóját, ezeknek a szemetesedényeknek a bűze csavarja ám az ember orrát!

Howard szélesen mosolygott.

– Visszavisszük az őrmestert a rendőrségre, azután valami egészen mást akarok mutatni neked. Nem mehetsz el azzal a benyomással, hogy egész Kenbourne olyan, mint ezek a patkánylyukak.

Letették Clementset az őrszobánál ami egy ósdi, megfeketedett épületsorban helyezkedett el Kenbourne Vale főutcáján. A kapu közepén kék lámpa himbálódzott, imbolygó fényét rávetítette egy impozáns lépcsősorra. Ezután Howard maga ült a volánhoz, és a nyomornegyedet megkerülve, kacsaringós utcákon mentek keresztül. Sarki boltok váltakoztak itt kocsmákkal és nagy, elhagyatott grundokat találtak. Ezek egykor a negyed zöldövezetét alkották. Most azonban drótkerítés vette őket körül, mint a tenispályákat, és tele voltak törött biciklikkel meg olajtartályokkal.

– Ott fent lakik Clements – Howard felfelé bökött az újjával, túl az autó tetején. Majd

lecsavarták az ablakot, és Wexford kikukkantva szédítően magas, harmincemeletes toronyházat látott. – Innen aztán van kilátás, elhiheted. Ha Clements kinéz az ablakon, tiszta időben még a Temze torkolatáig is ellát.

A lakások blokkjai sűrűn nőttek körülöttük; monolitok erdeje sarjadt ki egy kopott és megtépázott dzsungelből. Wexford éppen azon tűnődött, hogy vajon ez volna-e az az ellentét, amit meg kellene csodálnia, ám ekkor egy útkanyar után hirtelen világos, nyílt térre jutottak. Szinte döbbenetes volt a változás. Egy másodperccel ezelőtt Wexford élete legsivárabb táján járt, most pedig egy csapásra megváltozott minden: háromszög alakú zöld teret látott, platánfákat és barátságos házakat. Ez London, gondolta magában; állandóan változik. Mindig váratlan és meglepő.

Howard megállt a legnagyobb ház előtt. Krémszínűre festett épület volt ez, nagy csillogó ablakokkal és rovátkás oszlopokkal, amelyek egy kiugró tetőt támasztottak. A ház mindkét oldalán virágágyások pompáztak, gonddal megtervezett, cipruscsoportok és nyírott bokrok. A falon a következő felhívás: *Vale Park. Szigorúan magánterület. Parkolás csak a házbeliek számára. A Notbourne Művek rendelkezése.*

– A régi Monfort ház – mondta Howard. – Annak a társaságnak a tulajdona, amelyiknél Loveday állást keresett.

– Az üdvözlés útja azonban a sírboltba vezetett – mondta a nagybátyja. – De mi lett a Monfortokkal, a kriptától eltekintve?

– Nem tudom. Meg kell neked említenem Stephen Dearborn nevét, ő a Notbourne Művek elnöke. Tekintélyes személyiség hírében áll, Kenbourne múltjában is fontos szerepet játszott. A társaság számos épületet vásárolt Kenbourne-ben, és nagyon jó üzletet csinált azzal, hogy rendbe hozta őket.

Milyen kár, hogy működésüket nem terjesztették ki a Kenbourne Vale-i rendőrség épületére, gondolta magában Wexford. Alaposan rászorult a felújításra. Nem ártana halványabb színnel átfesteni, hogy enyhítse a palackzöld falak, a mahagóni faburkolat meg a sötét átjárók nyomasztó hangulatát. Az egyik ilyen boltíves folyosó vezetett Howard irodájához: a hatalmas teremben fémberakásos szekrények álltak a szilvakék szőnyegen, és egy sörfőzdére nyílt kilátás. A szoba egyetlen fénypontja az a bronzvörös hajú, nőnemű lény volt, aki minden bizonnyal London leghosszabb lábszáraival büszkélkedhetett.

A lány egy dossziét tanulmányozott, amikor ők ketten beléptek a szobába. Felnézett a dossziéból, és azt mondta:

– Mrs. Fortune telefonüzenetet hagyott önnek, uram. Arra kéri, hívja vissza, mert a dolog nagyon sürgős.

– Sürgős, Pamela? Mi a baj? – Howard odalépett a telefonhoz.

– Alighanem ... – a lány habozott – a nagybátyjáról van szó... Nem tudják, hol lehet. Öt órája távozott el otthonról, és azóta nem tért vissza. Mrs. Fortune nagyon aggódott.

– Istenem! – mondta Wexford. – A Viktória pályaudvarra indultam. Most aztán alaposan benne vagyok a pácban.

– Veled együtt én is – mondta Howard, és mind a ketten felkacagtak.

5.

– Dóra néni lefeküdt – mondta fagyosan Denise. – Majd ha szűnik a fejfájása, átmegyünk a bátyámékhoz bridzsezni.

Wexford további erőfeszítéseket tett, hogy megengesztelje unokaöccse feleségét.

– Nagyon sajnálom, ami történt. Nem akartam nektek aggodalmat okozni, csak egész egyszerűen minden kiment a fejből.

– Kérlek, velem ne, is törődj. Dóra néniről van szó. Nagyon felizgatta magát.

– Férfiak dolga a munka, az asszonyoké a sírás – mondta könnyörtelenül Howard. – Nos, megkapom végre a vacsorámat? Reg is enne egy-két könnyebb falatot.

– Sajnos Reg bácsinak nem készítettem semmi különlegeset. Tudod, azt gondoltuk, mivel úgylis semmibe veszi a kezelőorvosa utasításait...

– Azzal bünteted, hogy tisztességes ételtadsz neki? Szegény öreg Reg. Azt hiszem, úgy bánunk veled, mint Morus Tamás a gyerekekkel az *Utópiá*-ban. A mester mellett kellett állniuk, és az ő tányérjából kaptak enni.

Dóra szórakozottan és sértődötten jött le közéjük. Csakhogy a felügyelő harminc éve volt házas, és ritkán hajtotta a fejét a nőuralom jármába.

A felesége észrevette tekintetében a határozott villanást, és ezért beírta egy siránkozó felkiáltással:

– Drágám, *hogyan tehetted* ezt? – S ezzel elindult bridzsezni.

– Menjünk a dolgozószobámba – mondta Howard, amikor végeztek a rizses hússal. – Arról a telefonhívásról akarok veled beszélni.

A dolgozószoba jóval kellemesebb volt, mint Howard irodája Kenbourne Vale-ben, és a berendezése sem volt olyan kényes, mint a ház nőuralom alatt álló részében. Wexford leült az ablak mellett, ahonnan lenézhetett az örökösen fényárban úszó King's Roadra. Még mindig nem szokta meg, hogy olyan helyen él, ahol soha nincsen sötét, és az ég egész éjszakán át vörösen izzik.

– Sokkal jobb színben vagy, Reg – mondta mosolyogva Howard. – Ha szabad ezt mondanom, egy délután alatt tíz esztendő fiatalodtál.

– Lehetséges. Az ember nem ül szívesen a hátsó ülésre, szemlélődő utasnak. Az öregedésben nem az a tragédia, hogy az ember öreg, hanem hogy fiatal.

– Mindig azt gondoltam, hogy Oscar Wilde *Dorian Gray*-je nagyon ostoba könyv, s most kiderül, mégis megvan a maga igazsága.

– Irodalmi csevegés, Howard?

– Egy szót se erről többet – nevetett, fel az unokaöccse. – Nos, Lovedaynek az a telefonhívása a Garmisch Terrace-ről...

– Sytansoundnak szólt, nem igaz? Azt mondtad, a lány telefonált a főnökének, hogy beteg.

– Úgy van, de őket kettőkor hívta fel, a Garmisch Terrace-ről viszont negyed kettőkor telefonált. Kinek, ez itt a kérdés?

– Az anyjának? Egy öreg nénikéjének? A barátnőjének? Talán valamelyik hirdetésre jelentkezett. – És amikor minderre Howard csak a fejét rázta, Wexford azt mondta: – Biztos vagy benne, hogy nem korábban telefonált a főnökének?

– Az üzletvezető vette át a bejelentést, egy Gold nevű ember. Egészen biztos benne, hogy Loveday nem hívta fel két óra előtt. Kettőre kellett volna visszaérnie, és Gold már éppen azon csodálkozott, hogy hol marad, amikor megszólalt a telefon.

– A lány az egyik hívást otthonról intézte, a másikat egy utcai telefonfülkéből. Miért?

– Talán mert nem volt aprója. Nem emlékszel, hogy az a nő ott, az a Pope mit mesélt? Hogy Loveday kérte, váltson neki, de nem volt elég aprója, és csak egy érmét tudott adni. Loveday valahol kint cigarettát vett vagy egy szelet csokoládét, felváltotta a pénzét, és bement egy nyilvános utcai fülkébe...

– Igen, az első volt a döntő, a fontos hívás. Ettől függött, hogy visszamegy-e dolgozni vagy

sem. Az első hívás a gyilkosának szólt.

Wexford azon kapta magát, hogy a szemét dörzsöli. Megpróbált lazítani. Ez most nem esett nehezebbre, mert bebocsátást kapott Howard házában titkos szentélyébe – mi több –, titkos gondolataiba.

– Mondj nekem valamit erről a Sytansound-féle társaságról – kérte az unokaöccsét.

Howard azt hitte, hogy a felvillanó fények zavarják a nagybátyját, ezért behúzza a függönyt, és belefogott a mondókájába.

– Olyan hatvan év körüli férfi ez a Gold – mondta. – A lakása fent van az üzlet fölött, és pénteken egész délután ő volt a boltban, öt harminckor odakapcsolta a telefont a központhoz, és felment a lakásába, ahonnan aznap már nem távozott el. Ezt az állítását megerősítette a nyomozás is. De Sytansound személyzete rajta kívül még két ügynökből és két szerelőből áll. A két ügynök és az egyik szerelő nő; ezek mind Kenbourne-ön kívül laknak. A másik szerelő egy huszonkét éves fiú. Állandóan szemmel tartjuk őket. Ha azonban az a feltevésünk, hogy bárki kapta is azt a telefonhívást, az Loveday gyilkosa, akkor az idősebbek nem jöhetnek számításba. Ezek hárman tíztől kettőig együtt voltak egy kiskocsmában, és ezalatt egyiküket sem hívták telefonhoz. A fiatal fiú a Copeland Roadon képcsövet cserélt egy televíziókészülékben. Érdemes volna ellenőrizni, hogy kereste-e valaki telefonon, amíg abban a házban volt, bár ez nem valószínű. Amennyire tudjuk, Loveday alig váltott néhány szót az ügynökökkel meg a szerelőkkel. Ezek a részletek Gold vallomásából valók.

Howard magával hozta a dolgozószobába az aktatáskáját is. Kinyitotta, és egy vastag iratcsomóból kiemelt egy kisebbet.

– „A lány nagyon csendes volt és udvarias. Mindig előzékeny, türelmes modoráért kedvelték a vevők. Az a fajta lány – mondhatom –, aki még a saját érdekeiért sem áll ki. Régimódi lány. Amikor először bejött az üzletbe, egy csepp festék sem volt az arcán. Nekem kellett megkérnem rá, fesse ki magát egy kicsit.” Goldnak nyilván arra is figyelmeztetnie kellett a lányt, hogy hajtsa fel a szoknyáját, és ne mindig ugyanabban a ruhában jöjjön be.

– Mit fizettek neki?

– Tizenkét fontot egy hétre. Nem valami sok, ha meggondoljuk, hogy hetet fizetett a szobájáért. Igaz viszont, hogy az állás semmi szakképzettséget nem igényelt. Mindössze annyi volt a teendője, hogy megmutatta a különböző típusú televíziókészülékeket a vevőknek, aztán megkérdezte a nevüket és a címüket. A bérletügyeket az ügynökök intézik, és ők szedik be a díjat is.

Wexford az ajkába harapott. Rosszul esett arra gondolnia, hogy ez a csendes, jóra való lány, aki a gyereke lehetne, ott élt abban a világban, Peggy Pope-ok között és a fizetésének több mint a felét szobáira költötte a Garmisch Terrace-on. Elképzelte, hogyan tölthette ez a lány az estéit, amikor munka után hazatért a nyomasztó temetőn keresztül parányi cellájába – tulajdonképpen ő maga is kriptalakó volt. És semmije nem volt: se társasága, sem elég pénze, se nekivaló szeretője, se szép ruhái...

– Mit találtak a szobájában?

– Szinte semmit. Két szvettert, egy farmernadrágot, egy ruhát meg egy felsőkabátot. Talán életemben sem fordultam meg ilyen szobában, ahol ennyire, nyoma sincs annak, hogy lány a lakója. Kevéske rúzsát a táskájában hordta. A szobájában találtunk egy darab szappant, egy üveg sampont, egy női képeslap két-három számát és egy bibliát.

– Bibliát?

Howard megvonta a vállát.

– Talán nem is az övé, Reg. Név nem volt benne. No meg a szoba bútorzata – úgynevezett bútorzata, ahogyan Clements mondaná. Lehetséges, hogy a biblia egy előző bérlőről maradt rá,

vagy véletlenül odakerült a kallódó, régi könyvek közül. Az alagsorban áll egy könyvszekrény, ha észrevetted. Peggy Pope nem tudta megmondani, kié volt a biblia – a lányé vagy másvalakié.

– Felkutatjátok majd a szüleit, ugye?

– *Máris* kutatjuk. Persze, nincs elfogadható fényképünk a lányról, de valamennyi újság közölte a részletes személyleírását. Néhány napon belül elő kell kerülniük a szülőknek, ha élnek, s miért ne élnének? Legfeljebb negyven év körüli emberek lehetnek.

Wexford óvatosan megszólalt:

– Nincs ellene kifogásod, hogy holnap egy kicsit körülszimatoljak a Garmisch Terrace-on, elbeszélgessek az emberekkel meg miegymás?

– Szimatolj, amennyit csak akarsz – mondta Howard szeretetteljesen. – Szükségem van a segítségedre, Reg.

Wexford már reggel fél nyolckor talpon volt. Eltökélte, hogy Howard kocsiján, vele együtt hagyja el a házat. Ez a kihívás teljes pánikba sodorta a két nőt. Dóra éppen csak leért, és nem volt ideje elkészíteni Wexford diétás reggelijét.

– Főzz csak egy tojást nekem, kedvesem. – mondta Wexford könnyedén Denise-nek. – És lehajtok rá egy csésze kávé.

– Ha tegnap nem rémítesz halálra bennünket, akkor kimentünk volna, hogy szerezzünk neked abból az osztrák téztaféléből meg szárított gyümölcsből, és gondoskodtunk volna különleges vitaminokról is.

Wexford undorral összerázkódott, majd lopva kivett egy szelet fehér kenyeret.

– A piruláid – mondta a felesége tőle telhetően hűvös hangon. – Ó, Reg! – tört ki belőle hirtelen a jajveszékelés. – Vidd magaddal a piruláidat, és könyörögve kérlek, ne felejtse el bevenni!

– Nem fogom elfelejteni – mondta Wexford, és zsebre vágta a fiolát.

A legnagyobb csúcsforgalomban indultak el, és majdnem negyven percbe telt, mire Howard letehető a nagybátyját a Garmisch Terrace 22-es szám előtt. A nedves járda sötéten csillogott. Amint Wexford becsapta a kocsiját, egy fekete sapkás alak jött ki a templomból, és lóhalálában vágatott az üzletsor irányába.

Az egyetlen látható élőlény a környéken – a kanális rácsán át a szennyvizet kémlelő macskán kívül – egy fiatalember volt, aki a 22-es számú ház lépcsőjének legfelső fokán ült, és a Szinpad című lapot olvasta.

– A bejárati telefon nem működik – mondta a közeledő Wexfordnak.

– Tudom.

– Beengedhetem, ha akarja – mondta a fiatalember, egy ház körül lebzselő inas tunya közönyével. Azt a benyomást keltette, hogy ha semmiképpen nem lehetne bejutni a házba, akár másnapig is elüldögélne a lépcsőn. De volt kulcsa, vagy legalábbis azt mondta. Mindenesetre elkezdett utána kotorászni átható szagú bőrzubbonya zsebeiben. Divatosan szólva ez egy „fej”, s ha igaz, hogy minden zsák megtalálja a foltját, akkor ez nem lehet más, mint Johnny – döntötte el magában Wexford.

– Úgy tudom, maga jó viszonyban volt azzal a halott lánnyal – mondta.

– Micsoda jó viszony? Éppen csak, hogy ismertem. Rendőrség?

Wexford bólintott.

– Magát Johnnynak hívják. Mi a másik neve?

– Lamont. – Johnny nem volt beszédés kedvében. Megtalálta a kulcsát, beengedte a felügyelőt a hallba, ahol megállt, és a szemébe hulló gesztenyeszínű hajtincs alól mogorván bámult rá. Tagadhatatlanul nagyon jóképű fickó volt ez a kiéhezett, lompos kültelki Byron.

– Kivel barátkozott a lány a házban?

– Nem tudom – mondta Johnny. – Azt mondta, nincsenek barátai. – A fiú, ha lehet, még Peggy Pope-nál is morcosabb és közönyösebb volt, és nála is jóval hallgatagabb. – Rajtam meg Peggyn kívül nem beszélt senkivel. – És valami sötét elégtétellel hozzáfűzte: – Itt senki nem tud magának mondani semmit. Különben is, ilyenkor mindenki dolgozik. – A fiatalember lassan megvonta a vállát, belegyűrte a képeslapot a zsebébe, és elballagott a lépcső irányába.

Wexford felfelé indult, az emeletre. Johnny feltevése helytállóknak bizonyult, a bérlők többsége valóban nem volt otthon. Wexford biztosra vette, hogy Loveday szobáját lepecsételve találja, de nyitva volt az ajtaja. A kis tolóablaknál két civil ruhás meg egy egyenruhás férfi beszélgetett fojtott hangon. Wexford megállt, és kíváncsian benézett a szobába. Nagyon kicsi volt, és tátongott az ürességtől: nem volt benne más, mint egy keskeny ágy, fiókos szekrény meg egy hajlított szék. Az egyik sarkot vékony sárga kretonfüggönnyel kerítették el; a lakó itt tarthatta a ruháit. A szoba ablaka sivár téglafalra nézett. Biztosan a házat a másik épülettől elválasztó, mély akna fala lehetett. Az akna hangfalként működött, mert Wexford fülét érdes, tompa recsegésként érte annak a galambnak a turbékolása, amely valahol a magasban telepedett le.

A három férfi közül az egyik észrevette Wexfordot; bámészkodó turistának nézte, ezért fűrgén az ajtóhoz lépett, és becsapta az orra előtt. Folytatta az útját felfelé. A harmadik emeleten két lakót otthon talált: egy indiait, akinek a szobáját curry és tömjénfüst szaga töltötte be, meg egy lányt, aki azt állította, hogy éjszakai mulatóban dolgozik. Egyikük sem beszélt soha Loveday Morgannel, de úgy emlékeztek rá, mint félrehúzódo, csendes, szomorú lányra. Wexford alaposan kifogyott a szuszából, mire felért a negyedik emeletre, és itt Peggy Popeba ütközött. Egy halom ágyneműt vitt a karjában, és egy másik lánnyal beszélgetett. A lánynak közönséges, de élénk arca volt.

– Á, maga az? – kérdezte Peggy. – Ki engedte be?

– A barátja, Johnny.

– Ó, Istenem, azt reméltem, lent van a munkaközvetítőben. Most majd lefekszik, és addig fog az ágyban heverni, amíg kinyitnak a kocsák. Én nem tudom, mi történt vele az utóbbi időben, de egészen megváltozott.

A másik lány felvihogott.

– Ismerte Loveday Morgant? – szegezte neki a kérdést egyenesen Wexford.

– Köszönem neki egyszer-kétszer. Nem volt az én fajtám. Egyetlenegyszer beszélgettem vele úgy igazán, amikor meghívtam a házibulira. Igaz, Peggy?

– Azt hiszem. – Peggy keserűen Wexfordhoz fordult. – Minden áldott szombaton átbulizzák az éjszakát. Iszonyú felhajtást csinálnak. Ők az oka, hogy a gyerekek fél éjszaka visít.

– Ugyan, hagyd el, Peggy. Tudod, hogy milyen jól szoktatok mulatni Johnnyval a bulimon.

– Elfogadta Loveday a meghívását?

– Dehogyan fogadta. Úgy megrémült tőle, mintha fekete misére hívtam volna. De azt mondhatom, hogy nagyon kedvesen tűrte a bulikat. Azt mondta, ne aggódjak a zaj miatt. Ő szívesen hallgatja, ha mások jól mulatnak. Én meg azt gondoltam magamban: na, te is inkább látszol öreg nagynéninek, mint húszéves csajnak.

– Semmi élet nem volt benne – mondta nagyot sóhajtva Peggy.

Amint Wexford felért az utolsó emeletre, hasonló élményben volt része, mint amikor Kenbourne szürke, kopár sivatagából a Monfort ház környékének napsütött, derűs vidékére ért. A lépcső üvegajtóban végződött. Az ajtó fényezett fakeretén fehér rács függött, s szépen, gondozott szobanövényeket helyeztek el rajta, de olyan jó ízléssel, hogy még Denise-nek is tetszene.

Mintha itt még a levegő is tisztább, üdébb lett volna. Wexford egy percre megállt, hogy levegőhöz jusson, azután megnyomta a csengőt, amely felett kis tábla volt, a következő felirattal:

6.

– Gondoltam, hogy előbb-utóbb felbukkan

– mondta Ivan Teal. Most nem a tegnapi pimasz tekintettel nézett Wexfordra, inkább enyhén csúfondárosan, mint aki magában jól mulat valamin. – Jöjjön be. Ügy látom, kifogyott a szuszából. Talán nem mert lélegzetet venni, nehogy beszippantson valami undokságot? Búzlík a lépcső, ugye? Szerintem egészen rendkívüli mikrobák rejtőznek ezekben az odvas repedésekben, öröme telne bennük egy bakteriológusnak. – Teal becsukta az ajtót, és az előző könnyed, elnéző hangnemben fűzte tovább a szót. – Meglepi talán, hogy itt élek. Tulajdonképpen ennek is mégvannak az előnyei. Például a kilátás. És elég tágas is ilyen alacsony bérért. Amellett, azt maga sem tagadhatja, hogy igazán szépen rendbe hoztam a lakást.

Bármely más környezetben csinos is lett volna. Itt azonban olyan volt, mint egy ékszer az istállóban. Teal otthona nemcsak ragyogóan tiszta volt, de magán viselte a művész keze nyomát is. Élénk, világos színre festett falait itt-ott absztrakt festmények díszítették, a padlót süppedő szőnyegek borították. Wexford belépett Teal előtt egy hosszú hallba, amely teljes hosszában betöltötte a ház hátsó részét. A kis tolóablakok helyét nagy üvegablak foglalta el, amelyen keresztül – szinte bántó élességgel – feltárult a kenbourne-i temető teljes széljárta panorámája. Wexford döbbsen hőkölt hátra, és látta, hogy Teal ajka remeg.

– Vendégünk bizonyára úgy véli, hogy betegesen vonzódkunk a hátborzongatóhoz – mondta Teal. – Talán be kellene szerezniünk valami csinos kis csipkefüggönyt, gyermekem.

Wexford szorosán az ablak mellett állt, ezért nem vette észre a földön térdelő fiút, aki a fal egész hosszán végighúzódozó zsúfolt könyvszekrény előtt tett-vett. Amikor Teal megszólította, a fiú felállt, és frottírköpenyének övével idegesen babrálva, esetlenül téblébolt. Húsz-huszonkét éves lehetett; karcsú, szőke, óriási kifejezéstelen szempárral.

– Engedje meg, hogy bemutassam magának Philip Chellt, e háztartás másik törvényes jogú felnőtt lakóját. – Teal remegő szája széles vigyorba futott. – Fogalma sincs, milyen öröm ezt a tényt nyíltan egy rendőr képébe vágni.

– Ugyan, Ivan! – mondta a fiú.

– *Ugyan, Ivan!* – utánozta csúfolódva Teal. – Nincs mitől tartani. Nem követtünk el semmi törvénybe ütközőt. A te korodban már aligha emlékezhetsz arra az időre, amikor *beleütköztünk*. – Teal még mindig mosolyogva, de már kevésbé nyájasan fordult Wexfordhoz. – Ellentétben velem, aki éppen eleget szenvedtem a rendőröktől. – Vallanak egy rándításával a fiú irányába bökött. – No de borítsunk fátlyat a mültra, és kínáljuk meg vendégünket egy kávéval. Menj, gyermekem, készítsd el.

Philip Chell vonagló léptekkel, duzzogva kiment.

Teal fejét kissé féloldalra hajtva kibámult a temetőre.

– Nem tartanám fel nagyon, ha elmondanék egy viccet magának? Egész jó, bár az elején nem is hinné az ember. – Teal merőn Wexfordra szegezte világosszürke, szemtelen tekintetét. – Hárman beszélgetnek: egy angol, egy francia meg egy orosz. Mindegyik elmeséli, hogy szerinte mi a legnagyobb öröm az életben. Az angol szerint derült júniusi délutánon a zöldben krikettezni. Egy csésze bouillabaisse, *igazi marseille-i módra elkészítve* – mondja a francia. Éjjel csengetnek – mondja az orosz. – Belép két detektív, puhakalap, esőköpeny, alatta fegyver. Akkor vagyok a legboldogabb, amikor kiderül, hogy Ivan Ivanovicsot keresik, és közölhetem velük, hogy a

szomszédban lakik.

Wexford nevetett.

– Csakhogy látja, barátom, ez az, amit én nem mondhattam volna. Ivan ugyanis itt lakik. És két alkalommal el is vittek. – Teal hangja elváltozott, majd könnyedén fűzte hozzá: – Most viszont örömmre szolgál, hogy kávéra láthatok vendégül egy rendőrt.

Tudja, egyetlen előnye biztosan van a rendes embernek a bohémmal szemben: asszony van a háznál. A nők használhatóbbak a házi munkában. Ez a fiú reménytelen eset. Helyezze magát kényelembe, amíg én kimegyek és segítek Philipnek.

A könyvszekrényben Proust, Gide és Wilde, amint általában szokásos. Ezenkívül számos olyan könyv, amire Wexford nem számított. Ha Teal ezt mind elolvasta, akkor olvasott ember. Miközben Wexford egy bőrkötésű könyv után nyúlt, a házigazda megszólalt mellette:

– John Addington Symonds? Kissé ásatag szerző, nem? *Szegény fickó*. Tudja, Swinburne alaposan leszólt, begyepesedett Symondsnek nevezte.

– Nem tudtam – mondta mosolyogva Wexford –, de nem is Symonds érdekel. Látom, megvan magának Robinson *Utópia-fordítása*.

– Kölcsönadom. – Teal levette a könyvet, és átnyújtotta Wexfordnak. – Tejszínnel issza a kávé? Nem? A barátom visszavonult a hálószobába. Azt hiszem, megijedt, hogy kitálatok valamit maga előtt.

– Remélem, Mr. Teal, hogy nem tartogat kellemetlen meglepetéseket Mr. Chell számára. Beszéljen, kérem, Loveday Morganról.

Teal elhelyezkedett az ablakmélyedésben, és egyik karjával a párkányra támaszkodott. Wexford ültében nem látott ki a temetőre.

Teal sima, kortalan, barna arcához most a felhős ég szolgáltatta a hátteret.

– Alig ismertem a lányt – mondta. – Fura, visszahúzódó gyermek volt. Az embernek az volt az érzése, hogy szigorú, régi vágású szülők nevelték. Egyszer-kétszer láttam vasárnap reggeleken, templomba menet. Úgy lopakodott, mintha valami bűnös és egyben ellenállhatatlan csábításnak engedne.

– *Templomba menet?* – És Wexfordnak hirtelen eszébe ötlött a biblia. Ezek szerint mégiscsak a lányé lehetett.

– Igen! Miért ne?! – kiáltott fel éles, ingerült hangon Teal. – Még ezekben a felvilágosodott időkben is vannak templomjáró emberek.

– Melyik templomba ment?

– Természetesen ebbe, itt az utca végén. Honnan tudhatnám, hogy templomba járt, ha a Szent Pál-székesegyházba ballagott volna el?

– Nem kell úgy felizgatnia magát – mondta jámboran Wexford. – Milyen szekta temploma ez? Az Evangéliumi Szövetségé? Nem, ezt nem hinném.

– A Megvilágosodás Gyermekének nevezik magukat. Ez itt a kápolnájuk – ők templomnak mondják –, van egy másik is valahol a város északi részében, egy meg Dél-Londonban. Maga, mint rendőrségi ember, bizonyára emlékszik arra a botrányra, egy-két évvel ezelőtt; az egyik papjukat törvénybe fogták szeméremértés miatt. Szegény buzi. Benne volt akkoriban minden újságban. – Teal célzatosan hozzáfűzte: – Mint rendesen.

– Loveday is a – hogy is mondjam csak –, a Megvilágosodás Gyermek volt?

– Aligha. A lány egy televíziókölcsönzőben dolgozott, és a szekta tagjai szerint a televízió, az újságok, a film – mind egyértelmű a bűnnel. Valószínűleg azért ment oda, mert az volt a legközelebbi templom, és lelki vigaszra volt szüksége. Bár én sosem vitattam meg vele ezeket a dolgokat.

– Akkor miről vitatkoztak, Mr. Teal?

– Majd rátérek. Adhatok még egy kis kávé? – Teal újratöltötte Wexford csészéjét, majd ásítózva kinyújtotta a lábát. – Csendes, szomorú lány volt, amint erről – felteszem – már eddig is begyűjtötte az információkat. Nem hiszem, hogy valaha is mosolygósnak vagy derűsnek láttam volna, kivéve egyetlen alkalmat; ennek lehet vagy két hete. Február 14-én volt, ha ez ad magának némi támpontot. Jól emlékszem a napra – mosolygott fanyarul Teal –, mert ez az idióta kölyök, Philip, díszes névnapi üdvözetet küldött nekem, és ezen összeszólalkoztunk. Micsoda szentimentális hülyeség! Nos, emiatt aztán, ahelyett hogy vele mentem volna, amint megbeszéltük, magamban indultam egy kis csendes ivászatra valamelyik csapszékbe. Ekkor találkoztam Loveday-vel. Szembejött velem a Queen's Lane-en, így hívják itt a szomszéd utcát, ha esetleg nem tudná. Úgy sugárzott az arca, mintha nagy vagyont örökölt volna. Ez néhány perccel hat óra előtt történt, hazafelé tartott a munkából. Soha nem láttam olyannak, mint azon az estén. Szinte nevetett, de tudja úgy, ahogyan egy gyerek nevet örömeiben. Wexford bólintott.

– Folytassa!

– Á lány csaknem fellökött. Azt sem tudta, hova megy. Megkérdeztem, nincs-e valami baja, erre mosolyogva megállt, és egészen kótyagos pillantást vetett rám. Egy percig azt hittem, mindjárt összeesik. – Rosszul van? – kérdeztem újra. – Nem is tudom – felelte a lány. – Olyan furcsán érzem magam. Nem tudom, mit érzek, Mr. Teal. Szeretnék leülni. – Végül elvittem a kocsmába, és rendeltem neki egy konyakot. A lány eleinte vonakodott egy kicsit, de nem sok ereje maradt az ellenállásra. Nem hiszem, hogy valaha is ivott volna konyakot. Az italtól visszatért az arcára a szín – már amennyi színe egyáltalán volt –, és azt hittem, most kiönti a lelkét.

– De nem tette?

– Nem. Látszott, hogy szeretné, csak nem tudja rászáni magát. Hosszú évek óta magába fojtott mindent, és már képtelen volt feloldódni. Inkább Johnnyról és Peggy Pope-ról faggatott. Hogy megbízhatóak-e? Mit gondolok, Johnny megmarad-e Peggy mellett? Ezt nem tudtam megmondani. Négy hónapja vannak csak itt, nem sokkal Loveday előtt érkeztek. Megkérdeztem, milyen értelemben gondolja, hogy megbízhatóak-e, de ő csak annyit mondott: „Nem tudom.” Azután visszahoztam ide, és később már csak egyszer beszéltem vele. Ez a múlt héten történt; újra Johnnyról és Peggyről érdeklődött. Azt akarta tudni, hogy nagyon szegények-e.

– Elég furcsa. Loveday úgysem tudta volna támogatni őket.

–: Az biztos. Nem volt pénze.

– Lamont miből él?

– Peggy azt mondta, hogy kőműves, de ez a munka tönkreteszi a kezét, és Johnnynak – hogy úgy mondjam – színészi ambíciói vannak. Rövid ideig modell volt, és azóta fellegekben járó elképzelései vannak a jövőjéről. Attól fél, hogy Peggy elhagyja, és magával viszi a gyereket is, de annyira azért nem aggódik, hogy rendszeres munkát vállalna. Azt hiszem, Loveday egy kicsit szerelmes volt Johnnyba, de a fiú rá sem nézett. Peggy észbontóan gyönyörű a szutykossága ellenére is, nem gondolja?

Wexford egyetértett. Megköszönte Tealnek a kávé és a felvilágosítást, bár sok hasznát nem vette.

Amint kimentek a hallba, a hálószoza ajtaja halkán kinyílt.

– Barátai vagy látogatói nem voltak a lánynak? – kérdezte Wexford.

– Nem tudnám megmondani. – Teal gyanakvó tekintetet vetett az ajtóra, azután sarkig tárta. – Bújj csak elő, fiú! Nem kell hallgatóznod.

– Nem hallgatózom, Ivan. – A fickó közben felöltözött; vörös pulóvert és bársonynadrágot viselt. Nagyon csinos volt, és kölnitől illatozott. –: Én is *itt lakom*. Nem zárhatsz ki – mondta sértődötten.

– Talán segítségünkre lehetne, Mr. Chell. – Wexford majdnem elnevette magát.
– Lehet, hogy valóban tudok segíteni. – Chell ingerkedve megrándította a vállát Teal orra előtt, és behízeglően mosolygott a felügyelőre. – Láttam egy lányt, aki Lovedayt kereste.
– Mikor volt ez, Mr. Chell?
– Hát, azt nem tudom. Nemrégiben. Fiatal lány volt. Kis piros kocsival jött. Éppen elindultam itthonról, a lány pedig a lépcsőn állt, a csengőket nézegette. Azt mondta, hogy a nyolcas számú lakásba csengetett, de a fiatal hölgy, úgy látszik, nincs otthon. Furcsa, hogy így nevezze egyik lány a másikat. A fiatal hölgy? Ekkor Loveday feltűnt az utcán, köszönt a lánynak, és felvitte magával.

Teal sértődöttnek látszott. Kihozta a sodrából, hogy Chell hozzá képest ilyen sok információt adott Wexfordnak.

– Jól van, fiú, akkor írd le, milyen volt az a lány – mondta bosszúsan. – Rajta. Látja, Mr. Wexford, milyen jó megfigyelővel van dolgunk? – Átlát az emberek cselekedetein.

Wexford ügyet sem vetett rá.

– Hogy nézett ki az a lány?

– Nem volt nagy szám, érte, hogy gondolom? – A fiú vihogott. – Rövid haja volt, valami kék kabátot hordott és *kesztyűt* – tette hozzá olyan hangon, mintha ez utóbbi valamilyen ismeretlen törzs jellegzetes kelléke volna.

– Teljes és részletes portré – mondta megvetően Teal. – Oda se neki, milyen színű a szeme, magas volt-e vagy alacsony; *kesztyűt* viselt. Nincs más hátra, keresni kell egy konvencionális ifjú hölgyet, aki *kesztyűt* visel, és megvan a gyilkos. Csiribí, csiribá! Na, szaladj csak vissza a tükrödhöz, és légy jó kisfiú. Ezt meg bízd nálad okosabbakra.

Wexford már csak az utcán vette észre, hogy a könyvet Teal asztalán felejtette. Maradjon, ahol van. Eszébe sem jutott, hogy újra megmássza az emeleteket, és épp egy óriási veszekedés kellős közepébe toppanjon be, mert gyanította, hogy távozása után elszabadult a pokol odafent. Inkább elment a zsákutca végéig, megállt két vastos kőoszlop mellett, és szemügre vette a csúf templomot.

Akárcsak Peggy Pope ruhái; mintha a visszataszító darabokat úgy válogatták volna össze, hogy iszonyatot keltsen a nézőben. Vajon ki vagy kik tervezték ezt az épületet, és komolyan gondolták-e, hogy alkalmas Isten dicséretére? – kérdezte magában Wexford. Nehezen lehetett volna megállapítani, mikor épült. Nem volt sem klasszicista, sem gótikus, semmilyen ismert építészeti stílussal nem tartott rokonságot. Zömök, rozoga és ócska volt. Talán valamerre hátul lehetnek az ablakai, mert a homlokzatán csupán egyetlen kör alakú vörös üveg éktelenkedett – nem nagyobb egy biciklikerekénél – a meghatározhatatlan színű kerek téglaromzat alatt. Az egész vörös téglás homlokzatot szétszórtan fekete és okkerszínű téglák csúfították el.

A templom kicsi ajtaja mintha egy kerti fészerbe vezetne. Wexford megpróbálta kinyitni, de zárva volt. Lehajolt, hogy elolvassa az ajtó mellett elhelyezett gránittáblát: *A Megvilágosodás Temploma. A kiválasztottak üdvözülnek.*

Egy kemény kéz nehezedett Wexford vállára, mire megfordult.

– Távozzék – mondta a feketébe öltözött, szakállas férfi. – Idegeneknek tilos a belépés.

– Ha volna szíves levenni a kezét a kabátomról! – hördült fel Wexford.

A férfi talán nem volt hozzászokva, hogy ellentmondjanak neki, mert szó nélkül engedelmeskedett. Savós színű, vakbuzgó tekintetével Wexfordra meredt.

– Nem ismerem magát.

– Ez nem jogosítja fel arra, hogy tetteleg bántalmazzon. Én ismerem magát. Maga a papja ennek a gyülekezetnek.

– A lelkipásztora. Mit óhajt?

– Rendőrtiszt vagyok, és vizsgálatot folytatok Loveday Morgan meggyilkolása ügyében. A lelkipásztor fekete köpenye zsebébe mélyesztette a kezét.

– Gyilkosság? Nem tudok semmilyen gyilkosságról. Mi nem olvasunk újságot. Távol tartjuk magunkat az efféléktől.

– Nagyon keresztényi álláspont, erről meg vagyok győződve – mondta Wexford. – A lány a maga templomába járt. Ismernie kellett.

– Nem ismertem – rázta a fejét hevesen a pásztor. Mérges volt és sértődött. – Beteg voltam, és más vette át a nyájamat. Talán a helyettesem idejében került ide az a lány. Az illető tájékozatlanságában az ötszázak egyikének vélhette.

– Az ötszázak?

– Ennyien vagyunk a földön mi, a kiválasztottak. Nálunk nincs áttérés. Ahhoz, hogy valaki a hívek közé tartózhassék, mindkét részről hívő szülőktől kell származnia, így szaporodik a számunk, és a halálozásokkal csökken. Ötszáz – fűzte hozzá a pap most már kevésbé fennköltén –, néha valamivel több, néha egy kicsit kevesebb. – Majd öltözetének súlyos, sötét ráncait igazgatva ezt dünnyögte: – Dolgom van, nem érek rá. Minden jót – és ezzel elvonult a Queen's Lane irányába.

Wexford a temető északi kapuja felé tartott. Ezen a részen katolikusok nyugodtak. Tegnap bizonyára temetés volt, mert a gyászolók virágai még ott kókadoztak a márciusi szélben. Wexford eddig ismeretlen ösvényre tért, útja görögkeleti hívők sírjai között vezetett. Az egyik sírfeliraton egy orosz hercegnő neve tűnt a szemébe. A név Wexfordot Tolsztoj regényhőseire emlékeztette. Megpróbálta kibetűzni a cirill írást; ekkor árnyék vetődött a sírra, és valaki megszólalt mellette.

– Tatjana Alexandrovna Kratova.

Wexfordot ma már másodszor lepték meg feliratolvasás közben. Ez most vajon ki lehet? Talán egy másik faragatlan pap akarja megdorgálni és megróni tudatlanságáért? Wexford lassan megfordult; nagydarab férfi állt vele szemben, és báránybőr zubbonyában, zsebre dugott kézzel szívélyesen mosolygott rá.

– Tudja, hogy ki volt, és hogyan került ebbe a földbe?

A férfi bólintott.

– Szinte mindent tudok erről a temetőről, de akár egész Kenbourne-ről, ha arról van szó – mondta. Kisfiús lelkendezése élet vette öntelt szavainak. – Kenbourne Vale szakértője vagyok, két lábon járó adattár. – Kezével a homlokára ütött. – Megíratlan történelem- és földrajzkönyvek vannak itt.

– Akkor nem lehet más, mint... – milyen nevet is említett neki Howard? – Maga a Notbourne Művek – bökte ki bárgyún Wexford.

– Az elnöke. – A felügyelő keze beleroppant az erőteljes szorításba. – Stephen Dearborn vagyok. Üdvözlöm.

7.

Dearborn és Wexford egy széljárta tisztáson bukkant fel. A felügyelő most alaposabban szemügyre vette társát, és látta, hogy új ismerőse jelentékeny, vagyonos ember. Dearborn olyan drága öltönyt viselt, amilyenről Wexford nem is álmodhatott volna, cipőjén látszott, hogy méret után készült, és értékes órája vastag arany karláncon csillogott.

– Maga idegen erre mifelénk, ugye? – kérdezte Dearborn.

- A szabadságomat töltöm itt.
- És kedve támadt felkeresni a legfrissebb bűntény színhelyét?

Dearborn hangja változatlanul barátságos volt és kellemes, de Wexford ugyanazt az ellenszenvet hallotta benne, amit a saját hangja is elárult, ha szenzációhajhászó turistákkal elegyedett szóba.

– Természetesen tudok a gyilkosságról – felelte –, de ez a temető önmagában is elég lebilincselő.

– Akkor hát nem ért egyet azokkal, akik a legszívesebben felszámolnák, és beépítenék a helyét lakóházakkal?

– Nem tudtam, hogy szó van ilyesmiről. – Wexford észrevette, hogy Dearborn a homlokát ráncolja. – Ellenzi az építkezést? – kérdezte tőle. – Nem helyesli, hogy rendbe hozzák ezt a helyet?

– Szó sincs róla – mondta határozottan Dearborn. – A legnagyobb mértékben felelősnek érzem magam Kenbourne Vale felújításáért. Nem tudom, mennyit látott a kerületből, de például a Copeland Square-en történt átalakításokat én kezdeményeztem, meg a régi Monfort házét is. Részvénytársaságom célja, hogy amennyire csak lehet, megóvjuk a György korabeli és a korai viktoriánus stílus maradványait a felelőtlen rombolástól. – Dearborn széttárta a karját, és tüzesebben folytatta. – Rossz nézni, hogy minden érdekes helyet – amilyen ez a temető is – jellegtelen betondzsungellé változtatnak.

– Kenbourne Vale-ben él? – kérdezte Wexford, miközben együtt folytatták útjukat a temető főkapuja felé.

– Itt születtem. Minden talpalatnyi földjét szeretem, de Chelsea-ben élek. Kenbourne Vale nem felelne meg a feleségem igényeinek. Eljön még az a nap, amikor terveim valóra válnak. Felvirágoztatom Kenbourne Vale-t, hogy a divatos Chelsea utódja legyen. És képes is vagyok rá! Képes! – Dearborn megint kitérte a karját, megérintett egy tölgyfaágat, amelyről poros esőcseppek hulltak. – Meg akarom mutatni az embereknek, mi van itt valójában. Mi rejtőzik az évszázadok szennye alatt; gyönyörű épületek, nagy terek. Jöjjön velem, nézze meg, mi van a temetőn túl. Csak nem tudom, van-e erre ideje – nos, talán inkább majd... Nem hinném, hogy...

– A gyilkosság átmenetileg kedvét szegte? – tapintott rá ösztönösen Wexford.

– Bizonyos értelemben igen. Így van. – Dearborn elismerő pillantást vetett Wexfordra. – Okosan kitalálta. Tudja, az a különös a dologban, hogy az a szegény lány éppen nálam keresett állást. Személyesen foglalkoztam vele. Számomra valósággal szentségtörés, hogy idedobták a holttestét, ebbe a kriptába. – Dearborn vállat vont. – Beszéljünk másról. Mi a véleménye erről az épületről? – mutatott rá egy homokkő kupolára. – Ezernyolcszázötvenötéből való, és nyoma sincs rajta a gótikának. Ekkor ugyanis már felhagytak a klasszikusok utánzásával, és a bizánci stílussal kísérleteztek. Figyelje ezeknek az oszlopoknak a méreteit... – Dearborn nagy kezével megragadta Wexford karját, és belevetette magát az építészeti stílusok taglalásába, előadását homályos értelmű kifejezésekkel és szavakkal tűzdelte meg, amelyek Wexford számára úgyszólván semmit sem jelentettek. Hallgatója riadt zavarát Dearborn is észrevette, és hirtelen elhallgatott. – Bizonyára untatom – mondta.

– A legkevésbé sem. Inkább csak az a baj, hogy ezekben a dolgokban meglehetősen tájékozatlan vagyok. Elbűvölő ez a környék.

– Igazán? – A Notbourne Művek elnöke a jelek szerint nem volt hozzászokva az elismerő hallgatósághoz. – Mondanék magának valamit – szólott mohón. – Miért ne nézhetne be hozzánk valamelyik este? Laysbrook ház. Mutatnék egy-két régi térképet. Láthatná rajtuk, milyen volt itt a táj százötven évvel ezelőtt. A birtokomban levő okiratok bizonyára érdekelnék. Mit szól hozzá?

– A legnagyobb örömmel.

– Akkor nézzük csak. Ma csütörtök van. Mit szólna a szombat estéhez? Jöjjön úgy fél nyolc tájban, iszunk valamit, azután együtt átböngésszük azokat a térképeket. Nos, hova vihetem?

Wexford azonban visszautasította az ajánlatot. Ez az ember kedves volt hozzá, kitarulkozott előtte. Ha most bevallja neki, hogy rendőr, és a Kenbourne Vale-i rendőrkapitányság kötelékében áll, Dearborn esetleg álcázott kémet gyanít benne.

Wexford, ahelyett, hogy a rendőrségre ment volna, északnak fordult a Lammas Grove mentén, és megkereste a Sytansound céget. Az üzlet előtt parkoló rendőrségi autó megmutatta, hol találja, el sem kellett olvasnia a cégtáblát. A volánnál Clements őrmester ült. Jókedvűen üdvözölte a detektívfelügyelőt ezzel a kérdéssel:

– Ebédelt már, uram?

– Úgy gondoltam, kipróbálom a maguk kázinóját – mondta Wexford, és beült az őrmester mellé. – Mi a véleménye? Ajánlja?

– Én rendszerint hazaugrom ebédre, ha csak tehetem. Egy saroknyira lakom. Látni akarom a kisfiút, ha egy mód van rá. Mire este hazaérek, már ágyban van.

– A fia?

Clements nem felelt rögtön. Azt a fiatalembert figyelte, aki lerakodott valamit a Sytansound-féle teherautóról. Wexford azonban úgy érezte, hogy szándékosan mímeli, mintha mással volna elfoglalva, és ezért megismételte a kérdését. Az őrmester ránézett Wexfordra. Arcának eleven színe most bíborvörösre változott, és a torkát köszörülte.

– A helyzet az, hogy örökbe akarjuk fogadni – mondta. – Eddig csak három hónap próbaidőre volt nálunk, de az anya aláírta a beleegyezését, és holnaphoz egy hétre kell megkapnunk a végzést. – Az őrmester lassan körüljártatta kezét a volánon. – Ha az anya meggondolta magát, akkor attól félek, hogy ez megölheti a feleségemet. – Mindketten zavartan és bizonytalanul hallgattak, és Wexford érezte saját tehetetlenségét.

– Bizonyára, ha egyszer az anya aláírta...

– Nos uram, éppen ez az. Ezt mondogatom én is a feleségemnek. Szinte biztos, hogy a miénk a kisfiú. Minden a legszabályosabb hivatalos úton történt, de előfordult már olyan eset, hogy a vér szerinti anya az utolsó percben meggondolta magát, és a bíróság mindig az anyát védi. Még ha írásba adta is a beleegyezését.

– Ismerik az anyát?

– Nem, uram. És ő sem ismer minket. Mi csak ügyiratszám vagyunk az ő számára. Minden az ügynevezett gyámügyi előadón keresztül intéződött, aki beosztását tekintve a feltételeken szabadlábba helyezett felügyeletével megbízott rendőrtiszt. Ha eljön az ideje, akkor a feleségemmel elmegyünk a törvényszékre, s az asszony ott fog ülni a fiúval az ölében – érzékeny jelenet, nem? Megkapjuk a végzést, és akkor – akkor a fiú a miénk lesz mindörökké. Mintha csak a sajátunk volna. – Clements hangja elcsuklott, és a szája széle remegett. – De hiába, mindig az motoszkál a fejünkben, hogy valami hiba csúszhat a dologba.

Wexford már bánta, hogy egyáltalában szóba hozta a témát. Clements görcsösen markolászta a verejtéktől ragadó volánt, és a felügyelő látta a lüktető ereket a halántékán. Az őrmester az utolsó szavaknál a szó szoros értelmében közel állt a síráshoz.

– Gondolom, Mr. Fortune bent van a boltban? – kérdezte Wexford abbéli igyekezetében, hogy témát váltson. – Ki az a fiú a teherautónál?

– Brian Gregson. Biztosan hallott már róla. Ő az, akinek olyan jó barátai vannak, hogy a tűzbe mennének érte. Kezüket-lábukat törik, hogy a fiúnak alibit szerezzenek. – Clements most megnyugodott egy kissé, mert figyelmét személyes problémáiról megint az eset felé fordították. – Sytansound egyik szerelője, az egyetlen nőtlen fiatalember.

Wexfordnak eszébe jutott, hogy Howard említette Gregson, de csak mellékesen és név nélkül.

– Mi van az alibijével? – kérdezte. – És miért van rá szüksége?

– Nagyjából ő az egyetlen férfi, akit valaha láttak az úgynevezett Loveday Morgan társaságában. Az a temetői pasas észrevette egyik este, hogy hazavitte a lányt a teherautóján. És a cég egyik ügynöke azt mondja, hogy Gregson szokott néha diskurálni a lánnyal a boltban.

– Ez elég gyöngé érv, nem gondolja? – mondta Wexford.

– Nos, uram, a fiú alibije is elég gyöngé arra a bizonyos péntek estére. Azt állítja, hogy a Psyche Klubban volt, ez afféle ivó Notting Hillben. A jó Isten tudja, hogy mi minden folyik még ott, és a négy gazfickó azt állítja, hogy a fiú ott volt velük héttől tizenegyig. De a négy közül három alaposan be volt rúgva, egy szavukat sem lehet elhinni. Nézzen rá a fiúra, uram. Mi a benyomása, van valami rejtegetnivalója?

A vékony, szőke kölyök fiatalabbnak látszott huszonkét évesnél, és gyerekesen vézna karja törékenynek hatott ahhoz, hogy a ládákat a teherautóról be tudja cipelni az üzletbe. Wexford úgy érezte, azért nyüzsög ilyen lelkesen, mert reméli, hogy lázas tevékenységével eltereli magáról a figyelmet, és megússza a hatósággal való szembesülést. Akár ez a remény sarkallta a fiút, hogy terhével megrakodva buzgón ügessen ki-be, akár nem, a sors rendeléséből munkáját meg kellett szakítania. Még véletlenül sem nézett a rendőrségi autóra, de amint újra félbukkant a teherautó faránál, egy vörös hajú, éles arcú férfi lépett ki a Sytansound cég ajtaján, intett neki és megszólította:

– Gregson! Jöjjön ide egy percre!

– Ez Baker felügyelő – mondta Clements. – Majd ő megtáncoltatja. Majd hall tőle a fiú egyet-mást, amit az apjától kellett volna hallania jó pár évvel ezelőtt.

Wexford magában felsóhajtott, mert érezte, mi következik most, és nincs az a hatalom, ami ezt feltartóztathatná. Arra pedig már nem volt ideje, hogy kiszálljon a kocsiból.

– Romlott fráter, mint általában a fiatalok manapság – mondta Clements. – Nézze meg ezeket a lányokat a zabi gyerekekkel. Annyi felelősségérzet sincs bennük, mint egy – mint egy patkányban. – Az őrmester diadalmas hangon vágta ki az utolsó szavakat, mint aki valami értékes leltre bukkant. Talán úgy vélte, hogy a vidéki környezetből jött detektívfelügyelő bizonyára ismeri a kis emlősállatok viselkedését.

– Gondozni persze nem tudják a gyerekeket. – folytatta. – Látnia kellett volna a mi fiúkat, amikor először jött hozzánk. Vézna és sápadt volt, örökösen folyt az orra. Nem hiszem, hogy volt a friss levegőn, amióta csak megszületett. Ez nem becsületes eljárás! – Clements szenvedéllyel emelte meg a hangját. – Nem akarják a gyereket, csak túl későn kapnak észbe az abortuszhoz, miközben az olyan derék, tiszta életű, vallásos asszony, mint a feleségem, egymás után vétel el, és emészti magát évek hosszú során át. Börtönbe dugnám ezt az egész népséget, börtönbe én...

– Ugyan már, őrmester... – Wexford azt sem tudta, hogyan csillapítsa le Clementset.

Vigasztaló közhelyek után kutatott, de mielőtt egyetlen szót mondhatott volna, nyílt a kocsi ajtaja, és Howard bemutatta a nagybátyját Baker felügyelőnek.

Leültek a Nagyhercegben, és az első pillanattól nyilvánvaló volt, hogy Baker felügyelő nagyon hasonlít némely buzgó filozófusra és tudósra: kialakít egy elméletet, és belekényszeríti a tényeket. Ezért mindent elutasítana, ami megzavarhatná a képletet, legyen az bármilyen helytálló, miközben jelentéktelen tényeket óriásira fűjnek fel. Wexford megjegyzés nélkül, csendben figyelt, mert a felügyelő nem neki címezte a következtetéseit. A kötelező kézszorítás meg néhány őszintétlen szó elmotyogása után Baker minden tőle telhetőt elkövetett, hogy Wexfordot kizárja a megbeszélésből. Leleményesen úgy intézte, hogy a felügyelő az asztal végére kerüljön, míg ő meg Howard egymással szemben ültek a másik végén.

Világos volt, hogy Baker Gregsont gyanúsítja a Morgan-féle gyilkossággal. Ezt a feltételezést a fiú bűnügyi nyilvántartási lapjára alapozta – egyszer már ült lopásért –, valamint a baráti körére, és arra, amit Baker a Loyeday-vel való barátságának nevezett.

- A lány körül legyeskedett a boltban, uram. A teherautóján szállította.
- Csak egy alkalomról tudunk – mondta Howard.

Bakernek harsány, kellemetlen hangja volt. Gyermekekora hibás, külvárosi kiejtéséről már leszokott, de a hanghordozás megmaradt. Bármit mondott, keserűen hangzott.

– Nem várhatjuk meg, hogy minden együttlétükre találunk tanút. Csak ők ketten voltak fiatalok az üzletben. Ugye nem akarja azt mondani, hogy egy olyan lány, mint Morgan, nem érdekelte a fiút?

Wexford a tényjára szegezte a tekintetét. Hallani sem szerette, ha a vezetéknevükön hivatkoztak nőkre, keresztnév és minden nélkül. Még abban az esetben sem, ha prostituáltról vagy bűnözőről volt szó, és Loveday nem volt egyik sem. Howard hangjára felpillantott.

- A motívumok? – kérdezte az unokaöccse.

Baker vállat vont.

- Morgan eleinte bátorította a fiút, azután leégette.

Wexford nem akart közbeszólni, de nem bírta tovább.

– *A temetőben?*

A felügyelő pontosan úgy viselkedett Wexforddal, mint egy viktoriánus szülő, akinek az ebédlőasztalnál a szavába vágott egy gyerek – olyan élőlény, aki látható ugyan, de pisszennie sem szabad. Bakeren azonban látszott, hogy szívesebben venné, ha látnia sem kellene Wexfordot. Átható pillantását megrovóan vetette Wexfordra, és arra kérte, ismételje meg kérdését.

Wexford megtette.

- Kinek van kedve a temetőben szeretkezni?

Egy percig úgy tűnt, Baker rágyújt Clements nótájára, mondván, hogy „ezek” ott csinálják, ahol érik. Szemmel láthatóan kellemetlenül érintette, hogy Wexford szóba hozta a szeretkezést, de nem tért rá egyenesen.

- Nem kétlem, hogy van valami jobb elképzelése.

– Nos, volna néhány kérdésem – folytatta óvatosan Wexford. – Értésüléseim szerint a temetők hatkor zárnak. Mit csinált Gregson egész délután?

Howardot feszélyezte Baker viselkedése, ezért megkülönböztetett figyelmével akarta kárpótolni a nagybátyját. Előzékenyen leste minden óhaját, és miközben újra teletöltötte Wexford poharát almalével, gyorsan megszólalt:

– Körülbelül fél kettőig Mrs. Kirbynél volt, a Copeland Roadon, azután visszament Sytansoundhoz. Majd ismét egy házhoz ment a Monmouth utcába – tudod Reg, ott a Vale Park közelében –, végül egy hosszadalmas javítási munkája volt a Queen's Lane-en. Ez eltartott egészen fél hatig. Utána hazament a szülei házába.

- Akkor nem értem, hogyan...

Baker kenyérgalacsint gyúrt, és látszólag teljesen gondolataiba merült. Most felkapta a fejét, és mesterkélt nyájassággal leplezett ingerültséggel megszólalt:

– A temető hatkor zár ugyan, de ez nem jelenti azt, hogy később már senki nem tud behatolni vagy kijutni. A falon repedések vannak. A Lammas Road felőli oldalon különösen csúnya rés tátong, amit vandál kezek még tovább rongálnak. Az egész átkozott helyet fel kéne szántani és beépíteni. – Miután Baker kinyilvánította álláspontját, amely homlokegyenest ellenkezett Dearborn nézeteivel, felhörpintette ginjét, és halkán köhintett. – No, de ez mellékes kérdés. Azt azonban be kell látnia, Mr. Wexford, hogy nem ismeri ezt a kerületet úgy, mint mi. Egyetlen reggeli városnéző séta nem volt elég arra, hogy bepillantasson.

– Ugyan, Michael – mondta feszengve Howard –, Mr. Wexford éppen meg akarja ismerni. Hiszen azért érdeklődik.

Wexfordot elkedvetlenítette, hogy új ismerősének – vagy inkább ellenfelének – azonos a keresztnéve Burdenével. Keserűen emlékeztette ez arra, hogy az ő Burdenje felügyelői minőségében milyen másképp reagált volna, mint Baker. De nem szólt semmit. Baker mindössze egy vállrándítás erejéig vette tudomásul Howard enyhe megrovását.

– Gregson olyan könnyedén járhatott ki-be a temetőbe, ahogy az ember felhajt egy pohár italt.

Wexford ivott egy kortyot, és újabb kísérletet tett, gondosan ügyelve arra, nehogy Howard észrevegye sértődöttségét.

– Van már orvosi jelentés?

– Rögtön rátérünk. Gregson fél hatkor találkozott a lánnyal a Queen's Lane-en. Együtt mentek a temető egyik elhagyott zugába. A lány megijedt, talán sikoltozott is, a fiú pedig megfojtotta, hogy elhallgattassa.

Miért nem a lány szobájába mentek? – kérdezte magában Wexford. Miért nem mentek oda, abba a házba, ahol senki sem faggatta volna őket? És miért kéredzkedett el Loveday délután a munkahelyéről, ha úgysem akart találkozni Gregsonnal munka utánig? Ezeket a kérdéseket tette volna fel Wexford az unokaöccsének, ha kettesben vannak, de ebben a helyzetben nem akart szólni. Wexford felismerte Baker személyében azt az embert, akinek a vitáról az az elképzelése, hogy ő kifejti a saját álláspontját, míg a többi ügynevezett résztvevő helyeslően bólogat neki, bámulja őt, és további kijelentésekre ösztönzi. Miután a saját korlátolt rekonstrukcióját közölte az esetről, ismét Howardhoz fordult, és úgy intézte, hogy szinte alig hallható hangon tárgyalja meg vele az orvosi lelet tartalmát.

Csak hogy Howard elhatározta, hogy nem engedi kirekeszteni a nagybátyját. Tudta, hogy Wexfordnak mennyire nincs nyomozói tekintélye a Bakerhez hasonló csípős nyelvű személyek előtt, ezért valósággal kikényszerítette beszámolóját reggeli munkájáról.

– Egészen ártatlan lány volt – kezdte Wexford. Úgy érezte, itt biztos talajon mozog, mivel Baker aligha lehet olyan alapos ismerője az elhunyt lány személyiségének, mint Kenbourne Vale hely rajzának. – Nagyon félénk volt – folytatta Wexford –, félt a társaságtól, és valószínű, hogy csak életében egyszer fordult meg nyilvános helyen. – Wexford meglepődéssel vette tudomásul a Baker arcán átsuhanó mosolyt, amit a helyeslés jelének vélt. Ez felbátorította, hogy merészebben vegye célba kérdéseivel Baker elméletét. – Elment volna ilyen lány egy férfival, viszonylag idegennel, valami elhagyott helyre? Sokkal félénkebb volt ennél.

Baker összeszorított ajkaival tovább mosolygott.

– De van egy másik szempont is, ami elgondolkoztatott...

– Halljuk, Reg. Segítségünkre lehet.

– Kedden február 29-e volt. Azon gondolkodtam, vajon a gyilkos azért vitte-e a lányt a kriptába, mert tudta, hogy csak a hónap utolsó keddjén látogatják, és számolt azzal, hogy ez a kedd már elmúlt.

Baker hitetlenül nézett, de Howard, szemét összehúzva, feszülten figyelt.

– Szerinted a gyilkos *elfelejtette* volna, hogy szökőév van, és ezért eggyel több kedd van a hónapban? – kérdezte.

– Ez is egy lehetőség, nem? Azt nem hinném, hogy egy Gregson-féle fiúnak bármiféle tudomása lett volna a kriptáról meg a letétbe helyezett pénzről. Úgy vélem, az az ember, aki a lányt meggyilkolta, igenis tudott ezekről a dolgokról, és azért vitte a kriptába, mert Loveday olyasmit tudott, amiről az illető nem akarta, hogy a közeljövőben kiderüljön.

– Érdekes – mondta Howard. – Mit szól hozzá, Michael?

Ez az ember nem Burden volt, csupán a közös keresztnévben osztozott vele, meg abban, hogy

mindkettőjükben volt valami határozott nyíltság. Most felvonta a szemöldökét, és vontatottan így szólt:

– Az ön... a nagybátyja eltérő álláspontjához, uram? – Baker ügyesen úgy intézte, hogy hatásos szünetet tartson, mielőtt a „nagybátyját” kimondta. Ez éppen elegendő volt ahhoz, hogy a kettejük közötti rokoni kapcsolat megfelelő nyomatékot kapjon. Baker azonban kissé elvetette a súlykot. Megjegyzése nyomán Howard egyébként barátságos arca elborult, és ujjával dobolni kezdett a borospoháron. Baker észrevette a rosszallást. Vállat vont, és mosolyogva, hűvös udvariassággal azt mondta:

– Mr. Wexford az előbb ártatlannak és félnéknek mondta Morgant, de én jól tudom, milyen csalóka lehet a látszat. A boncolási jegyzőkönyv azonban nem csal. Meglepné önt az a közlés, hogy az orvosi jelentés szerint ez a lány az elmúlt évben egy gyermeknek adott életet?

8.

Wexfordot gyötörte Baker ellenségeskedése, hiszen Howard és testületének tagjai olyan magától értetődő természetességgel fogadták. Furcsa módon elcsüggedt tőle. Első magánnyomozói napja olyan ígéretesen kezdődött mindenfelé. Baker közbelépése olyan volt, mint amikor sötét felhő takarja el a napot.

Wexford tudta, ha jó formában és jó egészségben volna, ha önbizalma nem rendült volna meg attól, hogy szívós, öreg teste hirtelen cserbenhagyta, akkor nem is érdekelné ez a kis balsiker. Végére is nem volt gyerek, aki felhagy kedvenc játékával, csak azért, mert egy erősebb és egészségesebb ellenfél jelent meg a színen, aki meg akarja mutatni neki, mitől döglük a légy. De lelke mélyén szinte gyereknek érezte magát. Merész, kezdeményező, felnőtt személyiségét ismét sérelem érte. És ha most visszatekint a reggel történetekre, bizony maga is amatőr munkának látja. Nem tudta kiverni a fejéből azt a gondolatot, hogy Howard azért küldte őt erre a kis hajtóvadászatra, mert egyszerűen elfoglaltságról akart számára gondoskodni, és örömet akart neki szerezni.

Nem sok vigaszt talált Wexford a különirodában sem, amelyet Howard bocsátott a rendelkezésére, és ahova Dinehardt nyomozó most bevezette. Mint az itt látott rendőrségi szobák általában, ez is sötét volt, nyomasztó és rendkívül magas. Kicsi, szürke szőnyeg és sima barna bőrrel bevont székek alkották a szoba berendezését. Az ablaka egyenesen az egyik kenbourne-i gázgyárra nézett. Wexford akarata ellenére sóvárogva gondolt a maga derűs, modern irodájára Kingsmarkhamben, s ahogyan pillantása az előtte álló fenyőfa asztalra esett – erre a rozsdafoltos szörnyűségre –, eszébe jutott kedvelt rózsafa asztala és rajta a meghitt rendetlenség.

Wexford leült, és határozottan feltette magának a kérdést, mi baja is van voltaképpen. Howard háza túl előkelő neki, ez a hely meg itt túlzottan sivár. Mit várt egyáltalán? Hogy London diadalkapuvál várja, és ezek a londoni kollégák mind piros bársonyszőnyeget terítenek a lába elé?

Wexford kibámult a gáztartályra, és azon tűnődött, hogy mivel töltse a délutánt. „Szimatolj, amennyit csak kedved tartja” – mondta Howard, de hol szimatoljon, és meddig terjed a hatásköre? Épp azt fontolgatta, vajon tolakodás volna-e, vagy- sértené-e a protokollt, ha felkeresné Howardot, amikor kopogtak az ajtón, és unokaöccse lépett be.

Howard fáradtnak látszott. Olyan arcbereendezése volt, amelyen erősen nyomot hagyott mindenféle kimerültség. Szürke szeme elvesztette fényét, és nagy táskák keletkeztek alatta.

– Tetszik az irodád?

– Remek. Köszönöm.

– A kilátás, sajnos, szörnyű innen. De nincs más választás: vagy ez, vagy a sörfőzde, vagy a buszmegálló. Elnézést szeretnék kérni Baker miatt.

– Ugyan, Howard, ne is törődj vele – mondta Wexford.

– Nem. Durván bánt veled, de van rá mentsége. Elnézőnek kell lennünk Bakerrel. Nagy feszültségben élt az utóbbi időben. Elvett egy lányt, aki fele olyan idős, mint ő. Az asszony teherbe esett, ez nagyon boldoggá tette Bakert, amíg a nő meg nem mondta neki, hogy a gyerek más férfitől van. És el is hagyta Bakert azért a másik férfiért. Azóta elvesztette az önbizalmát, gyanakvó, és szüntelenül attól fél, hogy alkalmatlan a feladatára.

– Értem. Csúnya história.

Egy darabig mindketten némán ültek. Wexford azon kapta magát, hogy kétségbeesetten kapaszkodik Howardba, nehogy megint elmenjen és magára hagyja őt a gázművekkel meg a nyomasztó gondolataival. Hogy erővel itt tartsa még egy kis ideig, azt mondta:

– Erről a gyerekről, a Loveday Morgan gyerekéről...

– Pontosan azért jöttem, hogy erről beszéljek veled – mondta Howard. – Nem tudom, mit gondoljak róla. Még azt sem tudom, van-e jelentősége az ügy szempontjából. Szükségem van rá, hogy megbeszéljem valakivel. Veled.

Wexfordnak nagy kő esett le a szívéből. Unokaöccse hangja őszintén csengett. Végül is, talán...

– Lehet a gyerek valamelyik nagyszülőnél is – mondta Wexford, és érezte, hogy amint erről beszél, az ügy kiűzi fejből önsajnáló gondolatait. – Még mindig nincs semmi híred róluk?

– Mindent elkövetünk, hogy a nyomukra bukkanjunk. Mindenképpen elő kellene kerülniök, mielőtt a lányt eltemetik. De kezdem azt hinni, hogy nem élnek. Igen, tudom, napjainkban a lányok nem férnek meg a szüleikkel, és elköltöznek otthonról, de ettől a szülők többnyire még jobban aggódnak miattuk. Miféle emberek lehetnek azok, akiknek a huszonkét éves szőke lányuk eltűnt, vagy legalábbis nem tudnak róla, az utóbbi napok újsághíreiben olvashatták a történeteket, és nem próbálnak érintkezésbe lépni velünk.

– Nagyon egyszerű, földhözragadt emberek, Howard. Vagy pedig nem hozzák kapcsolatba Loveday Morgant a saját lányukkal, mivel ez nem az igazi neve, és nem is tudják, hogy a lányuk Kenbourne Vale-ben élt.

Howard vállat vont.

– Olyan az egész, mintha ez a lány a levegőből pottyant volna ide, Reg. Megérkezett Kenbourne Vale-be két hónappal ezelőtt, és semmi nyoma, hogy valami előélete is lett volna. Ha megengeded, közelebről beavatlak a részletekbe. Nos, amint te is tudod, nálunk nincsen meghonosítva az a fajta személyazonossági igazolvány, ami egyes európai országokban, de mindenkinek van egészségügyi lapja és egy száma a Nemzeti Betegbiztosítóban. Loveday Morgan szobájában nem találtunk egészségügyi lapot, és a körzeti orvos névjegyzékébe sem volt felvéve. Elképzelhetetlen, hogy magánbeteg lett volna. Lehet persze, hogy nem volt szüksége orvosi ellátásra, olyan jó egészségnek örvendett. De *szült egy gyereket*, Reg. Ki vezette le a szülést?

Amikor a lány belépett a Sytansound céghez, Gold kérte a betegbiztosítási lapját. A lány azt felelte, hogy neki nincs. Erre Gold elküldte a Társadalombiztosítóba, hogy szerezzen. A lapot biztosan Loveday Morgan névre kérte.

– Várj csak egy percre, Howard – szakította félbe a nagybátyja. – Húsz év körüli lány, munkáscsaládból, aki addig soha nem dolgozott...

– Meglehet, hogy korábban is dolgozott, és volt a valódi nevére szóló lapja. Tudod, hogy nem kérik a születési bizonyítványt, csak a nevet, születési helyet meg ilyesmit. Meggyőződésem szerint semmi akadályja nincs annak, hogy valaki akár fél tucat lapot is szerezzen, és csalárd

módon igényeljen táppénzt meg munkanélküli segélyt, legfeljebb egy szép napon elkapják. No és amellet bizonyos munkákhoz egyáltalán nem szükséges a betegbiztosítási lap. A legtöbb takarítónőnek nincsen. Prostitúáltaknak sincs. Vagy azoknak, akik bűnözéssel meg kábítószer-csempészéssel keresik a kenyerüket. Olyan bizonyos az, hogy Loveday Morgan nem tartozott ezek közé? Wexford a fejét rázta.

– Nincs még egy lány a világon, akiről nehezebb volna feltételezni, hogy törvénytelen gyereke van.

– Tudod, azt szokták mondani, általában a rendes lányoknak lesz kisbabájuk. Nos, nemcsak a szülők után nyomozunk, ugyanúgy próbálunk a gyerekek is a nyomára bukkanni. Azt megállapítottuk, hogy Kenbourne Vale-ben nincs kiadva dajkaságba. Hacsak máshol nem. Reg, tudod mi az, amit a legnehezebben tudok felfogni?

Wexford érdeklődéssel nézett az unokaöccsére.

– Azt értem, hogy a lánynak lehetett olyan oka, amiért el akarta tüntetni a nyomait, meg akart maradni az ismeretlenségben. Például önző szülei meg akarták fosztani attól, hogy a maga életét élje. Esetleg valami férfi elől rejtőzködött, aki fenyegette – ezt a szempontot is tekintetbe kell venni. De azt képtelen vagyok megfejtani, hogy *miért csinálta ezt éveken át*. Szinte azt kell hinnem, mintha ez a lány csakis azért került volna el az orvost, meg a Nemzeti Biztosítót, hogy amikor *egyszer* erőszakos halála bekövetkezik, akkor úgy tűnjék, egy másik planétáról pottyant ide, és mindössze két hónapig élt ezen a földön.

– Mi a helyzet azzal a fulhami címmel?

– Amit Peggy Pope adott? Az egy ház a Belgrade Roadon, amint már mondtam neked, de a lány soha nem járt ott.

– A ház gazdái?

– Mondjuk, hogy ők hazudnak, valami sötét játékot űznek, de az egész szomszédság nem hazudhat. Úgy képzem, hogy Loveday egy napon arra ment a buszon, és az utcanév szöveget ütött a fejébe. Azt persze számításba veszem, hogy ha valaki hamis címet ad meg – ha nem ő találta ki –, akkor a látott vagy hallott utcanév valamilyen összefüggés következtében marad meg az emlékezetében. De az ember lelke olyan összetett, Reg – és a lány nem él, hogy pszichoanalízisnek lehessen alávetni. Hiszen, ha élne, akkor mi ketten nem dugnánk most össze itt a fejünket, hogy kisüssünk valamit.

– Arra gondolok, hogy talán ismert valakit ezen a Belgrade Roadon.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy házról házra kellene járnunk, hogy kizárjuk, ezt a lehetőséget?

– Nos, *én megtehetném*, – mondta Wexford.

Mikor Wexford lefekvés előtt megmérte a testsúlyát, azt tapasztalta, hogy három kilót fogyott. De még ez sem tudta felvidítani, másnap reggel is nyomott hangulatban ébredt. Esett. Most caplathat Fulham körül az esőben, akár egy zöldfülű újonc. És egyáltalán hol az a Fulham?

Meglehetősen félelmetes volt az a virágcsokor, amit Denise a lépcsőházban helyezett el; Dali festményein látható ilyen növényi dekoráció. Wexford lefelé menet beleakadt egy bozótos ágba, és amikor ki akarta magát szabadítani, a keze kellemetlen módon érintkezésbe került a tüskés növényvel.

– Hol van Fulham? – kérdezte cukortalan grape-fruitját fogyasztva. – Remélem, nem kilométerekre innen.

– Pontosan lent az úton – mondta Denisa. – Sokan *ezt a környéket* hívják Fulhamnak.

Denise nem érdeklődött, hogy rokona miért akarja ezt tudni. Ő meg Dóra azt gondolták, Wexford kedvelt rakparti sétájára készül. Egyszerűen képtelenek voltak felfogni, hogy ilyen

fogvacogtató, szitaló esőben gyűlöli a folyót. Kitartóan esett, és ez nem az a vidéki eső volt, ami tisztára mossa és felüdíti a levegőt, üde zöld illatot árasztva; ez londoni eső volt, piszkos és koromszagú. Wexford nyugati irányba indult, keresztülment a Stamford-hídon, és elhaladt a futballpálya bejárata előtt. A végállomásnál, a szuvenirboltokban szurkolók vásárolták a Chelsea feliratú nyakkendőket és jelvényeket. A használt bútorokat árusító üzlet előtti járdán fiatal párok báméskodtak vigasztalanul, ruhájuk nedvesen gőzölgött az esőben. A főútvonalakról a forgalom beáradt a bódék közé, és a vásárlók tocsogva gázoltak a pocsolyákban. De ez a kép mégis megszokottabb volt Wexfordnak, mint Kenbourne Vale hajszolt, komor alsága. Külvárosias mellékutcák kertes házakkal, melyekben egész családok éltek. Háziasszonyok végezték napi bevásárlásaikat a célnak megfelelő kosarakkal, és úgyszólván minden, ami Wexford útjába került, egy számára ismerős társadalmi réteghez tartozott.

A detektívfelügyelő kinevette saját magát, amiért ilyen megrögzött konzervatív, s miközben morfondírozott, egyszerre csak ott látta maga előtt a Belgrade Roadot háromemeletes, teraszos házaival, amelyek mintegy hatvan-hetven éve épülhettek. Az utca végében itt is, mint a Garmisch Terrace-on, egy templom állt, de ez csúcsos tornyú szürke épület volt, amilyennek egy templomnak lennie kell. Wexford összecuska a kezében levő esernyőt, és hozzálátott feladatához, hogy végiglátogassa az utca házait.

Százket ház volt a Belgrade Roadon. Elsőnek Wexford azt a házat kereste fel, amelyikről Loveday azt állította, hogy ott lakott. Gondozott, frissen festett ház volt. A téglafalat is befestették, még hozzá különös szint választottak egy piszkos mellékutcában álló angol ház számára – élénk rózsaszínt. Hetvenes szám. Neve is volt a háznak: Rózsakert. Rózsaszínű táblára fehér betűkkel volt kiírva, a cégér lengett az esőben. Vajon a szám kedvéért választotta a lány épp ezt a házat? Vagy a neve tetszett meg neki? Látta egyáltalán valaha is?

Howard azt mondta, hogy egy házaspár él a házban. A csengetésre fiatal asszony nyitott ajtót. Wexfordot meglehetősen feszélyezte, hogy épp nála kell tudakozódnia egy szőke, csendes, visszahúzódo fiatal lány felől, akinek esetleg kisbabája is lehetett. Az asszony ugyanis szintén szőke volt, és kicsi gyerek csimpaszkodott rá.

– Már előbb is jártak itt, és ugyanezt kérdezték tőlem – mondta a fiatal nő. – Megmondtam nekik, hogy soha nem adunk ki szobát, sem a lakást. Az *egész házat* magunk lakjuk – fűzte hozzá dölyfösen.

Wexford a közvetlen szomszédokkal kísérletezett; visszatért a főutcához, amelynek ez a mellékutcája volt, majd felfelé ment a templom irányába, azután ismét vissza, le a másik oldalon. A Belgrade Roadon temérdek ember adott bérbe szobát, és Wexford fél tucat szállásadónővel beszélt, akik további lakásadónőkhöz küldték. Egyszer azon a ponton volt, hogy már azt hitte, nyomon van. Egy nyugat-indiai éjszakás ápolónő, aki békésen tűrte, hogy felferik álmából, emlékezett egy bizonyos Mrs. Maitlandra. Ez az asszony az 59-es számú ház legfelső emeletén lakott, és decemberben hagyta ott a férje egy kisgyerekekkel. Két héttel azután elköltözött a házból.

Wexford visszament az 59-es számú házhoz, ahol már előzőleg elutasítóan fogadták. Ezúttal harcias fogadtatásban részesült.

– Mondtam magának, hogy a lányom lakott itt. Kíváncsi vagyok, hányszor kell még elmondanom. Távozna végre, és engedné, hogy visszamenjek főzni? Decemberben ment el innen a lányom, tegnap este láttam utoljára, akkor még nem volt halott. Beéri ennyivel?

Wexford leforrázottan folytatta útját. Semmi értelme nem volt megadni a lány nevét, úgysis biztosra vette, hogy nem nevezte magát Loveday Morgannak, amíg nem költözött a Garmisch Terrace-ra. Nem tehetett egyebet, mint hogy megismételte a személyleírását, és olyan személyek után érdeklődött, akikről úgy tudták, hogy az elmúlt év végén költöztek el. Az eső egyre hevesebben zuhogott. Micsoda ostoba találmány az ernyő, teljesen használhatatlan az ő

helyzetében! De azért csak kinyitotta megint, hátrabillentette, miközben a csepegő ereszek alatt ácsorgott.

A rózsaszín házzal szemben, a Belgrade Roadról nyíló egyetlen mellékutca sarkán volt egy kis üzlet: egy vegyeskereskedés. Nagyon hasonlított a Kingsmarkham környéki városok boltjaira. Wexford azon álmélkodott, hogy ilyen kis boltot talál néhány száz méterre egy nagy bevásárló központtól, s még jobban csodálkozott viruló forgalmán. Egyetlen eladó szolgálta ki a sorban állókat, megviselt kis asszony, orrán szemölcsessel. Wexford röviden kérdezősködött nála, mert félt, hogy feltartja munkájában. A nőnek furcsa, lapos arca volt; vonásai nem külvárosiasak. Türelmesen válaszolgatott Wexfordnak, bár sem ő, sem a bevásárló asszonyok – a mellékutca lakói – nem tudtak visszaemlékezni a felügyelő személyleírásának megfelelő fiatal nőre, aki decemberben költözött volna el az utcából.

Még húsz ház volt hátra. Wexford valamennyit sorra járta, miközben nagyon fázott, és azon törte a fejét, hogyan magyarázza meg Dórának, hogy bőrig ázott. Ezek a nők egyében sem fáradoznak, mint hogy hipochondert csináljanak belőle, gondolta. És közben azt kérdezgette magától, hogy ez az ázott csatangolás mennyit érthet az egészségének. Crocker idegrohamot kapna, ha most látná, amint a víz a hajából lecsorgott a nyakába, mire az utolsó házzal is végzett.

No de Crocker sem mindentudó. Most majd a nap további részétől másnap estig nyugalomba helyezi magát. Wexford pihent egy kicsit, megfordult, és még egyszer teljes hosszában szemügyre vette az utcát. Az égbolton gomolygó vastag felhők alatt, az ezüstösen hulló esőben, a szürke templomtorony mögül a Belgrade Road kimondhatatlanul köznapinak tűnt. A főútvonalról az ellenkező irányba futó hasonló utcától semmi nem különböztette meg, csupán a templom meg a rózsaszínű ház. Ez a két épület ettől még érdekesebbé és feltűnőbbé vált. Verőfényes időben biztosan az utca mindkét oldalát hosszú órákon át sütötte a nap. Vajon miért esett Loveday Morgan választása épp a Belgrade Roadra?

Wexford megpróbálta elképzelni saját magát olyan helyzetben, amint hamis címet ad meg Londonban. Milyen utcát választana? Olyat semmiképp sem, ahol valaha élt. Jól ismert helyet sem, mert azt könnyen felfedeznék. Mondjuk a Lammas Grove-ot? A 43-as számot például. Rögtön megkérdezte magától: miért pont erre az utcára gondolt? Úgy döntött, hogy azért, mert ott ült Clements őrmesterrel a Sytansound cég előtt. A szám pedig egyszerűen egy útjába kerülő házszám...

Így történhetett. Erre következtetett Howard is, és ebben igaza volt. Nyilvánvalóan reménytelen vállalkozás az ő eddigi módszerével Loveday nyomára bukkanni. Más oldalról kell a dolgot megközelítenie.

9.

Az esti kimaradás olyan kicsapongás volt, amelyet Crocker szigorú átokkal sújtott. Ha Wexford hite meg is rendült a doktorban, nem úgy a feleségéé. Csak azzal az ígérettel lehetett megvigasztalni, hogy férje taxit fogad a Laysbrook térig, tartózkodik az erős italoktól, és nem marad ki túl későig.

Wexford várakozással nézett látogatása elé. Néhány célratörő kérdéssel további információkat csálhat ki Dearbornból a temetőre vonatkozóan. Például, hogy csakugyan olyan könnyen lehet-e ki-be járni a temetőből kapuzárás után, amint azt Baker szilárdan állította? Vajon átkutatták-e a terepet valamelyest a temetőőr és a társai, mielőtt este hazamentek? Vagy hat óra előtt kellett bekövetkeznie Loveday meggyilkolásának? Ha így történt, akkor Gregson, aki ebben az

időpontban munkában volt, gyanún felül áll. És nem tudhat esetleg valamit Dearborn magáról Loveday-ról? Hiszen beszélt vele. Lehetséges, hogy ennél a megbeszélésnél a lány elmondott valamit Dearbornnak a múltjáról.

A Laysbrook tér Londonnak azon vidékies zugai közé tartozott, ahol a levegő üdében illatozik, időnként madárdal hallatszik, és a platánon kívül másfajta fák is nőnek. Egy barna futónövényekkel benőtt bolthajtás – Wexford gliciniának nézte – eltakarta az utcácska nagy részét. Wexford két gázlámpa fényében átsétált a boltív alatt, és szemébe tűnt egy magányos ház, amely akár Kingsmarkham főutcáján is állhatott volna. Nem volt öreg épület, de szerkezetéhez régi téglát és faácsolatot alkalmaztak, s nem hasonlított egyetlen londoni házra sem, amelyet Wexford eddig látott. Egyrészt meglehetősen alacsony volt, csúcsos tetejű, rácsos ablakkal, másrészt igazi kertje volt, benne almafák meg orgonabokrok. Most, ebben a kora márciusban aranyeső viritott sárgán és ragyogón a lámpa gyér fényében, és amint Wexford kinyitotta a kertajtót, hóvirágot látott, de olyan sűrűn és fehéren borította a földet, mintha igazi hó lenne.

A ház bejárati ajtaja kinyílt, még mielőtt odaért volna, és Stephen Dearborn jött lefelé a lépcsőn.

– Milyen kedves hely – mondta Wexford.

– Akkor hát egyetért a feleséggel, aki szerint ez Kenbourne Vale javított kiadásban?

Wexford mosolygott; magában felsóhajtott egy kicsit, mivel ez a hely olyan feltűnően emlékeztette a vidékre. Hirtelen átvillant rajta, milyen nyugalom és csend van itt. Még Howard házában sem tudott szabadulni a forgalom szüntelen zajától, de itt nem lehetett többet hallani halk lüktetésnél, amit a londoniak „zümmögésnek” hívnak; mindenhol jelen van a fővárosban és környékén, de néhol olyan távoli, hogy úgy tetszik, mintha az ember saját fejében támadna a zaj.

– A feleségem fent van a kislányunkkal – mondta Dearborn. – A gyerek nem akar elaludni, nekem meg nem sok hasznomat lehet venni a lefektetésnél, örökké csak becézgetni szeretném meg játszani vele.

A ház belül meleg volt, de levegős; elég jól fűtöttek ahhoz, hogy élet vegyék a csípős márciusnak, de nem kellett fulladozni a hőségtől. Nyilvánvaló volt, hogy gazdag ember lakja, de Wexford sehol sem látta kérkedés jeleit, vagy hogy fitogtatták volna, milyen sokat költöttek rá. Még csak nem is volt túlzottan nagy rend. A teásasztal alatt szétszórt morzsák és a szőnyeg közepén egy takarón elefántcsont karika hevert – kisgyerekeknek való, fogzás idején.

– Mit iszik?

Wexford beleunt már abba, hogy örökösen tekintettel legyen betegségére meg a diétájára.

– Sör van? – kérdezte.

– Hogyne volna. Ki sem bírnám a hétvégét sör nélkül a sok rövidital után, amit a hét többi napján vagyok kénytelen fogyasztani. Az igazat megvallva a konzervdobozból szoktam inni. – Dearborn kisfiúsán elmosolyodott. – De most igyuk csak pohárból, különben megöl a feleségem, miután maga elment.

A sört falemezzel borított ajtajú hűtőszekrényben tartották, Wexford első pillantásra pohárszéknek nézte.

– Kedvenc játékszerem – mondta Dearborn. – Ha Alexandra kicsit nagyobb lesz, mindig tele fogom rakni fagyalattal meg Coca-Colával. – Dearborn még mindig mosolygott, miközben teletöltötte a poharaikat. – Elég későn jutottam az apasághoz, Mr. Wexford. Múlt kedden voltam negyvenhárom. És a feleségem azt mondja, hogy elvette az eszemet. Lehoznám a holdat meg a csillagokat az égről a lányom kedvéért, de minthogy ez lehetetlen, minden földi jóval el akarom halmozni.

– Nem fél, hogy elrontja?

– Sok mindentől félek, Mr. Wexford. – Dearborn arcáról eltűnt a mosoly, és hirtelen nagyon

elkomolyodott. – Többek között attól, hogy egyszerre leszek túl engedékeny és túl önző. Mondogatom magamnak, hogy a lányom nem az enyém, hanem önmagáé. Nem könnyű szülőnek lenni.

– Nem, nem könnyű. És még az a szerencse, hogy ezt az emberek nem tudják előre, mert ha tudnák, nem mernének gyerekek felnevelésére vállalkozni.

Dearborn a fejét rázta.

– Soha nem tudnék így érezni. Azt hiszem, szerencsés ember vagyok. Jól sikerült a házasságom. Meg tudja, amint mondani szokták, boldog az az ember, aki a hobbijával keresi a kenyerét. De mindezzel együtt, nem tudtam, mi az igazi boldogság, amíg Alexandra nem volt az enyém. Ha elveszteném őt, én – én öngyilkos lennék.

– Ugyan, ugyan, ilyet nem szabad mondania.

– Ez az igazság. Komolyan gondolom. Nem hisz nekem?

De Wexford, aki olyan sokszor hallott emberektől hasonló fenyegetőzést, anélkül hogy nagyon komolyan vette volna ezeket, Dearbornnak őszintén hitt. Ennek az embernek az egész magatartásában volt valami végsőkig elszánt, és Wexford megkönnyebbült, amikor Mrs. Dearborn belépése feloldotta a feszültséget.

Az asszony örömét fejezte ki Wexfordnak, hogy náluk látja.

– Mindaddig, amíg nem ösztökéli Stephent arra, hogy valamennyiünket kitelepítsen egy nyomornegyedbe, – fűzte hozzá. – A férjem beleun minden olyan helybe, amit nem tökéletesíthet.

– A Laysbrook házon nehéz volna valamit is tökéletesíteni – jegyezte meg udvariasan Wexford.

Mrs. Dearborn egyáltalán nem volt szépség, és semmiféle kísérletet sem tett arra, hogy fiatalabbnak lássék a negyven événél. Dióbarna hajába szürke csíkok vegyültek, a nyakát ráncok barázdálták. Wexford azon tűnődött, minek köszönhette az asszony vonzerejét. Talán mozgása hajlékony ruganyosságának – mert nagyon karcsú volt – vagy finom, hosszú ujjú, mozgékony kezének, esetleg rendkívüli nőiességének? Ez utóbbinak, gondolta Wexford. Az asszony körme ki volt fényesítve, a szoknyája rövid, most éppen cigarettát vett elő a cédrusfa dobozból. De mindezt olyan régimódi, nőies bájjal, mintha egy ódon regény lapjairól kilépett dáma lenne – egy földesúr felesége vagy várúrnő.

Hogy Dearborn szerelmes volt belé, az rögtön kiderült abból, ahogyan tekintete követte a szépig, elidőzött az asszonyon, amint elhelyezkedett, és lesimította szoknyáját keresztbe tett lábán. Majdnem úgy tűnt, mintha a felesége simogató keze egy percre az övé lenne, és mintegy áttételesen ő maga is a tenyerében érezné a szoknya selymének és az asszony bőrének bársonyos tapintását.

Wexford épp azon tűnődött, hogyan terelje a szót a kenbourne-i temetőre, amikor Dearborn kijelentette, itt az ideje előszedni a térképeket.

– Neked ez szörnyen unalmas lesz, drágám – mondta a feleségének –, olyan sokszor hallottad már.

– Kibirom. Majd kötök.

– Az jó lesz. Szeretem nézni, ahogyan kötsz. Különös dolog ez, Mr. Wexford. Azok a dolgok, amelyekről a nők úgy vélik, hogy vonzanak minket, férfiakat és azok, amelyek csakugyan vonzanak. El tudnám nézni a világ szépségkirálynőjét sztriptíz közben, és hidegen hagyná, de mutassanak nekem egy nőt tiszta fehér kötényben, amint tésztát nyújt – és beleszeretek, mielőtt becsukhatná a konyhaajtót.

Mrs. Dearborn felnevetett.

– Ez igaz – mondta. – Te bizony beleszeretsz.

Tehát így kerültek össze, gondolta Wexford. Valóban így történt, még hozzá nem is régen. A kép egy holland csendéletre emlékeztethetett; a férfi első ízben vendégeskedik a háznál, a konyhaajtó félig nyitva, és mögötte ez a barna hajú asszony a kedves arcával felpillant; éppen főzött, és szégyenkezett, amiért kötényben, lisztes karral lepték meg. Mrs. Dearborn megérezhette, mi jár a férje fejében, mert futó pillantást vetett rá, és egy mosolyt fojtott el összeszorított ajkai között. Majd kiemelte kosarából a köteg pamutot meg félig kész munkáját – fehérét és puhát, mint a liszt –, és hozzáfogott a kötéshez.

Egész különlegesen megnyugtató volt nézni, amint Mrs. Dearborn köt. Minden hajszolt üzletembernek az irodája egyik sarkában egy akváriumot kellene tartania tropikus halakkal, a másokban meg egy kötögető nőt – gondolta Wexford. Mostani kimerült állapotában el tudta volna nézegetni egész este, de figyelmét a térképek, fényképek és ódon okiratok felé kellett fordítania, amelyeket Dearborn behozott a szobába, és kiterítette látogatója előtt.

Egy keresztes vitéz lelkesültsége kerítette hatalmába Dearborn; beszéd közben kigyúlt szemében a fény. Ez itt Kenbourne, amilyen IV. György király idejében volt; itt állt az a kastély, amelyet egy királyi herceg bérelt színésznő szeretőjének; a Lammas Grove déli oldalán pompás tölgyfásor állt. Miért ne lehetne megtisztogatni ezt a területet és új fákkal beültetni? Miért ne lehetne ebből az egész parlagon heverő terepből sportpályát csinálni? Nem volt szükség arra, hogy Wexford kérdezősködjék a temető felől. Mielőtt egy szót is szólhatott volna, már tudomására jutott a kiterjedése, Dearborn közölte vele valamennyi érdekes személyiség történetét, aki ott volt eltemetve, és informálta vendégét arról, hogy a temető keleti szárnyának egyre romló falain rövidesen behatolhatnak a vandálok, és kedvükre fosztogathatnak.

Egy nulla Baker javára. Wexford megpróbált lazítani, hogy befogadhassa az új adatokat, de tudta, hogy lehengerelték. Az az érzés lett úrrá rajta, amelyet máskor is gyakran tapasztalt, amikor valaki megszállott módjára adott elő neki valamit. Túlon túl sok az egész. Szakaszokra bontva kellene közölni, de ez az, amit a megszállott képtelen belátni. Éjjel-nappal együtt él a szenvedélyével, és ha egyszer végre a körme közé kaphat egy újoncot – mivel járatlan a tanításban –, képtelen egyszerűen felvázolni a hátteret, felkelteni az érdeklődést, és a bonyolult részleteket sem halasztja más alkalomra. Összefüggéstelen tények, történelmi anekdoták, képrombolásokra felhozott példák áradtak Dearborn ajkáról. Térképekkel igazolta, okiratokkal bizonyította szavait, úgyhogy Wexforddal már forogni kezdett a világ.

Valóságos megkönnyebbülés volt, amikor újra lehetett tölteni, és ő gyorsan hátradőlhetett, hogy egy mosolyt váltson Mrs. Dearbornnal. De amikor Wexford az asszonyra nézett, megnyugvást remélve ritmikusan mozgó ujjainak látványától, azt látta, hogy munkája az ölében hever, szemét mereven a szoba egy távoli pontjára függeszti, és görcsösen tépdési karosszékének szegélyét.

A szegély alaposan meg volt rongálva, a zsinór a szék mindkét karfáján elállt. Ez nem egyetlen este ideges feszültségének az eredménye, hanem sok hasonlóé. És amikor Wexford rápillantott a szobában levő másik öt vagy hat székre meg a díványra, látta, hogy valamennyi egyébként hibátlan bútordarab hasonló állapotban van. Minden karfán össze volt sodorva a szegély, alóla puha bélésfoszlányok lógtak ki.

A látvány feldúlta Wexfordot, mert romba döntötte a házaspár derűs boldogságáról alkotott képét. Hirtelen támadt feszültséget érzékelt. Az italostálcánál Dearborn állt, és részvevő, bár enyhén ingerült arccal figyelte a feleségét.

Senki nem szólt. A csendet a telefon csengése törte meg, valamennyiüket felugrasztva ültükből, de egyikük sem pattant fel olyan hevesen, mint Mrs. Dearborn. A második csengetésre már a telefonnál termett.

– Majd én – mondta átható hangon, szinte sikoltva. Kecses bájából egészen kivetkőzött. Olyan

volt, mint egy médium, akit különös földöntúli egyesülésből rántottak vissza a földre, s most tétován kapaszkodik azokba a szálakba, melyek a valósághoz kötik, közben elviselhetetlen lelki szenvedések között próbál visszatérni a való világba.

A telefon a szoba másik végében volt egy asztalon. Az az asztal volt ez, amely fölé, egy láthatatlan pontra oly hosszasan függesztette a tekintetét Mrs. Dearborn. Az asszony megragadta a kagylót, csaknem suttogva hallózott bele, majd megköszörülte a torkát, s hallhatóbb hangon megismételte. Hogy a hívás nem érte váratlanul és nem riasztotta meg, az nyilvánvaló volt; csüggedten leeresztett válla azt jelezte viszont, hogy nem a várt személy jelentkezett.

– Nem történt semmi – szölte a telefonba, majd a férjéhez fordult –, téves kapcsolat.

– Sokszor előfordul – mondta Dearborn mentegetőzve, mintha az ő hibája volna. – Fáradt vagy, Melanie. Hadd adjak neked valamit inni.

– Jó lesz – mondta a felesége. – Jó, köszönöm. – Elhúzott egy homlokába hulló hajtincset, és Wexfordnak feltűnt, milyen keskeny a csuklója. – A lányomról van szó – mondta a jó háziasszony gesztusával, aki tudja, hogy a vendég előtt nincs helye titkolózásnak. – Annyit aggódom miatta. Sok gondot okoznak a gyerekek napjainkban, nem találja? Az ember soha nem tudhatja, milyen bajba keveredtek. De nem akarom ezzel untatni. – Mrs. Dearborn elvette a whiskys poharat a férje kezéből. – Köszönöm, drágám – mondta és felsóhajtott.

Férj és feleség szorosán összekulcsolt kézzel állt egymással szemben. Wexford végképp nem értette a helyzetet. Hogyan gondolta Mrs. Dearborn, amit a lányáról mondott? Hogy az ember nem tudhatja, milyen bajba keveredett? Egy kisbaba, aki még fogzik, egy órával ezelőtt fektette le az anyja, bizonyára békésen alszik a kiságyában. Hacsak nem az orvos hívását várta az anya, mert a gyerek beteg...

Wexford némi büntudattal hajtotta le a második pohár sörét. A számára szokatlan alkoholtól kábult volt és kótyagos. Örült.

amikor Dearborn összeszedte a papírjait, mondván, hogy ennyi elég volt a mai estére.

– El kell jönnie újra. Vagy még ennél is jobb, ha körbeviszem azokon a helyeken, amelyekről beszéltünk. Elviszem Alexandrát Kenbourne Vale-be. – Dearborn egészen komolyan beszélt. – Még ugyan nem elég nagy ahhoz, hogy megértse a dolgokat, de a szemén látni, mennyire érdeklődik máris. Nagyon intelligens gyerek. Hosszú ideig marad Londonban?

– Csak a jövő szombatig, sajnos. Azután visszatérek Sussexbe, és kezdődik a munka.

– Mivel foglalkozik? – kérdezte Mrs. Dearborn.

– Rendőr vagyok.

– Milyen érdekes. Biztosra veszem, hogy nem közrendőr.

– Detektívfelügyelő vagyok.

A háziasszony arca megnyúlt. Először a férjére nézett, majd elkapta a tekintetét. Itt volt az alkalom, hogy Dearborn megemlítsa a gyilkosságot, de nem tette.

– Akkor hát lőttek a kirándulásunknak – mondta. – Maga hazautazik, nekem meg a hét végén építésgyűlésre kell mennem Yorkshire-be. Talán legközelebb, ha Londonba jön?

Wexford bólintott, de minden további társalgást elvágott a fentről hallatszó keserves sírás. Az imádott, rakoncátlan, koraérett, szuperintelligens gyermek felriadt.

Melanie Dearborn, akit mintha villanyütés ért volna, amikor a telefon csengett, most úgy viselkedett, mint egy olyan asszony, aki legalábbis hat gyereket nevelt fel. „Ez megint Alexandra” – mondta, és ezzel kényelmesen felállt a székéből, Dearborn volt az, aki aggodalmaskodott. Csak nem beteg a gyerek? Ne hívják-e az orvost? Neki már korábban sem tetszett az a kiütés a kislány arcán, hiába mondta a felesége, hogy csak a fogzástól van.

Wexford ezt a kis közbjátékot használta fel arra, hogy búcsút vegyen a házaspártól. Megadta nekik Howard telefonszámát, és köszönetet mondott a kellemes estéért. Mrs. Dearborn kísérté ki

a vendéget. A férje már fent is volt az emeleten, hangosan szólongatva a kisbabát, hogy jön már a papa, nincsen semmi baj.

10.

Mialatt Wexford Dearbornéknál járt, Howard pedig otthon bridzsezett, Kenbourne Vale-ben betörés történt. Sorozatos betöréses lopás része volt ez az akció. A betörők minden alkalommal ezüstöt, ékszert és készpénzt raboltak, s mindig pénteken vagy szombaton éjjel hajtották végre akciójukat.

– Ezekben a kilengésekben a barátod is ludas – mondta Howard hétfőn reggel.

– Dearborn? – érdeklődött Wexford.

– Tudod, Reg, Kenbourne Vale fejlődése most bontakozik ki. Teljesen egyetérték azzal, hogy rendbe kell hozni és fel kell számolni ezeket az ósdi nyomortanyákat, de az nem kétséges: ahová pénzt viszel, oda beviszed a bűnt is. Tíz évvel ezelőtt nem volt egyetlen gazdag kenbourne-i lakos sem, legfeljebb, a boltosok. Náluk meg igazán nem volt mit elemelni. Most a környék jobb részein részvénytársasági igazgatók is élnek, családi ékszereiket olyan páncélszekrényekben tartják, amelyeket egy gyerek is kinyithat. A Notbourne Művek tulajdonában levő helyeken még eddig nem történt betörés, de hacsak az előérzetem nem csal, legközelebb a Vale Parkra kerül sor.

– Van valami elgondolásod, hogy kik a tettesek?

– Az embernek mindig van valami elgondolása. Tudod, hogy van ez – mondta keserűen Howard. – A tegnapi nap nagy részét azzal töltöttem, hogy kihallgattam egy Winter nevű embert, akinek persze gyönyörű szép, kifogástalan alibije volt. És mit gondolsz, ki igazolta az alibijét? Nem más, mint a te öreg barátod, Harry Slade.

Wexford megrökönyödve bámult unokaöccsére.

– Nekem ugyan nem barátom.

– Bocsáss meg, Reg. Nem informáltunk erről? Harry Slade egyike azoknak az embereknek, akik azt állítják, hogy Gregson velük töltötte a péntek estét a Psyche Klubban február 25-én. A rendőrségi nyilvántartásban ugyan nincsen nyoma, de arra gyanakszom, hogy ez a Slade hivatászerű alibiigazololó.

– De nyilván...

– Hogy a szava nyilván nem ér egy fabatkát? A bíró számára nem, Reg. De mi itt egy makulátlan állampolgárral állunk szemben, aki tejtermékek kihordásával foglalkozik; tiszta, mint az áruja. Ez az állampolgár azt mondja, hogy Winter a szombat estét vele töltötte, valamint az ő drága öreg édesanyjával és gépirónő menyasszonyával – és főként Monopoly játékkal foglalkoztak a mama lakásán.

– Legalább ez újabb adut ad a kezedbe Gregson ellen – mondta Wexford, miközben Baker lépett a szobába. A felügyelő békülékeny hangon szólt hozzá, mert részvételt volt mindenki iránt, akinek a lába alól kicsúszott a talaj. Baker azonban fagyos udvariassággal nézett vissza rá. Olyan, mint egy gepárd, gondolta Wexford. Csupa orr, kicsi, éles metszésű, csapott homlok és vörösseszőké haj, kétoldalt lenőtt pofaszakállal. – Michael, ha most Sytansoundhoz megy, magával vihetné a nagybátyámat is.

– Semmi nem szolgálna nagyobb örömömre, uram – mondta Baker –, de úgy áll a helyzet, hogy Nolan őrmestert viszem magammal. A fiatal Dinehartnak is megígértem, hogy bevezetem a dolgokba, különben is, nem volna fölösleges ágyúval verebet löni?

Wexfordnak minden önuralmára szüksége volt, hogy megfékezze magát, mosolyogjon, és Howard kedvéért azt színlelje, neki már az is öröm, ha szemlélő lehet ebben a játékban; ha ígéretet kap, hogy – legalább részben – végignézheti. Emlékezetébe idézte Baker szomorú históriáját, a kíméletlen ifjú feleséget meg a gyereket, aki nem az övé. *Mindent megérteni annyi, mint mindent megbocsátani.* De mit kezdjen magával a nap hátralevő részében? Pletykáljon Howarddal, és vonja el a munkájától? Vesztegesse az idejét Kenbourne Vale körül? Kezdt gyanút fogni, hogy miért vonta be Howard a testületébe tiszteletbeli megbízatással. Nem árt a légynek sem, viszont – úgy tetszik – örömét leli a dologban, amellett szállítja azokat az ötleteket, amelyeket aztán a beavatottak szétzúzhatnak. Mint egy kiöregedett munkás; hasznát már nem veszik, valójában létszámfölöttinek kellene minősíteni, de a jólelkű főnök talál számára feladatot, amit egy komputer hatékonyabban elvégezhetne, ha ugyan szükség van rá egyáltalán – gondolja magában Wexford.

Ezzel az erővel akár haza is mehetne és elvihetné Dórát moziba. Az előcsarnokban Wexford összetalálkozott Clements őrmesterrel.

– Jól töltötte a hétvégét, uram?

– Nagyon kellemesen, köszönöm. És hogy érzi magát a fiuk?

– Nagyszerűen. A kis betyár felverte az asszonyt éjszaka, teleüvöltözte a házat, és amikor a feleségem bement hozzá, kiderült, hogy csak játszani akart. Hogy tud ez a kölyök nevetni! Már mászik is. Jární fog, még mielőtt betöltené az egy esztendő.

Ezek az apák!

– Mi lesz a kisfiú neve?

– A gyerek anyja alighanem romantikus természetű, mert kedveli a különleges neveket. Ő Barnabásnak nevezte el, de az asszony meg én szeretnénk valami egyszerűbbet, úgyhogy a James név mellett döntöttünk, az apámat is így hívták. Amint az örökbefogadási végzés a kezünkben lesz, illendő keresztelőt tartunk.

– Addig miár csak négy nap, igaz?

Clements bólintott. Vidámsága azonnal elszállt, amint emlékeztették a rövid – a gyötrelmesen rövid és gyötrelmesen hosszú – időre, amely elválasztja a próbaidős apaságot a valóditól. Lehetséges, hogy egészen megfosztják az apaságtól? Wexford némi borzongással gondolt az elkövetkező péntekre, amint belenézett az őrmester viharvert, vörös képébe. Ez az arc Clements minden világias bölcsességgel való kérdésére éretlen volt, és iskolás fiúra emlékeztetett. Tegyük fel, hogy az a fiatal nő, az a romantikus lány, aki ilyen hóbortos nevet adott a fiának, megint meggondolta magát, és a bíróság előtt magának követeli a gyereket? Mivé lesz az élet Clements meg az ő jólelkű, béketűrő felesége számára, magányosan, kietlenné vált házukban? Helyes és méltányos a törvény, amely elsősorban a vér szerinti anyát meg a gyereket veszi tekintetbe, de ugyanez a törvény kegyetlen a meddő asszonnyal szemben, aki hasztalan várakozott, sóvárgott és fohászodott.

– Ön annyi érdeklődést mutatott a fiunk iránt – mondta Clements ismét mosolyogva –, hogy az asszony meg én arra gondoltunk, nem tartana-e velünk valamelyik nap egy könnyű kis ebédre? Meglátogatna bennünket, és – és hát megnézné a kis Jamest. Mondjuk holnap vagy szerdán?

Wexford meg volt hatva.

– Holnap nagyon jó lesz – felelte, és arra gondolt, legalább ezzel is telik az idő. Hirtelen belső ösztönzésnek engedve megveregette az őrmester vállát.

Denise és Dóra éppen befejezték az ebédjüket. Amikor meglátták Wexfordot; arcuk nem fejezett ki sem meglepetést, sem megrendülést azon, hogy még mindig életben van. A felesége szemében olyan tekintet villant fel, amelyet a férje hosszú évek óta nem látott benne.

– Miféle görbe utakon jártál, Reg bácsi? – kérdezte Denise, és ismeretségük óta először nézett

rá úgy, mint férfitra és nem mint roskadt aggastyánra.

– Én? – kérdezte Wexford. – Hogy érted ezt? – Különös, gondolta magában, milyen könnyen felkelhető a büntudat abban is, akinek tiszta a lelkiismerete. Ha valaki a következő táviratot adná fel: Azonnal ülj repülőgépre, minden kiderült – a lakosság fele nyomban csomagolna és kihajtana a legközelebbi repülőtérre. – Mit értesz „görbe utakon”?

– Hát... egy nő keresett telefonon, valami Melanie nemtudomki. A vezetéknevét nem értettem. Azt mondta, hogy benézhetnél hozzá, *amikor a férje nincs otthon*. Kéri, hogy hívd vissza. Azt mondja, a számot tudod.

Wexford meglepetése ellenére nevetésben tört ki.

– Ki ez a nő, Reg? – kérdezte Dóra, aki nem hitte igazán, hogy megcsalták, de azért nem is volt egészen nyugodt.

– Melanie? – kérdezte Wexford mesterkélten. – Ó, *Melanie*. Ő az a nő, akivel tüzes kalandom volt. Emlékeztek, mennyi időt töltöttem távol, amikor azt hittétek, odaát vagyok Kenbourne-ben Howarddal? Nos, tudjátok meg, hogy ezzel a nővel voltam. Öreg ember nem vén ember, kedvesem. – Wexford elkapta a felesége pillantását, és elhallgatott.

Dóra tekintete megrovó volt és kicsit aggodalmas.

– Dóra! – mondta Wexford. – Nézz rám! Nézz *rám!* Ki az az épeszű asszony, aki *engem* akarna?

– Én.

– Ó, *te*. – Wexford furcsa módon meghatódott. Könnyedén megcsókolta a feleségét. – A szerelem vak – mondta. – Elnézést. Fel kell hívnom a barátnőmet.

Dearborn száma benne volt a telefonkönyvben. A keresztné mellett egy másik betű állt, amelyről Wexford úgy vélte, valami építészeti minősítést jelez. Tárcsázott, és Mrs. Dearborn a második csengetésre válaszolt. Mindig ő veszi fel a kagylót? Ott ül a telefon mellett, hogy magánkívül felugorhasson, ha megszólal?

– Nagyon sajnálom, hogy zavarom, Mr. Wexford. Én, én... Nagy zaklatásnak venné, ha arra kérném, hogy jöjjön át, nézzen be hozzám?

– Most, Mrs. Dearborn?

– Igen, most. Kérem.

– Meg tudná mondani közelebről, miről van szó?

– Ha megengedi, inkább személyesen.

Wexford oldalát fúrta a kíváncsiság, és csak annyit mondott:

– Tíz perc türelmet kérek – ezzel letette a kagylót. Dórának és Denise-nek megmagyarázta a helyzetet, amennyire egyáltalán képes volt erre, hiszen ő sem tudta pontosan, miért akar Melanie Dearborn a férje távollétében találkozni vele. Talán az lehet az oka rá, hogy őszintén aggódik férje megszállottságán, amellyel Kenbourne Vale átalakítására veti magát, és szenvedélye miatt elhanyagolja őt vagy üzleti ügyeit? Esetleg Alexandra egészsége nyugtalanítja? Egyik válasz sem volt valószínű.

– A könyvtár megszerezte neked a könyvet, Reg bácsi – mondta Denise. – Visszafelé beugorhatsz érte.

Wexford magához vette a kék színű olvasójegyet, és miközben távozott a házból, arra a következtetésre jutott, hogy Mrs. Dearborn rendőri minőségében kíván vele beszélni.

A taxi megállt egy gyalogátkelőhelynél, s a főútvonalon egy piros Mini haladt el mellettük, amely a Laysbrook tér irányából jött. Wexfordnak csak annyi ideje volt, hogy gyors pillantást vessen a kocsni vezetőjére; fiatal nő volt sötét köpenyben. Kesztyűs kezének láttán valami homályosan motoszkálni kezdett Wexford agyának zugában, de semmit sem tudott felszínre

hozni belőle. El is felejtette a kesztyűs lányt, mire a taxi megállt vele a félreeső kis utca bolthajtása alatt, és meglátta Melanie Dearborn, amint a Laysbrook ház lépcsőjén várakozik rá.

Wexford egy nyugodt – és azt remélte – biztató mosolyt küldött felé, de az asszony nem mosolygott vissza. Mindkét kezével megragadta vendége kezét, és csak úgy áradt belőle a mentegetőzés, amiért háborgatja, holott alig ismeri.

Wexford gyanúja helyesnek bizonyult.

– Csak azért, mert rendőr – mondta Mrs. Dearborn már bent a házban. – Azaz inkább, mivel detektív, aki e percben nincsen szolgálatban, ha érti, mire gondolok.

Wexford azonban nem értette.

– Maga meg tudja mondani, mit kell tennem – mondta a háziasszony leroskadva egy székbe, és mindkét kezével azonnal nekiesett a karfát szegélyező zsinórnak.

– Ebben nem vagyok olyan biztos – szerénykedett Wexford. Olyan kedves volt ez az asszony, s szemmel láthatóan olyan zaklatott, hogy a detektívfelügyelő megengedett magának egy bizalmas baráthoz illő személyes megjegyzést. – Próbáljon lecsillapodni – mondta. – A keze... Hadd kínáljam meg egy cigarettával.

Mrs. Dearborn beleegyezően bólintott, kezét elhúzta a szék karfájáról, és összefonta.

– Maga megnyugtató személyiség, tudja? – mondta, miközben Wexford tüzet adott neki. – Valamivel jobban érzem magam.

– Akkor jó, Mi baj van?

– A lányom – mondta Melanie Dearborn. – eltűnt. Nem tudom hol van. Be kell jelentenem mint eltűnt személyt?

Wexford elképedt.

– A *kisbaba*? Úgy érti, valaki elrabolta a *bébit*?

– Ó, nem, nem. Persze hogy nem. Alexandra fent van. Az idősebbik lányomról beszélek, Louise-ról. Huszonegy éves. – Szinte szánalmas volt, amint az asszony szemérmesen várta a gáláns tiltakozást. De Wexford erre most nem volt képes. Ma Mrs. Dearborn elég idősnek látszott ahhoz, hogy felnőtt lánya legyen. Hanem Dearborn – ő volna az apa? Wexford esküdni mert volna rá, hogy ez a pár legfeljebb három-négy éve házasodott össze. – Nem Stephenről van – mondta Mrs. Dearborn. – Volt egy előző házasságom. Mindössze tizenkilenc éves voltam, amikor Louise született, és tízéves volt a lányom, amikor az első férjem meghalt.

– Miből gondolja, hogy eltűnt a lánya? Általában itt él magukkal?

– Nem. Sosem élt itt. Ő meg Stephen sehogyan sem jönnek ki egymással, bár magam sem tudom, hogy ennek mi az oka. Azelőtt jól megvoltak, és valójában Isán keresztül – Isának nevezi magát a lányom – találkoztam először Stephennel. Azt hiszem, zokon vette, hogy újból férjhez mentem.

Az ismert történet. Anya és leánya szoros együttese, a felbukkant szerelmes éket ver közéjük és kitalálja a lányt a hideg éjszakába.

– Három évvel ezelőtt házasodtunk össze – mesélte az asszony. – Isa még középiskolába járt. Már megvolt a helye Cambridge-ben, de amikor meghallotta, hogy összeházasodunk, felborított mindent, és elköltözött hazulról. Egy másik lánnyal költözött össze. – Mrs. Dearborn ujjai ismét görcsösen rángatták a szegélyt, miközben cigarettája magától kialudt a hamutálca szélén. – Az apja a végrendeletében évi ezer font járadékot biztosított neki. Nem hiszem, hogy valaha is dolgozott volna.

– Sosem hall róla?

– De igen, időnként sikerül összevesznünk. Sosem volt köztünk olyan a viszony, amilyennek lennie kellett volna. A lányom nagyon tartózkodó természetű, s végül egyenesen titkolózó lett. Azt hiszem, ebben én vagyok a hibás. Nem akarok magában részvétet kelteni az

önsajnálattal, Mr. Wexford, de sokat kellett túrnöm az első házasságomban. Meg azután az özvegyiség sem volt éppen könnyű. Mondhatom, magam tanítottam Isát arra, hogy szorítsa össze a száját, de ne mutassa ki az érzelmeit.

Wexford bólintott.

– De a lánya fenntartotta magával továbbra is a kapcsolatot? Telefonon vagy levélben?

– Időről időre telefonált, de ide a viláért el nem jött volna. Azt sem volt hajlandó közölni, hol lakik, miután elköltözött abból a lakásból, ahol azzal a másik lánnyal élt. Utcai fülkékből telefonálgatott. Ez engem nagyon elkésérített. Stephen látta ezt, és akkor... akkor magánnyomozót fogadott, hogy derítse ki, hol a lányom. Jaj de rémes volt! Isa megesküdött, hogy soha többé nem áll szóba velem. Azt mondta, tönkretettem az életét. Megpróbáltam eltitkolni Stephen előtt, mennyire bánkódom a lányom miatt. Ezért kértem, hogy akkor jöjjön, amikor a férjem nincs itthon.

– Mikor hallott a lányáról utoljára? Mrs. Dearborn elnyomta az elhamvadt cigarettavéget, és másik cigarettára gyújtott.

– Még nem mondtam el magának mindent. Miután így Stephen felkutatta a lányomat, ő telefonált nekem, csak azért, hogy megmondja, én tettem tönkre az életét. Ezután hónapokig egy szót sem hallottam felőle. Majd egy évvel ezelőtt kezdett megint egészen rendszeresen telefonálgatni. De azt továbbra sem akarta megmondani, hol lakik, és mindig boldogtalannak éreztem a hangját, amikor beszóltunk.

– És maga bizonyára megjegyzést is tett erre?

– Persze hogy tettem, ő mindig azt felelte: „Ó, semmi. A világ nem valami vidám hely, ugye? Te tanítottál erre, és ez igaz.” Mr. Wexford, maga nem ismeri a lányomat. Nem tudja, milyen lehetetlen tőle megtudni valamit. Egyre csak azt hajtogatja: Hagyjuk ezt, jó?... Azt akartam, látogasson meg karácsonykor, hogy megmondjam neki...

Wexford alig észrevehetően felhúzta a szemöldökét. Mrs. Dearborn folytatta:

– Bocsássa meg, ha elhallgatom, mi volt az, amit a lányommal közölni akartam. Semmi köze nem lehet Isa eltűnéséhez. Szóval, könyörögtem neki, hogy jöjjön el. És eljött. Karácsony másnapján, közel három év óta először láttam a lányomat. És azután megint eljött kétszer vagy háromszor, de mindig olyankor, amikor Stephen nem volt itthon.

– Találkozott a lánya karácsony másnapján a férjével?

Melanie Dearborn a fejét rázta.

– Nem, a férjem az anyjával töltötte a napot, aki szanatóriumban van. Isa nagyon sovány volt és sápadt. Sosem volt valami viruló színben, ha érte, mire gondolok, de akkor, mintha minden élet kiszállt volna belőle. Ettől kezdve megint rendszeresen telefonált, úgy hetente egyszer. Az utolsó alkalom, amikor hallottam róla – ezt akarta tudni, ugye? –, az utolsó alkalom pénteken volt, egy héttel ezelőtt, február 25-én.

Wexford érezte, hogy a vér kiszökik az arcából. Abban reménykedett, hogy nem látszik rajta.

– Múlt pénteken telefonált magának?

– Igen, ebédidőben. A lányom tudja, hogy Stephen sosem jön haza ebédelni, és mindig negyed kettő körül telefonált.

11.

Wexford némán ült. Tudta, hogy az asszony éber tekintetét nem kerülné el, ha bármi módon kimutatná megdöbbenését. Egy óra ketyegését hallotta a szobában. Meg valami egyenletes zajt,

amit eddig nem vett észre; Mrs. Dearborn tépdeseő ujjai nyomán támadt ez a zaj, amint kitartóan szaggatta tovább a szék karfájának szegélyét. Lázasan tépkedett, miközben beszélt.

– Isa hangja olyan derűs volt. Kislány kora óta nem hallottam ilyennek. Még azt is megkérdezte tőlem, hogy vagyok, és hogy van Alexandra. Aztán azt mondta, hogy olyan újságot közöl velem, aminek örülni fogok. Persze, rögtön faggatni kezdtem, mi az, de Isa azt felelte, úgy gondolta, csak egy-két hét múlva mondja el. És azt ígérte, hamarosan újra felhív. Nem bírtam elviselni, hogy ennyiben maradjon a dolog. Könyörögtem neki, mondja meg, miről van szó. Ekkor a telefon elkezdett kattogni. Kértem, adja meg a számát, visszahívom, de erre nem kerülhetett sor, mert szétkapcsoltak.

Minden megegyezett. Vértfagyasztóan megegyezett.

– És nem telefonált újra? – kérdezte Wexford, bár úgyis tudta, mi a válasz.

– Nem, és ez borzasztóan letört. Majd megőrültem a kíváncsiságtól – legalábbis maga biztosan annak fogja tartani –, és teljesen megfeledkeztem arról, hogy nem szabad a lányom után kutatnom. Megpróbáltam felhívni Stephent, hogy kerítse elő, ha tudja... De Stephen nem volt a helyén. Mire hazajött, lehiggadtam, és úgy gondoltam, mégis várok, ameddig Isa magától telefonál. De azóta sem hívott fel.

– Mitől fél?

– Félttem a lányomat a boldogságától. – Mrs. Dearborn éles hangon felnevetett. – Ugye, képtelenül hangzik? Folyton azt kérdelem magamtól, vajon a boldogsága nem teszi-e könnyelművé, nem követ-e el valami borzalmas örülséget? – Az asszony megremegett, és azt kérdezte: – Mit tegyek? Mondja meg, mit tegyek.

Jöjjön velem Kenbourne Vale-be, és azonosítsa a holttestet. De ezt nem mondhatta. Ha ez Kingsmarkhamben történik, és őt bízzák meg az ügyvel, akkor nagyon szőrmentén, óvatosan körülírva a dolgot, valami hasonlót mondott volna. De nem Kingsmarkhamben volt, és itt minden lépését meg kell előbb beszélnie Howarddal. Sőt egyelőre talán még ahhoz sincsen elég adat a kezében, hogy az unokaöccsével beszélhessen.

A negyvenes éveiben járó Melanie Dearborn sokat szenvedett. És ha a felügyelő gyanúja beigazolódik, akkor az eddigi szenvedései eltörpülnek amellelt, ami most vár rá. Wexford nem kívánná ezt a legádázabb ellenségének sem. Ez az asszony pedig nemhogy nem ellensége, hanem egyenesen a szívébe zarta. Kedvelte asszonyi báját, érdeklődő nyíltságát, kellemes modorát.

Mi baj lehet abból, ha kicsit megvigasztalja, és valamelyest kitolja az asszonyra váró megpróbáltatás időpontját? Itt ő nincsen szolgálatban. Szabadságon van.

– Hiszen csak egy hétről van szó, Mrs. Dearborn – mondta. – Emlékezzék vissza, volt olyan idő, amikor hónapokig sem hallott Isáról.

– Ez igaz.

– Ha megengedi, szerdán felkeresem, és ha addig nem kap hírt a lányáról, akkor bejelentjük, mint eltűnt személyt.

– Csakugyan azt hiszi, hogy bolhából csinálók elefántot?

– Azt – hazudta Wexford. Mi mást tehetne? Hiszen tévedhet is, nem? Lehetséges, hogy Isa – mi a másik neve vajon? – él, virul, és valahol Európában szórakozik egy fiúval. Egyszer már megesett vele hasonló dolog. *Biztosra vette*, hogy a lány halott; minden bizonyíték erre vallott. És egyszer csak előkerült, barnára sülve, mosolygósán. Jól töltötte az idejét egy költővel Olaszországban.

– Mi a vezetékneve a lányának? – kérdezte.

– Sampson – mondta Mrs. Dearborn. – Louise Sampson, vagy Isa, vagy Lulu. Mit tudom én, hogy nevezi magát mostanában.

Talán Loveday-nek? Nem! – szeretett volna felkiáltani Wexford, aki máskor mindig örült, ha

pozitív bizonyítékot kapott a kezébe. – Ki ne mondja! Ne szögezzük le a rosszat ilyen bizonyossággal.

– Mennem kell.

– Hogyan? – kérdezte Mrs. Dearborn. – Taxival? Busszal?

– Egyikkel a kettő közül – mosolygott Wexford.

– Engedje meg, hogy hazavigyem. Olyan kedves volt hozzám, rám áldozta a szabad idejét, és úgyszólván el kell mennem vásárolni.

Ezen elvitatkoztak. Mrs. Dearborn győzött. Felment az emeletre a gyerekéért. Amikor újra feltűnt a lépcső tetején, Wexford elébe ment, hogy segítsen neki lehozni az összehajtható gyerekkocsit. A kislány feje rózsaszín párnán nyugodott. Alexandra nagy, derűs kék szemével felnézett Wexfordra. Jól táplált, rendkívül ápolt kisbaba volt rózsaszínű angóra kezeslábasba bújtatva, amelyről látszott, hogy méregdrága.

Mrs. Dearborn fehér szőrmetakarót tekint a kislány köré.

– A férjem legújabb különc túlzása – mondta. – Jóformán naponta hoz valami ajándékot a gyerekeknek. Jóval több ruhája van már, mint nekem.

– Szervusz! Szervusz, Alexandra! – üdvözölte a kislányt Wexford. Alexandra először fenyegető ráncokba vonta az arcát, aztán elragadtatott mosoly ömlött el rajta, a bizalom és barátság jeleként. – Gyönyörű gyerek – mondta őszintén Wexford.

Mrs. Dearborn nem válaszolt. A kabátok alatt kotorászott a hallban levő fogason.

– Egy sálat keresek – mondta félig vendégének, félig magának. – Kék selyemsálat. A kedvenc sálam. El nem tudom képzelni, hova tűnhetett el. Hetek óta nem látom, most jut eszembe. Csak nem ajándékozta oda Stephen a régi takarítónőnek, aki azelőtt járt hozzánk? Amikor elment tőlünk az az asszony, a férjem erőnek erejével rá akart venni, hogy egy csomó ruhaneműt adjak oda neki. Teljesen hangulatember ez a Stephen. – Alexandra nyafogni kezdett. – Ne kezd rá, Alexandra, ne kezd rá... Olyan mint egy kiskutya – mondta Mrs. Dearborn meglehetősen ingerülten. – Amint azt látja, hogy menni készülünk, addig nem hagy békét az embernek, amíg el nem indulunk. Úgy látszik, kölcsön, kell vennem Stephen kabátját. Az én bundám ugyanis a tisztítóban van, az idő meg hideg, ugye?

Az asszony beburkolózott Dearborn báránybőr bekecsébe, túl nagy volt neki, és a hirtelen támadt felhőszakadásban leszaladtak a kocsihoz. Az összehajtható kocsit a gyerekekkel a hátsó ülésen helyezték el, mint valami poggyászt, amit biztonságba helyez az ember, azután nincsen rá többé gond. Wexford határozottan meg volt lepve. Benne úgy élt Mrs. Dearborn alakja, mint egy igazi, családjában feloldódó anya; minden érzését a férje meg a lányai kötik le. Ahhoz nem volt túl öreg, hogy kisbabája legyen, de ahhoz – úgy látszik – elég idős, hogy ne lelje örömét a gyerekről való gondoskodásban. Pedig nem lehetett több az őrmester feleségénél, aki még azt is élvezte, hogy éjnek idején eljártsszék a kislánnyal, amikor a gyerek felkeltette álmából. Lehet, hogy a nagylánya miatti aggodalom annyira betöltötte Mrs. Dearbornt, hogy a család többi tagjára már nem jutott belőle.

– Mondja meg nekem annak a lánynak a nevét, akivel Isa együtt lakott – kérte Wexford.

– Verity Bate. Együtt jártak iskolába a lánnyal. Verity a gyakorlóévét tölti egy kollégiumban.

– Londonban?

– Alig néhány kilométerre tőlünk – mondta Mrs. Dearborn. – A maga londoni szállásához egészen közel van. Majd megmutatom. Veritynek ez az utolsó éve. Azt viszont nem tudom, hogy még mindig a régi lakásában lakik-e. Az a Holland Park közelében volt, meg is próbáltam néhányszor odaszólni, de sosem kaptam választ.

Épp ekkor haladtak át a King's Roadon. Alexandra a hátsó ülésen csendesen gőgicsélt.

Wexford a válla mögött hátranézett, és látta, hogy a kislány figyelmesen nézi az ablakot csapkodó esőt. Kővér kezét kinyújtja, mintha el akarná kapni a fényesen csillogó esőcseppeket. Odaértek a Fulham Roadhoz, elmentek egy mozi előtt, és átkerültek a másik oldalra, ahol az utca olyan szűk volt, mint egy falusi dűlőút. Mrs. Dearborn megkérdezte Wexfordot, nem venné-e rossznévén, ha kicsit megvárakoztatná.

– Mindig itt szoktam megvenni a kenyeret meg a süteményt – magyarázkodott. – El tudja viselni, ha kis időre magára hagyom Alexandrával?

Wexford azt felelte, hogy boldogan. Mrs. Dearborn parkolt, elégedetten állapította meg, hogy elődje benne hagyott az órában vagy tíz percet. Majd bement a péküzletbe, anélkül hogy búcsúszót is mondott volna a kisgyerekeknek. Wexford hátrafordult, és beszélgetni kezdett Alexandrával. Szemmel láthatóan cseppet sem hozta ki a sodrából, hogy magára hagyták egy idegennel. Kezével vizsgálódva tapogatni kezdte Wexford arcát. Az eső dobolt a kocsi tetején, és Alexandra kacagva rúgta le a fehér takarót.

A gyerekekkel játszadozva olyan kellemesen telt az idő, hogy Wexford úgyszólván el is feledkezett Mrs. Dearbornról. Meglepődve vette észre, hogy már tíz perce elment. Alexandra pillanatnyilag ráunt Wexfordra, és a takaróját rágcsálta. A felügyelő kinézett az ablakon, és megpillantotta Mrs. Dearborn, amint mélyen elmerülve társalog egy másik nővel, akinek az ernyője alatt mindketten meghúzódtak. Szemével Wexford tekintetét kereste; „rögtön jövök” – ezt formálta az ajka, és ezzel a két nő elindult a kocsi felé.

Mrs. Dearborn valószínűleg meg akarta mutatni a gyereket a barátnőjének, ha ugyan a másik nő a barátnője volt. Amennyire Wexford a szakadó esőben látta, az idegen nő nekinyomta arcát a kocsi hátsó ablakának. Nem éppen a megfelelő társaság egy részvénytársasági elnök feleségének, gondolta magában. A nő olcsó fekete férfiernyőt tartott a kezében, kopottas kabátja is fekete, alatta valami overalfélét viselt. Az erősen fejébe nyomott ócska filckalap sokat eltakart az arcából, de nem tudta elrejtetni a bal orrcimpája alatt éktelenkedő szemölcsöt. Wexfordnak az volt a benyomása, hogy ezt az arcot látta már valahol.

Mialatt a felügyelő azt latolgatta, vajon meddig képes még ez a két nő pletykálkodva ácsorogni az egyre viharosabb felhőszakadásban, a fekete ruhás nő elindult, Mrs. Dearborn pedig vizes kezével hátrasimítva ázott haját, beugrott a kocsiba.

– Bocsánat, hogy megvárakoztattam. Biztosan ezerszer is megbánta már, hogy nem taxival ment. De tudja, hogy van, ha az ember összefut valakivel, és ez egy nagyon... – Az asszony itt hirtelen elharapta a szót. – Itt az ideje, hogy hazaszállítsam végre.

– Meg akarta mutatni nekem az iskolát, ahova a lánya barátnője jár.

– Igaz is. Látja ezt a kerek épületet? Pontosan jobbra, azután meg balra? Ott, ahol át kell menni a Stamford-hídon? Az ott a kollégium könyvtára. A telek keresztezi a King's Roadot. Beszélni akar Verityvel?

– Úgy gondolom, igen – felelte Wexford. – Azt mindenképpen megtudhatom tőle, hova ment Isa, miután tőle elvált.

– Ebben én is tudok segíteni – vágta rá gyorsan Melanie Dearborn. – Emlékszik, hogy abban a lakásban talált rá Stephen? Felírom magának a telefonszámot. Magam hívnám fel, megpróbálnék beszélni Verityvel, csak... – Az asszony kicsit habozott, majd szomorúan hozzáfűzte: – ...a lányom egyetlen barátnője sem volna hajlandó nekem bármit is elárulni.

Megálltak Howard háza előtt, és Mrs. Dearborn felírta a számot Wexfordnak. Erre a rövid félórára el tudta terelni gondolatait a lányáról, de most a felügyelő észrevette, hogy a tollat tartó kéz remeg. Az asszony idegesen felnézett Wexfordra, szemöldökét aggódalmasan felhúzta.

– Csakugyan megpróbálja őt megkeresni nekem? Kicsit félek, emlékezzék, mi történt, amikor Stephen...

– Diszkrét leszek – ígerte Wexford, majd búcsút véve az asszonytól hozzáfűzte, hogy okvetlenül felkeresi szerdán.

A ház üres volt. Denise üzenetet hagyott Wexfordnak, a cédulát nekitámasztotta a kristályvázának, amelyben fréziát tartott. Az üzenet úgy szólt, hogy elmentek Dórával szederszínű ponchót vásárolni. Wexford nem volt biztos benne, hogy azt a dolgot hordják vagy eszik.

Felhívta a Holland Park-béli számot, de senki nem vette fel a kagylót. Az a barátnő pedig fontos lehet; talán tanúja volt annak a jelenetnek, amikor Dearborn otrombán és tapintatlanul bekerítette a Sampson lányt.

A telefon hosszan kicsengett. Nagy sokára fiatal férfihang szólt bele.

– Ki lakott a lakásban maga előtt? – kérdezte Wexford, miután felfedte kilétét.

– Nem tudom. Én négy éve lakom itt.

– Négy éve? Louise Sampson lakott ott néhány éve.

– Úgy van. Velem együtt. Lulu meg én együtt éltünk itt... egy olyan ... mondjuk négy-öt hónapig.

– Úgy. – Ezt a csekélységet Dearborn kétségtelenül jobbnak látta elhallgatni a felesége előtt. – Meglátogathatnám most, Mr...?

– Adams. Jöhet, ha tetszik. De várjon... mégse ma. Mondjuk holnap, hét óra körül megfelel?

Wexford letette a kagylót, és megnézte az óráját, öt óra múlt valamivel. Az eső alábbhagyott, már csak szemerkélt. Vajon mikor érnek véget az ilyen kollégiumi órák? Ha nincs szerencséje, Verity Bate már be is fejezte a tanulmányait. Vagy az is lehetséges, hogy diákszállóba költözött az utolsó évre. Wexford különösebb nehézség nélkül rátalált a kollégium kapujára. Az előkertben néhány fiatal fiú meg leány volt, kezdő tanárok, akik azzal a pillantással néztek rá, amelyet az ő nemzedéke – bár nem ő maga – általában a fiatalság számára szokott tartogatni: Miért hordod ezeket a furcsa göncöket, mi ez a csodabogár frizura meg ez az egész fura légkör, ami körülvesz? Wexford szilárdan meg volt róla győződve, hogy ebben a környezetben senki nem hord olyan holmit, mint ő és senki nem olyan öreg. Tétován indult a portásfülke felé, hogy megtudakolja, hol találja Miss Verity Bate-et.

– Éppen elkerülték egymást. Bejött ide megnézni, nincs-e postája, azután hazament. Az édesapja?

Wexford hízelgőnek érezte a kérdést. Azt is kérdezhetne volna a portás, hogy nem a nagyapja-e.

– Üzenetet hagyok neki –, mondta. Mielőtt további lépéseket tenne, beszélnie kell Howarddal. Az unokaöccsének olyan erők állnak rendelkezésére, melyekkel órák kérdése kideríteni Louise Sampson tartózkodási helyét, azonosítani Loveday Morgannel vagy bárki mással, s így bizonyosságot szerezhetnek róla, hogy a két lány – valóban kettő. De mennyivel nagyobb elégtétel volna Wexford számára, ha a maga erejéből *kész helyzet* elé tudná állítani Howardot; ha a nyomozást, ellenőrzést mind maga végezné...

12.

– Egy újabb ifjú hölgy a telefontól – mondta Denise kellemetlen célzatossággal.

Wexford éppen befejezte a reggelijét. Megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy Denise megjegyzésének nem volt tanúja; Howard a dolgozószobába ment az aktatáskájáért, Dóra pedig ágyazott. Odalépett a telefonhoz, s egy kíváncsi, izgatottságtól elfúlt leányhang közölte, hogy ő

Verity Bate.

Még csak negyed kilenc volt.

– Nem vesztegette az idejét, Miss Bate.

– Vissza kellett mennem a kollégiumba valamiért, és akkor láttam az üzenetét. – A lány önelégülten folytatta: – Gondoltam, hogy valami nagyon fontos dologról lehet szó, és mivel bennem van társadalmi felelősségérzet, úgy éreztem, hogy amilyen gyorsan csak lehet, érintkezésbe kell lépnem magával.

Vagy inkább nem bírtál a kíváncsiságoddal, gondolta magában Wexford.

– Egy régi ismerőse után kutatok.

– Igazán? Ki az? Úgy értem, honnan tudja?

– Mikor és hol találkozhatunk, Miss Bate?

– Hát, fél tizenkettőig tart az óráim. Nagyon szeretném, ha megmondaná, kiről van szó. – A lánynak semmi kétsége nem volt, hogy Wexford csakugyan az, akinek mondja magát: hatósági közeg. Felőle lehetett volna a felügyelő bűnöző örült is, aki kelepcebe akarja csalni. – Feljöhetne a lakásomra. De nem, van egy jobb ötletem. Találkozunk háromnegyed tizenkettőkor a Violet's Voiceban. Ez egy kávézó a kollégiummal szemben.

Howard megjegyzés és kérdés nélkül hagyta nagybátyjának azt a bejelentését, hogy ebéd utánig a Clements házaspárral tölti az idejét. Talán fellelegzett arra gondolva, hogy Wexfordnak van társasága délelőttre. Vagy lehet, hogy gyanította, nagybátyja a maga külön útját járja; megfelelő ismeretségeket köt, teszi, amit jónak lát.

A felügyelő tíz perccel a megbeszélte idő előtt érkezett a kávézóba. Kicsi, sötét helyiség volt, úgyszólván teljesen kihalt. Mennyezet, padló és bútor, mind egyformán sötétvörös; mintha kábítószeres mámorban festették volna a falak mintáját, ezüst- és levendulaszínben, valamint lilán meg feketén örvénylett. Wexford leült egy asztalhoz, és rendelt egy teát, amelyet pohárban hoztak citrommal, és mentalevelek úszkáltak benne. Az ablakból rá lehetett látni a kollégium kapujára. Még ki sem itta a teáját, máris egy apró termetű, vörös hajú lányt látott kijönni a kapun és átmenni az úton. Ő is korábban érkezett.

A lány habozás nélkül Wexford asztala felé tartott. Hangosan megszólalt:

– Louise Sampsonról van szó, ugye? Biztos voltam benne, hogy nem lehet más, mint Lou. Wexford felállt.

– Miss Bate? Foglaljon helyet. Mit rendelhetek magának? Miért vette olyan biztosra, hogy Louise-ról van szó?

– Ő szokott eltűnni. Meg aztán, ha van valaki az ismerőseim között, akiről elképzelhető, hogy bajba kerül, és a rendőrségnek kell a nyomába szegődnie, az Lou. – Verity Bate leült, és az asztalra könyökölt. – Egy kávét kérek. – A lánynak agresszív, mondhatni színpadias fellépése volt. A hangja átható, úgyhogy mindenki hallhatta a kávézóban. – Halvány fogalmam sincs, merre lehet Lou, de ha tudnám, sem mondanám meg magának. Felteszem, hogy megint Mrs. Sampson – akarom mondani, Mrs. Dearborn – nyomoz utána. Egyet mondhatok erről a nőről – soha nem fogja abbahagyni.

– Nem szereti Mrs. Dearborn?

A lány nagyon fiatal volt, nagyon határozott és nagyon türelmetlen.

– Nem szeretem az árulást. Ha az én anyám tette volna velem azt, amit ő Louval, soha többé nem állnék vele szóba.

– Szeretném, ha mondana erről valami közelebbit – mondta Wexford.

– El fogom mondani. Végül is nem titok. – Verity Bate egy percig hallgatott, azután nagyon komolyan azt mondta: – Megérti, remélem, hogy még ha tudnám is, hol van Lou, akkor sem mondanám meg magának? Nem tudom ugyan, de – ismétlem –, ha tudnám, sem mondanám meg

magának. Wexford hasonló komolysággal válaszolt.

– Méltányolom a szempontjait, Miss Bate. Maga hisz az elveiben. Röviden összefoglalva: nem tudja, merre van Louise, fogalma sincs róla, de semmiképp sem mondaná meg nekem, mivel elvei ellen volna.

A lány bizonytalanul nézett Wexfordra.

– Így van. Nem volnék hajlandó segíteni Mrs. Samp ... Dearbornnak vagy *neki*.

– Mr. Dearbornra céloz?

A lány fehér bőrű lévén, könnyen pirult. Most tüzesen izzott az arca, komoly volt és felháborodott.

– Apám legjobb barátja volt. Üzlettársa. Dearbornnal senkinek *soha többé nem lenne szabad szóba állnia*. A világ sokkal elviselhetőbb volna, nem gondolja, ha megtagadnánk, hogy szóba álljunk azokkal, akik vétettek a helyes magatartás szabályai ellen. Akkor megtanulnák, hogy az aljasság nem fizetődik ki, mert a társadalom kiveti magából a becstelen embert. Nem ért egyet velem?

A lány inkább látszott tizenöt évesnek, mint huszonegynek.

– Mindannyian vétünk a helyes magatartás szabályai ellen, Miss Bate.

– Ó, maga éppen olyan, mint az apám! Mindenbe beletörődik. Ez azért van, mert maguk, öregek, kiegyeznek azzal, hogy olyan mocskokban élünk, amilyenben valóban élünk. Nos, én meg azt mondom, véget kellene vetni annak, hogy azért börtönözzenek be embereket, mert ellopnak valamit, és végre azokat kellene lecsukni, akik mások életét tönkreteszik. Mint az az aljas Stephen Dearborn.

Wexford felsóhajtott. Micsoda szószátyár lány!

– Én egészen rokonszenvesnek találtam – mondta. – Bár információim szerint, Louise nem nagyon szereti.

– *Szeretni őt?! –* Verity Bate hátravetette a fejét, és arcát előreszegezte. Hegyes kis orra és nagy kék szeme egészen közel került Wexfordhoz. – Szeretni őt? Maga, úgy látszik, nem tud semmit! Ugye, nem? Lou imádta azt az embert, úgy odavolt Stephen Dearbornért, hogy az már nem is igaz!

Ez a vallomás alapos hatást iett Wexfordra; erre a lány kétségtelenül számított is. A felügyelő először meglepődött, de amikor jobban belegondolt, mégis azon csodálkozott, miért nem jött rá maga is az igazságra. Merthogy ez volt az igazság, abban most már nem is kételkedett. Egyetlen normális, értelmes lány sem hagyja abba a tanulmányait iskolai pályafutásának döntő fordulóján, nem dobja oda az egyetemi helyét, és szakítja meg szinte egészen a kapcsolatot az anyjával, csak azért, mert az minden tekintetben megfelelő házasságot kötött egy férfival, akit ráadásul a saját lánya mutatott be neki.

– Louise szerelmes volt Dearbornba? – kérdezte.

– De még mennyire! – Verity Bate olyan hevesen rázta a fejét, hogy arca egészen beleveszett vörös hajába. Wexford nem tudta pontosan eldönteni, maga a tény hozza-e ki ennyire a sodrából vagy az ő korlátoltsága. A lány egy heves mozdulattal helyrerázta a haját. – Elmesélem magának az egész életétől végig. Tőlem minden tekintetben elfogulatlan beszámolót fog hallani. Szóba sem érdemes állni Stephen Dearbornnal; utolsó hazug alak. Biztosan azt fogja mondani, hogy soha nem gondolt Loura úgy, mert ezt mondta az apámnak is. *Ó, micsoda undorító fráter!*

– Ez volna az elfogulatlan beszámoló, Miss Bate?

– No jó. Együtt jártunk iskolába Wimbledonban, Lou meg én. Ott élnek a szüleim, és Lou meg Mrs. Sampson a szomszéd utcában laktak. Stephen Dearborn fent élt abban a kísérteties Kenbourne Vale-ben, és apám – amikor időnként beszámolt róla – mindig úgy szokta emlegetni, mint a szegény, elhagyatott özvegyembert.

– Ezek szerint Mr. Dearborn már előzőleg is nős volt?

– Meghalt a felesége és a kisgyereke. Ez már ősrégi história. Stephenről úgy tudták, hogy szereti a gyerekeket. Engem is elvitt néha szórakozni. Tower, őrségváltás meg hasonló mulatságok. Na és végighurcolt Kenbourne Vale körül is. Egy csomó unalmas, ócska építészeti lomot mutogatott. Csoda, hogy nem szedtem össze valami szörnyűséget azon a lepratelepen. Amikor megbarátkoztam Louval, együtt vitt el bennünket.

– Maga milyen idős volt akkor?

– Tizenhat-tizenhét. Steve bácsinak kellett szólítanom. Egyszerűen rosszul érzek, ha rá gondolok. Fizikai rosszul érzek. – Verity Bate megvetően lebiggyesztette az ajkát. – Tudja, Lou nem olyan, mint én. Ő mindent magába zár, és minden érzés ott a mélyben fortyog, bugyborékol benne, mint egy... – a gyerekes hang az izgalomtól egészen rekedtté vált – mint egy katlanban! Szóval, együtt jártunk mindenfelé. Én voltam a felesleges harmadik. Stephen meg Lou... az egész helyzet azokra az időkre emlékeztetett, mikor még létezett gardedám. Én voltam a gardedámjuk... az elefánt. És egyszer, egy este, amikor Lou nálam volt, azt mondta, hogy szerelmes Stephenbe, és mit gondolok, vajon ő viszonzozza-e az érzelmeit? Egészen megrendültem attól, hogy Lou közöl velem valamit a személyes dolgairól. Nem tudtam mit mondani, nem értettem az egészet. Lou tizenhét éves volt akkor, talán tizennyolc – Stephen meg középkorú. Azt mégsem lehet elképzelni, hogy egy tizennyolc éves lány beleszeret egy negyvenéves férfiba. El tudja ezt maga képzelni?

– Előfordul.

– Szerintem ez teljesen sötét ügy – mondta Miss Bate őszinte borzadállyal. – Legközelebb Lou arra kérte Stephent, hogy kísérje haza, mert meg akarja ismertetni az édesanyjával – fűzte hozzá sötét arccal a lány.

Wexford csaknem teljesen elfelejtette, hogy beszélgetésük célja, felfedni Louise Sampson hollétét. Maga előtt látta a jelenetet: az idegen egyedül lép be a házba – mivel egy neveletlen lány a sorsára hagyta, mutatkozzék be, ahogyan tud –, azután, miközben a lány anyját keresi, félig nyitott ajtóhoz ér, és egy nőt lát fehér kötényben, ősi asszonyi foglalatosság közben. Verity éles hangja verte fel ábrándozásából.

– Lou meg én év végi vizsga előtt álltunk, de Lou már egy héttel előbb nem jött iskolába. Telefonáltam hozzájuk, és az anyja mondta, hogy nincs jól. Egy este házajön apám, és azt mondja anyámnak: – Képzeld, Steve elveszi feleségül ezt a Sampson lányt. – Persze hogy azt hittem, Loura gondol, de nem róla volt szó. Nem mondom, kicsit furcsa egy harminchét éves nőt lánynak nevezni! Lou sosem tette le azt a vizsgát, csakugyan megbetegedett, valami idegösszeomlás-féltét kapott.

– *A filia pulchra, mater pulchrior* (szép a leány, de szebb az anyja) esete ez – mondta Wexford.

– Ezt én nem értem. Sosem tanultam latinul. Leküldték Lout a nagyanyjához, és azután összeházasodtak. Én befejeztem a középiskolát, egyetemre mentem, és akkor apa azt mondta, hogy a fél lakbéremet vállalja, ha találok egy másik lányt, akivel együtt veszünk ki lakást. Utánanéztem, hogy keressek valakit. Lou felhívott telefonon a nagyanyjától, és kijelentette, hogy soha nem megy oda azokhoz Chelsea-be, és azt kérdezte, nem lakhatna-e velem.

– Ez meddig tartott?

– Vagy egy évig. Lou zárkózottabb volt, mint valaha. Teljesen összeroppant. Az az átkozott anyja időnként telefonálgatott, és előttem azt színlelte, hogy az mind számárság, amiről Lou Stephennel kapcsolatban képzelődött. Egyszóval Lou torkig volt ezzel a zaklatással, és elköltözött valakivel Battersea-be. Nem fogom magának elárulni a címét, gondolhatja.

– Almomban sem jutott volna eszembe, hogy erre kérjem, Miss Bate.

– Ezután valahogyan megszakadt a kapcsolat kettőnk között.
– Maga nem bírta nézni a barátnője szenvedését, ugye?
– Pontosan. – Verity Bate megkönnyebbült. Kapóra jött neki talán ez a megoldás, felmentette a magyarázkodás alól, amiért a füle botját sem mozdította, nem telefonált a barátnőjének, és nem írt neki soha egy sort sem. – Louise Sampson – mondta drámai hangon – eltűnt az életemből. Talán megtalálta a boldogságát, talán nem. Most már soha nem fogom megtudni. – A lány felemelte az állat, és elmerülten nézett a kávéfőző gép irányába, megmutatva Wexfordnak finom és enyhén remegő profilját. A felügyelő azon törte a fejét, -vajon Verity Bate látta-e a Garbo-sorozatban bemutatott filmeket – vagy legalább egyiket-másikat. A Garbo-filmsorozat volt a Klasszikus Filmszínház legutóbbi kínálata, mint erről Wexford Denise-től értesült. – Mindössze ennyi az, amit mondani tudok magának – mondta a lány –, de ha többet tudnék, akkor sem árulnék el egyetlen szót sem.

Az őrmester felesége biztosan nem csapott ekkora hűhót – több fogásból álló ebéd, damaszt asztalnemű, választékos tálalás meg egyebek –, amikor a férje egyedül hazaugrott, hogy bekapjon néhány falatot. Wexford biztos volt benne, hogy nem így szoktak teríteni, de úgy viselkedett, mintha ez a ceremónia természetes volna, sőt még a diétájáról is megfeledkezett.

A felügyelő biztosra vette, hogy további fényes pompa fogja megelőzni a gyerek bevonulását, amit a kávé utánra halasztottak, nemcsak a várakozásteli hangulat fokozására, hanem hogy Mrs. Clements teljes háziasszonyi fegyverzetét is megcsillogtathassa anyai rátermettsége mellett. Megindító – gondolta Wexford –, milyen sztoikus megadással viseli az asszony társalgásuk témáját, férje kivédhetetlen előadását a modern élet általános dekadenciájáról, miközben titokban hegyezi a fülét, nem hall-e sírást a szomszéd szobából. Végre, amikor Clements és Wexford elhagyták az asztalt, és odaálltak az ablakba, hogy tizenkét emelet magasságból szemügyre vegyék Kenbourne Vale-t, az asszony a gyerekekkel a karján tért vissza a szobába.

– Már két foga van – mondta –, és észre sem vettük, amikor kibújtak.

– Remek fiú – mondta Wexford. Elvette Mrs. Clements karjáról a gyereket, és beszélni kezdett hozzá, ugyanúgy, ahogyan Alexandra Dearbornnal beszélgetett, de James nem fogadta ezt olyan derűsen, és fénylő szemében nyugtalanság tükröződött. Fogadott gyerek – gondolta Wexford –, érthető, ha bizalmatlan az idegennel. Ki tudja, milyen bánásmódban lehetett része, amióta az igazi anyjától megvált, és egyik idegen kézből a másikba került. – Büszke lehet erre a gyerekre – mondta, és szégyenkezve érezte, amint egy váratlan érzelmi hullámtól elfullad a hangja. Elhagyta az ereje, egy szóval sem tudott többet kinyögni.

De eleget mondott, vagy az arckifejezése mondta el helyette, amire ő nem volt képes. Mrs. Clements felragyogott.

– Tizenöt éve várok rá.

Wexford visszaadta neki a gyereket.

– És most végre elnyerte tizenöt fáradtságos esztendő a jutalmát.

– Hosszú, hosszú boldog évek elé nézünk, Mr. Wexford. – A mosoly lefagyott az asszony arcáról. Telt, kissé jellegtelen arca mintha egy szempillantás alatt megnyúlt volna. – Ha ugyan... ha ugyan engedik, hogy az enyém legyen.

– Az anyja nyilatkozatot adott, nem?! – vágott közbe hevesen az őrmester. – Ígéretet tett, hogy lemond a gyerekről.

A felesége hitvesi pillantást vetett az őrmesterre; részben szánakozót, részben enyhén megrovót.

– Te legalább annyira aggódsz, mint én, kedvesem – ha nem tudnád. Sőt eleinte még nálam is jobban izgatta magát, Mr. Wexford. Ki akarta deríteni, hogy ki az anya, és... és... akart neki egy

kis pénzt adni. Tudja, a szó szoros értelmében meg akarta vásárolni Jamest.

– Nem sokat értek az örökbefogadáshoz – mondta Wexford –, de annyit tudok, hogy törvénytelen dolog pénzt felajánlani az eljárás lebonyolítása során, igaz?

– Persze hogy törvénytelen – mondta sértődötten Clements. Elbizonytalanodott: – Nem gondoltam komolyan. – A következő szavai azonban meghazudtolták ezt a megjegyzését. – Mindig takarékos ember voltam. Elmondhatom, hogy valamilyen úton-módon mindig félre tudtam tenni egy kis pénzt, de én... csak nem hiszi, uram, hogy komolyan gondoltam?

Wexford elmosolyodott.

– Kicsit kockázatos lett volna, nem?

– Megszegni a törvényt, úgy érti? Megtarhattuk volna a gyereket, de örök szorongásban telt volna az életünk, mi lesz, ha kiderül? Ez mindig a fejünk fölött lebegett volna.

A gyors felfogás nem valami erős oldala Clementsnek, gondolta Wexford, majd hangosan így szólt:

– És így meg lehetett volna szerezni a gyereket?

– Persze. Nem valami szép dolog, de ki lehetett volna csikarni az ígéretet a vér szerinti anyától. Az ember felajánl ezer fontot, annak fejében, hogy az anya nem tiltakozik a határozat ellen.

– És tegyük fel, hogy az anya elfogadja a pénzt, színleg beleegyezik a dologba, és ugyanúgy tiltakozik a határozat ellen, mintha mi sem történt volna? Miféle jogorvoslatra tarthatott volna igényt? A világon semmilyenre. Nem kérhette volna az anyától, hogy adja írásbeli beleegyezését vagy kössenek szerződést. Minthogy minden efféle eljárás az örökbefogadással kapcsolatban törvénytelen.

– Ilyesmire nem is gondoltam. Egy lelkiismeretlen lány még úgy is forgathatta volna a dolgot, mint a gyerek felneveléséhez nyújtott segílyt, csak azért, hogy megtarthassa a gyereket.

– Bizony, megtehetette volna – mondta Wexford.

13.

Annak a lánynak is volt gyereke... Az elmúlt évben Loveday Morgan világra hozott egy gyereket. Ha Loveday Morgan azonos Louise Sampsonnal, akkor ez a gyerek Louise-é. Egyik tény a másikhoz kapcsolódik; a lánynak jó oka volt rá, hogy távortartsa magát az anyjától karácsonyig, amikor már teljesen helyrejött a szülés után.

Nos, ezt a szülést nyilvántartásba vették, de biztosan nem Morgan nevű anya gyermekeként jegyezték be. Louise csak nem merte volna hamis néven nyilvántartásba vétetni a gyereket? Wexford tudta, hogy minden anyakönyvi hivatalban világosan közzéteszik a hamis bejelentésre vonatkozó büntető rendszabályokat. Ez több mint elegendő egy fiatal lány elijesztéséhez. Csakis a saját nevén jegyeztethette be az anyakönyvi hivatalban.

És éppen ez az, amit Wexfordnak ellenőriznie kell, mielőtt egyetlen lépést is tenne. Ez azt jelentheti, hogy nem is kell továbbmennie. De ez a terve halogatásra volt ítélve, mert alighogy beért az irodájába, máris kereste telefonon Howard, azzal a kéréssel, hogy okvetlenül legyen jelen a Mrs. Kirby házában teendő látogatásnál.

– Mrs. Kirby? – kérdezte Wexford. – Ki az?

– Az ő televízióját javította Gregson, február 25-én ebédidőben. Az asszony éppen az imént telefonált, hogy eszébe jutott valami, amiről szerinte tudnunk kell.

– Csak nem akard, hogy én is odamenjek?

De Howard akarta. Nagyon nyomatékosan. Amikor Wexford beült unokaöccse mellé a kocsiba, és tudomásul vette Baker felügyelő komor jelenlétét, nyomban átlátta, a helyzetet. Bakerre tapintatosan nyomást gyakoroltak, hogy a felügyelőt is vegye be ebbe a látogatásba. Királyi méretű ágyú valóban, ahhoz, hogy verébre lődözzenek vele – hacsak a veréb nem nőtt közben struccá. Az nyilvánvaló volt, hogy Bakernek sehogyan sincs ínyére a dolog. Hideg, átható pillantást vetett Wexfordra.

És maga Wexford is bosszankodott. Sokkal jobban örült volna, ha a maga külön nyomozói útját járhatja. Howard azért intézte így a dolgokat, nehogy megsértse a nagybátyját, Wexford pedig azért volt itt, nehogy megsértse az unokaöccsét. És minden, amit elértek, az volt, hogy alaposan felbosszantották Bakert. Vörösös tüskékkel borított tarkója bíborszínben játszott a dühtől.

Wexford felidézte magában Baker magányos életét, amelyet talán egy jól ápolt, takarosan berendezett peremvárosi ikerházban folytatott. A házat fiatal feleségének rendezte be, aki elhagyta. Wexford alig tudott elképzelni nagyobb megaláztatást egy középkorú férfi számára, mint amelyet Baker szenvedett el. Ez bizonyára férfiónérzete gyökeréig hatolt, és alapjaiban rendítette meg az ő korában már nélkülözhetetlen belső nyugalmat.

Baker a sofőr mellett ült, Wexford a hátsó ülésen az unokaöccsével, s mióta a rendőrség épületét elhagyták, senki nem szólt egy szót sem. Howard a feszültséget enyhítendő, megkérdezte Bakert, mikor költözik el Wimbledonból abba az új lakásba, amit London északnyugati részében vásárolt.

– Remélem, hogy a jövő hónapban sor kerül rá, uram – mondta kurtán Baker, de a fejét nem fordította el, így a sötét pír a tarkóján továbbra is látható volt.

Wimbledon említése Wexfordnak eszébe juttatta Verity Bate-et, aki azt mesélte, hogy a szülei meg valamikor Sampsonék is abban a külvárosban éltek. Tehát ezen a helyen érte a csapás Bakert. Howard nem engedett, rendületlenül erőltette a témát. Wexfordnak azonban az volt a benyomása, hogy Baker csak azért válaszol, mert Howard a felettese. A főfelügyelő a következő hétről kezdett beszélni, amelyikre február 27-e esett. Baker 27-ére szabadnapot vett ki, hogy jogászokkal tanácskozzék, és a lakberendezővel megbeszélje a dolgokat.

Howard szavaira Baker szinte gorombán vállat vont.

– Tartok tőle, hogy maga is azok közé tartozik, akik soha nem pihenik ki magukat tisztességesen, Michael – mondta kedvesen Howard. – Még amikor mindenki úgy tudja, hogy szabadnapja van, akkor is Kenbourne Vale körül tekereg. Olyan vonzó hely?

– Ocsmány – mondta röviden Baker. – Meg nem foghatom, hogyan élhet ott valaki.

A sofőr válla megfeszült erre a megjegyzésre, és Wexford arra következtetett, hogy ő éppen ott lakik. Ez megint jó példa volt arra, hogyan tudja a felügyelő az embereket hátba támadni – ezúttal a szó szoros értelmében. Kínos csend hullott közéjük. Howard szándékosan kerülte nagybátyja tekintetét, Wexford pedig zavarában kinézett az ablakon.

Nyirkos, zord idő volt, és a kora délután ellenére itt-ott lámpafény tünt fel az ablakok mögött, halványan derengő, fénylő négyzeteket vetve a házak szürke homlokzatára. Még a levegő is szürkének hatott, ahhoz nem volt elég sűrű, hogy köddé álljon össze, de olyan párák voltak, hogy feketére festette a járdát. Kenbourne Vale tompa színekben játszott, ismeretlen eredetű, zajok hallatszottak a csepegő, hamuszín égbolt alatt, amely alacsonyan és zordan borult a környékre. Csúcsos templomtornyok, terpeszkedő gyárok bukkantak fel a kocsni előtt; határozott formát öltöttek, majd ismét szertefoszlottak, amint elhaladtak mellettük. A sűrűsödő homályban csupán az új városi háztömbök jelentettek szilárd pontot; világító oszlopokként törték meg a sötétséget.

Elérték Copeland Hillt. Ez az a körzet, ahol egy héttel ezelőtt Wexford betört unokaöccse hatáskörébe. Azóta sok minden történt. A detektívfelügyelő megkérdezte magától, mit érzett

volna a múlt héten a buszban, ha tudja, hogy ma Howarddal a rendőrségi kocsiban fog hajtani – tiszteletbeli, ám Howard részéről mégis tiszteletben tartott személyként –, hogy részt vegyen egy fontos tanú kihallgatásában. Ez a gondolat felderítette. Egyre nagyobb érdeklődéssel nézegette Copeland Hillt, és szilárdan eltökélte, nem engedi, hogy Baker megrontsa vagy elhomályosítsa örömét.

Ez is olyan utca volt, amelyiken Dearborn rajta tartotta a szemét. Wexford számos házon észlelte a felújítás jeleit. Be voltak állványozva, és emberek dolgoztak rajtuk; sűrű krémszínűre festették a fennhéjázón terpeszkedő épületeket; az ablakok felett virágfüzérmenták, szőlőfürtök és zsinórdíszek tűntek fel. Új kovácsoltvas korlátok támaszkodtak az állványokhoz, arra várva, hogy az erkélyekhez rögzítsék őket.

A szépülő házak tövében a környező épületek még szegényesebbnek látszottak, mint egyébként. De sem a hanyatlás nyomai, sem annak a csalhatatlan jelei, hogy innen-onnan összeverődött lakók éltek ezekben az épületekben, nem pedig egy-egy tehetős család, nem tudták egészen elhomályosítani e házak tiszteletet parancsoló fenségét. A Garmisch Terrace züllött állapotban volt, és ilyen lehetett keletkezése idején is; azonban mégis volt e helynek valami különös, megronthatatlan szépsége. Olyan volt, mint egy hajdani szép lányból lett öregasszony – jó volt a felépítése.

Valaha, yorkshire-i lánysága idején Mrs. Kirby is szép lehetett. A házon, amelynek földszintjét jelenleg lakta, nagy foltokban repedezett a vakolat. Mrs. Kirby akcentusáról fel lehetett ismerni a yorkshire-it, és Wexford elgondolkozott azon, vajon a körülmények miféle összejátszása hozta ezt az asszonyt Kénbourne Vale-be. Most a hatvanas éveiben járhatott. A jelek szerint az egész házat egymaga bérelte, de csak három szobát használt, és mindegyiket ragyogó tisztán tartotta.

Wexford elbámult Mrs. Kirby magától értetődő köznapiasságán. A felügyelő szemében ez a környék szokatlan volt és különös; széles utcái, sziklaszirtként felnyúló oromdiszes házai lenyűgözték és ámulatba ejtették. Úgy képzelte, hogy Mrs. Kirbyre – ha tekintetbe vesszük, honnan került ide – mindennek ugyanígy kellett hatnia. Mit gondolt vajon ez az asszony a körülötte élő, egzotikusan öltözködő, színes bőrű emberekről meg azokról a kihívó viselkedésű fiúkról és leányokról, akik a feje fölött laktak, a tömegszállásokon? Mrs. Kirby életvitele olyan volt, mintha még mindig valamelyik yorkshire-i kunyhóban élne. Aprólékosan részletes beszámolójából kiderült, hogyan töltötte február 25-ét. Mivel koránkelő, reggel hétkor talpon volt. Kitakarította a lakást, elcsevegett a kerítésen át az egyik szomszédjával. Bőbeszédűen sorra vette a környék boltjai körül szolgálatot teljesítő három rendőrt, felsorolta ebédje valamennyi fogását. Majd nagy sokára – miközben Baker türelmetlenül toppantott a lábával – eljutott Gregson érkezéséig. Ez pontosan tizenkettő harminckor volt.

– Igen, fél egy volt, amikor jött. Ezt onnan tudom, hogy ebben az időpontban szoktam ebédelni, még gondoltam is, hogy némely emberben nincs semmi belátás. – Meddig marad? – kérdeztem a fiatalembert. – Félóra hosszat – válaszolta. Erre betettem az ebédemet a sütőbe, mert nem szeretem, ha mások a számba néznek, amíg eszem.

– Mikor volt a telefonhívás? – kérdezte Howard.

– Egy óra körül kellett lennie – mondta az asszony sajátos tájszólásával megnyomva az utolsó szótagot. – Igen, igen, mert még emlékszem, hogy arra gondoltam, jó hosszú félóra ez, fickó. Hallottam, hogy cseng a telefon. Felvettem a kagylót, és az a lány azt mondja, beszélhetek Mr. Gregsonnal? Az üzletből keresem.

– Biztos benne, hogy azt mondta, „az üzletből”?

– Nem, egészen biztos nem lehetek. Mert mondhatta azt is, hogy Sytansound, vagy hogy is hívják. Odahívtam a fiatal gyereket, és ő beszélt a lánnyal. Csak annyit mondott, hogy igen meg nem, azzal elköszönt. Azután befejezte a munkáját, és elment.

– Próbálja pontosabban meghatározni a hívás időpontját, Mrs. Kirby.

Az asszonynak örömet szerzett a pontosság. Wexford észrevette ezt, és látta, hogy Howardnak is feltűnt: Mrs. Kirby fontoskodó pontossága és adatainak megbízhatósága nem ugyanaz. Az asszony bizonytalanul pislogott. Azon igyekezett, hogy jó benyomást tegyen; mindenáron dicséretet akart kicsikarni, ha mással nem, precízkedő pontatlanságával.

Baker azt mondta:

– Mrs. Kirby, ha úgy találta, túl hosszúra nyúlik az a félóra, akkor annak a hívásnak valamivel egy óra után kellett lennie. Öt-tíz perccel.

Wexford arra vágyott, bárcsak bírói hatalma lenne, hogy leinthesse a védőügyvédet, és azt mondhatta: Mr. Baker, ne szóljon közbe.

A közbeszólás megtette a magáét.

– Igen, igen, tíz perccel egy után lehetett – mondta Mrs. Kirby, és reménykedve hozzáfűzte –, volt az negyedóra is.

Baker csendes diadallal mosolygott. Csak mosolyogj, gondolta magában Wexford. Loveday nem Gregsonnak telefonált, hanem az anyjának. Végül hangosan megszólalt. Howard bátorító pillantására megengedett magának egy kérdést.

– Felismerte a lány hangját?

– Nem. Miért ismertem volna fel?

– Nos, bizonyára beszélt már telefonon a céggel máskor is, hogy szerelőre van szüksége.

– Hát persze hogy beszéltem, a múlt héten is felhívtam őket. De soha nem beszéltem én semmiféle lánnyal. Mindig az az üzletvezető vette fel a kagylót. Az a Gold.

Csak ismételd meg a hazugságait – mondta Baker, amint testületileg betódultak a Sytansound céghez, ahol tucatnyi rosszul működő televízió lidércesen ugrádozó kis manók szórakoztatták az öt év alatti nézőket. A pult mögött, Loveday helyén, most ötven év körüli hölgy állt csizmában és térdnadrágban, és valósággal kiűszott eléjük, nyomában a nehézkesen baktató kövér Golddal.

– Semmilyen lány nem volt az üzletben tíz és egy között azon a pénteken – mondta Gold elkeseredésében, hogy a hatóság ilyen sűrűn látogatja a céget.

– Hol a fiú? – kérdezte Baker.

– Hátul, a teherautóknál.

A teherautó parkolóját magas téglafal borította sötétbe. Wexford tudta, hogy a falon túl ott a temető. Ha átnézett a falon, láthatta a temető fáit. Kenbourne Vale-ben nem lehetett ettől a temetőtől megszabadulni; nyomasztóan hatott az egész környékre.

Gregson hallotta érkezésüket. Keresztbe font karral támaszkodott a falnak, és várta őket. A póz támadó volt, de a fiú arca ijedt.

– Tudod, nem beszél – mondta Howard társalgó hangnemben a nagybátyjának, miközben Baker Gregson felé indult. – A szó szoros értelmében nem hajlandó kinyitni a száját. Annyit mondott Bakernek, hogy ő nem ment sehova a lánnyal, és megmondta, hol volt péntek este, de egy szóval sem lehet ennél többet kihúzni belőle.

– A legjobb védekezés. Kíváncsi vagyok, ki taníthatta ki rá?

– Ha tudnám. Csak abban reménykedem, hogy Gregson pártfogója nem adott leckéket minden gazembernek Kenbourne-ben.

Baker felszólítására Gregson leengedte a karját, s pár lépésnyit eltávolodott a faltól. A felügyelő kérdéseire csak vállrándítással válaszolt. Vékony cejgvászon zakójában fázott, szűk is volt neki, nagyon fiatalnak látszott benne.

– Volna egy kis megbeszélőnk, barátom – mondta Baker. – Bent az őrszobán.

Gregson vállat vont.

A rendőrségen a kihallgatási szobába vitték a fiút. Wexford felment a saját szobájába, és elmerült a gázgyár szemléletében. A gáztartály alaposan lelohadt, és így mögötte előbukkant a konzervgyár, egy templom és egy épület – valószínűleg a kenbourne-i városháza lehetett. Wexford mindenfélén eltűnődött: a romantikus neveket kedvelő lányokon, gyerekeken, akik nem hasonlítanak a szüleikre, Peggy Pope-on meg a szeretőjén. De nem jutott semmire.

Az asztalnál megszólalt a telefon.

– Gregson teljesen megmakacsolta magát – hallotta Howard hangját. – Mi lenne, ha benézni hozzá?

– Miért éppen nekem beszélne?

– Nem tudom, de nem árthat, ha átmégy.

Viszont nem is használt. Gregson csak dohányzott, egyik cigarettáról a másikra gyújtott. Wexford egyik kérdésére sem válaszolt; a felügyelő azt kérte tőle, ha ismeri, mesélje el, miféle ember Harry Slade. Azt mondta Gregsonnak, hogy Slade szavában nem lehet egészen megbízni, mert neki is köze lehetett ahhoz a telefonhíváshoz, amit ő Mrs. Kirbynél kapott, bár ez az állítás nem felelt meg egészen a valóságnak. Gregson egy szót sem szólt. A maga nemében csodálatra méltó teljesítményt nyújtott. Igazi hétpróbás bűnözők, kétszer olyan idősök, mint Gregson, nem tudták volna utánacsinálni.

Wexford szokásától eltérően megpróbált fenyegetően fellépni. Szorosan a fiú mellé állt, és beleordította kérdéseit a fülébe. Gregson verejtékezett félelmében, de mégsem beszélt. A cigarettája elfogyott, és kezét összekulcsolta maga előtt az asztalon.

Egy vértanújelölt, gondolta Wexford. Morus Tamás idejében kínpadra vonták, és hüvelykszorítóval kínozták az illetet. A felügyelő, most már higgadtabb hangon, újra visszatért a telefonhívásra. Ki volt az a lány? Gregson tudja, hogy abban az időben nem volt más lány az üzletben, ugye? Pontosan ugyanabban az időben telefonált Loveday Morgan is valakinek. A hívás neki szólt, nem?

Wexford áthajolt az asztalon. Tekintetét mereven Gregsonra szegezte, kényszerítette a fiút, hogy visszanézzen rá, s ekkor, döbbenetes módon Gregson megszólalt. Ez volt az első alkalom, hogy Wexford hallotta vékony, kültekies hangját.

– Ügyvédet akarok – mondta a fiú.

Wexford kiment, szólította Dinehartot, majd közölte Howarddal a történeteket.

– Hát ez jó – mondta Baker. – Már csak ez hiányzott!

– Ha ügyvédet akar, meg kell kapnia – mondta Howard. – Valaki alaposan kioktatta.

– Talán Mr. Wexford. – Baker alig tudta leplezni dühét. – Ő világosította fel a jogairól, ez nem vitás.

Wexford kivett egy lapot a Gregsonnal Készült jegyzőkönyvből, és hallgatott. Visszamentek a kihallgatási szobába. Howard megkérdezte a fiút, milyen ügyvédet akar.

– Én nem ismerek egyet sem – mondta Gregson. – Kérem a telefonkönyvet.

14.

Fél hat múlt tíz perccel, amikor Wexford távozott. Howard még mindig bizalmas megbeszélést tartott egy bizonyos Mr. de Traynorról, aki lágy hangon, tüntető rokonszenvvel folyton úgy hivatkozott Gregsonra, hogy „az én fiatalokorú ügyfelem”. Gregson a telefonkönyvből választotta ezt az ügyvédet, mert megtetszett neki a neve.

No de Mr. de Traynor több volt pusztá névnel. Selymes szemöldöke szinte eltűnt selymes hajában, amikor meghallotta, hogy Gregson ellen eddig még nem emeltek vádat, sőt – mi több – egyelőre ténylegesen még senki nem is készült vádat emelni ellene. Mr. de Traynor nekilátott, hogy kioktassa Howardot arról, mi a törvény.

– Ha jól értettem, akkor nincs három órája, hogy az én fiatalokú ügyfeletem itt őrizetben tartják...

Hogy elkerülje Bakert, Wexford egy hátsó kapun osont ki, amelyet nemrégiben fedezett fel. Ez a kijárat egy kikövezett sikátorba vezetett. Az egyik oldalán raktárra emlékeztető épület állt, a másikon a rendőrségi kocsik és teherautók újonnan épült garázsa. Itt minden sokkal nagyobb volt, mint Kihgsmarkhamben. Néhány nappal ezelőtt ez nyomasztó, sőt egyenesen elrettentő hatással lett volna Wexfordra. De most sem a hely méretei, sem Baker igazságtalan magatartása nem izgatta. Az emberi természet ugyanolyan itt, mint vidéken, és ő a múltban a sikereit inkább annak köszönhette, hogy az emberi természetet és viselkedési módokat tanulmányozta, ahelyett hogy csak a közvetett bizonyítékokra hagyatkozott volna. Miközben szaporán igyekezett a Kenbourne Lane irányába, azon töprengett, hogy mi is élezte ki a helyzetet Baker és közte. Az, hogy Wexford soha nem volt és nem is lesz képes egy rejtély megoldását önkényesen kigondolni, azután a tényeket és az emberi természetet manipuláció útján a kiagyalt megoldáshoz illeszteni. Kár – fűzte hozzá magában –, hogy most már végérvényesen elszalasztotta a nagyobb pályafutás lehetőségét.

Wexford nem akart a buszra várakozni, ezért mindjárt ahhoz a metróállomáshoz tartott, amelyet a rendőrségi kocsiból látott. Ez a megálló nem a Kenbourne Vale, hanem a Zöld Szilfa nevet viselte. Volt ennek valami köze a híres, gyászos végű fákhöz, amelyekről Dearborn tartott értekezést? A szilfák eltűntek, csak a zsúfolt, szürke járda maradt. Mindenki a megálló felé rohant a lebegő fényekben, a kikövezett átjáró hosszú útvesztőjében.

Az átszállásnál, Wexford eltévesztette az irányt, rossz kocsiba szállt. Félóra is beletelt, mire végül rátalált a megfelelő megállóra. Ekkorra azonban már klausztrófiával küzdött, és a fejében dobolt a vér. Hogy bírják ezt a londoniak?

Nevern Gardensről kiderült, hogy szintén a hatalmas négyszögű terek egyike, amelyeket Wexford már annyit látott Londonban; magas házak bámultak egymásra a parkolóórák sorain át, és platánfák integettek cérnavékony ágaikkal. E házak egyikének harmadik emeletén talált rá a felügyelő Lewis Adamsre, egy elképesztően keskeny és hosszú szobában, amelyből parányi konyha nyílt. Wexford azon tűnődött, hogy miért ez a különös forma, amikor rájött, hogy ezt egy óriási szobából választották le. A helyiséget most talán öt-hat ehhez hasonló cipősdobozra osztották.

Adams éppen vacsorázott; a térdén egyensúlyozott egy mélytányért, amely színültig volt valami fejtett babból készült kínai kotyvalékkal, bambuszpálcikák és kis piros csontok álltak ki belőle. A fiatalember előtt, az asztalon egy pohár víz állt, egy palack szójamártás és egy tányér palacsinta. Ez utóbbi leginkább rózsaszínű gumidarabokra emlékeztetett.

De ha Adams étrendje bohémes volt is, a szoba, amelyet Louise Sampsonnal osztott meg, nem volt az. Alaposan kiporszívózott vörös szőnyeg borította a padlót, gondosan elrendezett fűzött könyvekkel volt tele a könyvespolc, nagy televíziókészülék állt szemben az öblös karosszékkal, és az ablakból platánfákra nyílt kilátás.

– Az lesz a legjobb, ha kérdéseket tesz fel – mondta Adams. – Nem tudom, mire kíváncsi. – A fiú célratörően beszélt. A hangja kulturált volt és fegyelmezett, volt benne valami egy pályakezdő ügyvéd hangjából vagy egy utolsó, diadalmas vizsgájára készülő orvostanhallgatóéból. Mindehhez azonban túl fiatalnak látszott, olyan korú lehetett, mint Gregson, és kicsit hasonlított is hozzá. Alacsony volt és választékos külsejű, világosbarna haja rövid. Ez a fiú pontosan annyit

fog mondani, amennyit várnak tőle; sem többet, sem kevesebbet – gondolta Wexford. Nem fog fellengzős elveket hirdetni, itt nem lesz semmiféle fiatálkori dráma.

– Hol találkozott Louise Sampsonnal? – kérdezte Wexford.

– Bejött az étterembe, ahol pincér voltam. – Adams nem kísérté szavait engesztelő mosollyal vagy mentegetőzéssel múltbeli (vagy talán jelenlegi) szerény beosztása miatt. Befejezte a vacsoráját, és a tányért félrerakta. – Beszélgettünk. Louise elmesélte, hogy közös lakásban lakik egy lánnyal Battersea-ben, de nem valami kényelmes, mert csak egy szobájuk van, és a lány fiúja is ott tölti az éjszakát. Megkérdeztem tőle, volna-e kedve együtt lakni velem. – És megint minden bocsánatkérő mosoly nélkül fűzte hozzá: – Kicsit sokallottam a lakás bérét.

– És Louise beleegyezett?

– Azonnal. Összeszedte a holmiját, és még aznap este beköltözött.

Wexford döbbenetesen bámult. Hát csakugyan így megy ez napjainkban?

– Nem valami finnyás lány, nem gondolja?

– Finnyás? – Adams eleinte nem értette, miről beszél Wexford, de amikor rájött, még nála is jobban meglepődött. Az arca megdermedt az undortól. – Csak nem feltételezi, hogy velem aludt? *Vagy igen?* – Adams a fejét csóválta, ujjával a homlokát kopogtatva. – Nem ertem ezt a maga nemzedékét. Minket vádolnak azzal, hogy válogatás nélkül, csak úgy vaktában mindenkivel lefekszünk, meg ilyesmi, de a maguk fantáziája piszkos. Őszintén szólva, cseppet sem törődöm vele, hiszi-e vagy sem, de Lulu négy hónapig lakott itt velem együtt, és nem volt viszonyunk egymással. Soha. Gondolom, azt akarja kérdezni, hogy miért nem. A válasz az, hogy manapság, már akárhogy is volt a maguk idejében, egy szobában alhat valaki egy lánnyal, és nem kíván vele lefeküdni. Nekünk ugyanis nincs hiányérzetünk. Senkinek nincs többé hatalma fölöttünk, hogy természetellenes szüzességbe kényszerítsen. Szabadon választhatjuk meg azt a lányt, akit kívánunk. Nem vonzódtunk egymáshoz Louise-zal, ennyi az egész. És nem voltunk szexuális nyomorban, hogy mindenképpen egymásra kellett volna fanyalodnunk. – Adams felemelte a kezét. – Nem vagyok homokos. Voltak barátnőim. De én mentem hozzájuk. És semmi kétség, Lulu is eljárt a barátaihoz, az ő lakásukra.

– Hiszek magának, Mr. Adams.

A fiú végül elmosolyodott. Wexford látta, hogy miután leadta ezt a kis előadást, megkönnyebbült, és nem volt meglepve, amikor házigazdája azt mondta neki:

– Ne nevezzen így. A nevem Lewis. Az emberek úgy hívtak bennünket, hogy Lew és Lulu.

– Lulu dolgozott valahol?

– Volt neki valami pénze, de időnként dolgozott is. Eljárt néha takarítani. Miért ne? *Maga konvencionális.* Errefelé jól fizetik, és amit kap az ember, azt megtarthatja. Se munkalap, se betegbiztosítási lap, se bélyegző, se adó.

– Milyen fajta lány volt?

– Én kedveltem – mondta Adams. – Csendes volt, érzékeny és tartózkodó. Én ezt szeretem. Az ember undorodik már a sok hűhótól meg őrtjüngéstől. Lulu mostohaapja nagyon értett hozzá – folytatta a fiú.

– Eljött ide?

– Lulu akkor négy hónapja lakott itt. – Adams ivott egy kortyot a vízből. – Kinyitotta az ajtót, és amikor beengedte a mostohaapját, hallottam, amint valami sikoltásszerű hangot ad – én eközben kint voltam a konyhában –, és azt mondja: Stephen, drága Stephen, tudtam, hogy egy szép napon eljössz értem. – Adams rosszállóan rázta a fejét. Wexford úgy találta, hogy a hisztérikus kitörés miatt, meg hogy a saját szájából hallja ezeket a szavakat. – Ez nem hasonlított Lulura, hogy így elvesztette az önuralmát. Meg voltam rendülve.

– De a mostohaapja csak azért jött, hogy kiderítse, hol van a lány?

– Ő ezt magyarázta. Ismerjük ezeket a vég nélküli magyarázatokat. Nem nagyon érdekelt ez az ember. Nagydarab, hencegő férfi, afféle extrovertált. Lulu keveset beszélt. Később azt mondta, hogy amikor meglátta a mostohaapját, valóban azt hitte, hogy végül is őt akarja, és túl sok volt neki az a megrázkódtatás, amikor másodszor is tudomásul kellett vennie, hogy tévedett. A mostohaapja azt gondolta, amit maga, hogy Lulu szeretője vagyok. Nagy ügyet csinált belőle. Én nem tagadtam semmit, és nem is védekeztem. Miért tettem volna? Ezután olyan ocsmány jelenet játszódott le, hogy a legjobb hamar elfelejteni, végül a férfi elment.

– Mi volt a jelenet oka?

– Adams, modora most meglehetősen ellentétben állt fiatalos megjelenésével. Olyan volt, mintha egy fiatal jogászból hirtelen idős, beérkezett ügyvéddé vált volna, aki egy visszataszító üggyel foglalkozik, és mivel ügyfele érdeke ezt követeli, felfedi a pusztá tényeket. Közben megengedi magának, hogy kihagyjon bizonyos dolgokat, és nem bocsátkozik undorító részletekbe.

– Honnan tudjam, hogy csakugyan segíték magának, ha elmondom?

– Minden, amit Louise-ról mondani tud, segíthet. Nem kényszeríthetem arra, hogy elmondja, de úgy gondolom, meg kell tennie. Adams vállat vont.

– Feltételezem, hogy maga érti a dolgát. Ez a mostohaapa – sajnos, a nevét nem tudom Stephen valamicsoda – nagyon tapintatlan formában közölte Luluval, milyen boldog a lány anyjával. Mire Lulu azt mondta: Te nagyon szereted a gyerekeket, ugye Stephen? – Erre ő azt felelte, hogy így van, és reméli, rövidesen neki magának is lesz gyereke. Erre Lulu kitört, mint egy tűzhányó. Nem akarom dramatizálni a dolgokat, de azt a benyomást keltette, mint akiben eddig hatalmas energiákat tartott lefojtva valami ellenállhatatlan erő.

Tűzhányó, katlan... gondolta magában Wexford. Félelmetes egy lány. Riasztó, mint általában azok a szenvedélyes és túlfűtött teremtesek, akik nem tudják megfelelően levezetni az indulataikat. – Mondott valamit a mostohaapjának?

– De még mennyire! Mondtam, hogy ocsmány egy jelenet volt. Lulu azt mondta: Az anyámtól ugyan nem lesz gyereked, Stephen. Talán elfelejtette neked megmondani, hogy volt egy méhműtétje, mikor én tizenöt éves voltam? – Adams arca összerándult az undortól. – Otthagytam őket, és kimentem a konyhába. A mostohaapja kiáltozott és üvöltözött vele. Erre Lulu is sikoltozni kezdett. Nem mondta el nekem, miket vágtak egymás fejéhez. Egy héttel később elköltözött innen.

– Hova?

– Nem közölte velem. Mikor elment, nem voltunk nagyon jó viszonyban. Kár, mert azelőtt mindig megbíztunk egymásban. Lulu többé nem bízott bennem. Megmondtam neki a magamét, amiért azzal a Stephennel üvöltözött, ő meg azt hitte, hogy én a szüleivel rokonszenvezem, és közölném velük a címét, ha tudnám.

– De azért csak sejti, hova mehetett – erősködött Wexford.

– Különböző célzásaiból arra következtetek, hogy Notting Hillbe ment. Talán a barátjához.

– A neve?

– Valami John szokott neki telefonálgatni. Lulut kérte a telefonhoz, és csak annyit mondott: Itt John beszél.

Másnap reggel Wexford azt kívánta, mutassanak meg neki mindent, amit Loveday Morgan a halála napján viselt. Erre mutattak neki melltartót meg harisnyanadrágot – olcsó áruházi holmik voltak –, fekete cipőt, fekete plasztiktáskát, citromsínű akrilon kötött kabátot meg egy fűzőld nadrágkosztümöt. Megnézte a kiegészítő tartalmát és minden személyes tárgyat, ami a szobában található volt.

– Csekk-könyve nem volt?

– Aligha volt neki – mondta Clements őrmester elnéző tekintetét vetve erre a naiv öreg rendőrré, aki azt képzei, hogy minden női hullá a vidéki földbirtokosok köreiből kerül ki.
– Nem volt nála több pénz, mint a fizetése.
– Azon gondolkodom, hova lett a gyerek születési bizonyítványa?
– A nagymaminál van – mondta határozottan Clements. – A nagymami világtalan, vagy a diliházban tartózkodik, különben már régen előkerült volna. Óhajt még valamit látni, uram?
– A sálat, amivel a lányt megölték.
Clements egy tálcafélén behozta a sálat.
– Az a feltevésük, hogy a lány ezt a sálat viselte? – kétkedett Wexford. – Ez nagyon drága darab. Nem olyan lánynak való, aki heti tizenkét fontot keres.
– Az ilyen lányoknak megvannak a maguk hóbortjai, uram. Három-négy napig inkább nem ebédel, azután elherdál egy fontot egy sálért.
Wexford lassan forgatta a kezében a négyzögletes selymet. Megmutatta a címkéjét.
– Híres, előkelő cégtől való, őrmester. Ez nem egy fontba kerül, hanem nyolcszor-kilencszer annyiba.

Clementsnek leesett az álla. Akárki keveredett is bele ebbe az ügybe – gondolta Wexford –, de Mrs. Dearbornnak mintha lett volna egy drága selyemsálja. Nem azt kereste olyan lázasan, mielőtt elindultak otthonról hétfőn délelőtt? És sehol nem találta, mert a lány szó nélkül kölcsönvette – ahogyan már a lányok szokták –, amikor utoljára látogatóban járt a Laysbrook házban.

15.

Howard magas szintű konferencián vett részt, amelyen nyilvánvalóan arról tárgyaltak, mi legyen a következő lépés a Gregson-ügyben, most, hogy a fiú a kifogyhatatlan leleményességű Mr. de Traynor védőszárnyai alá menekült. Akármilyen teljhatalmúnak tűnt is Howard, Wexford tudta, hogy ténylegesen minden döntésében függ a Rendőrségi Bűnügyi Tanács vezetőjétől. Ez a parancsnok valószínűleg semmit nem tud arról, hogy egy vidéki detektívfelügyelő jelent meg a színen.

A gázgyár komoran nézett vissza Wexfordra a szitáló eső fátyolán át. Szélsébesen járkált fel-alá, és gyötrődve várta, hogy Pamela átszóljon a telefonon, mikorra várható vissza Howard. Beszélnie kell vele, mielőtt a Laysbrook házba megy. A felügyelő titkon azt remélte, egyáltalán nem is kell odamennie. Louise Sampson ügyében furcsa módon megoszlottak a vágyai. Wexford szerette Mrs. Dearborn-t, és arra vágyott, hogy az asszonyt a megkönnyebbülés könnyeivel a szemében lássa kijönni a tetem megtekintése után, nem pedig a megrázkódtatástól holtra váltan. De rendőr is volt, akinek szakmai büszkesége az utóbbi időben sebet kapott. A felügyelő nem lebecsülendő anyaggyűjtést és kemény munkát fektetett abba, hogy az eltűnt lányt azonosítsa a halottal. Wexford tudta, hogy kívánsága alantas, de be kellett ismernie, hogy mámoros büszkeséget érezne, ha Bakerrel szemben igaza lenne, és láthatná Howard szemében a felcsillanó elismerést. És végtére Loveday-nek is volt anyja...

Amikor a telefon megszólalt, Wexford úgy ugrott oda a készülékhez, ahogyan Melanie Dearborn szokott. Pamela helyett azonban férfihang szólt bele, amelyről nem tudta biztosan, hallotta-e már előzőleg.

– Philip Chell beszél.

Beletelt néhány másodperc, amíg Wexford rájött, hogy ki is az.

– Á, igen, Mr. Chell?

– Ivan azt mondta, közöljem, hogy tartogat valamit magának.

Az az átkozott *Utópia*, gondolta Wexford. De nem arról volt szó.

– Ivan rájött valamire. Azt kérdi, akarja-e, hogy ő látogassa meg, vagy maga jön el inkább?

– Miről van szó? – kérdezte Wexford türelmetlenül.

– Nem tudom. Nem akarta megmondani. – A fiú hangjából sértettség csendült ki. – Soha nem mond nekem semmit.

– Holnap reggel megfelel? Tíz óra körül ott leszek.

– Inkább tegyük tizenegyre – mondta Chell. – Ha Ivan tudja, hogy vendég jön, képes felverni engem hajnalhasadáskor.

Pamela dugta be a fejét az ajtó hasadékán.

– Mr. Fortune tizenkettőre végez, uram. Még egy hosszú óra várakozás. Miért ne töltse ezt az órát azzal, hogy a Garmisch Terrace-ra megy? Miért várna holnap reggelig? Teal mondanivalója esetleg újabb láncszemet alkot Loveday és Louise között. Wexford beleszólt a kagylóba:

– Mit szólna hozzá, ha én most rögtön... – de Chell már nem volt a vonalban.

A bejárati ajtó nyitva állt, és Wexford egyszerűen besétált rajta. A hall igen népes volt. Chell hódító cejgnadrágban és térdig érő csizmában támaszkodott a korlátnak, képes levelezőlapot olvasott, és vigyorgott a gyönyörűségtől. Peggy a nagy hallasztal sarkán ült újságok és tejespalackok között, és harsányan szónokolt az indiainak meg a bulizós lánynak, mellette gyászos hangulatban Lamont állt a kisbabával a karján.

Wexford általánosságban üdvözölte a társaságot, és odament Chellhez, aki miután meglátta, nyomban felöltötte elfogódott mosolyát, mintha fényképezőgép lencséje előtt állna.

– Ivan egész napra elment – mondta. Búcsúpillantást vetett a levelezőlapra, és a zsebébe csúsztatta. – Én nem tudok semmit. Csak annyit, hogy Ivan éppen az újságkivágásait rendezte, amikor hirtelen felkiáltott: „Te jó Isten!” – és azt mondta, hogy meg kell keresnie magát.

– Miféle újságkivágásokról van szó?

– Ivan divattervező. Azt hittem, tudja. Szoktak róla írni az újságok, ő meg kivágja ezeket, és beragasztja az albumába.

Miután Wexford észrevette, hogy Peggy elhallgatott, és az egész társaság mohón figyelte kettejük beszélgetését, halkabba fordította a szót:

– Felmehetnék, hogy belenéznek abba a könyvbe?

– Szó sem lehet róla! Még mit nem?! Iván egyszerűen megölné. Iszonyú rondán beszélt velem, mielőtt elment, csak azért, mert otthagytam a tegnapi esti mosatlan edényt. Hát tehetek én róla, ha rám tör az a borzalmas migrén?

A bulizós lány felvihogott.

– Búskomor vagyok – mondta Chell. – Épp most készülök felvenni az egész havi fizetésemet. Valami ruhát akarok vásárolni, hogy kicsit felviduljak. – Chell felszegett állal kivonult, és a bejárati ajtót zajosan becsapta maga után.

– Van még, akinek jól megy – mondta Peggy. Pizkos kezével végigsimította az arcát, és fekete csíkot húzott gyönyörű szemöldöke fölött. – Jó dolog kitartottnak lenni, ugye Johnny?

– Én vigyázok a kislányra, nem? – morogta Lamont, szorosabban magához ölelve a kisbabát, mintegy jelezve, kire céloz. – Én törődöm veled, amióta csak megszületett.

– Kivéve, amikor a kocsmában vagy.

– Három nyavalyás kis óra, ebédidőben! Te meg minden este elmegy hazulról, és az én nyakamba varrod. Visszafekszem az ágyba. – Lamont a nyakába ültette a gyereket, és elindult az alagsori lépcső felé, olyan pillantást vetve hátra Peggyre, amelyben Wexford szerint több volt a sértett szerelem, mint a neheztelés.

– Ide hallgasson, Mr. hogyishívják – mondta Peggy –, mikor nyitattja ki végre Loveday szobáját, hogy újra kiadhassuk? A háziúréknak már eddig is tizennégy font a veszteségük, és emiatt nem tudnak éjszaka aludni.

– Ki akarja venni valaki a szobát?

– Igen, ő. – És Peggy a bulizós lány felé bökött, aki biccentett egyet. – Muris, mi? Egy olyan fickónak, mint maga, megérne heti hét fontot, hogy ne kelljen benne laknia.

– Két fonttal olcsóbb egy héten, mint amit most fizetek – mondta a másik lány.

– Na, én nem vagyok hajlandó nyilvánosan kitárgyalni a háziúrék üzleti dolgait – mondta dühösen Peggy. Felugrott az asztaltól, és mindkét kezével megragadott egy-egy tejesüveget. – Jöjjön csak le velem oda, abba a lyukba.

Wexford követte Peggyt, hasztalan morogva, hogy az ügy nem az ő kezében van. Az alagsori szobában Lamont hevert az ágyon, és a mennyezetet bámulta. Peggy tudomást sem vett róla. A levelek között kotorászott a kandallópárkányon.

– Keresek egy darabka papírt – mondta a lány–, amire felírhatja, hol tudják magát elérni a háziúrék, hogy visszakapják a szobát.

– Ez megfelel? – Wexford egy papírdarabot halászott ki az ágy végében levő rendetlen halomból. Amint átnyújtotta Peggynek, látta, hogy egy ingatlanügynökség részletes leírása valami brixtoni házról.

– Nem, nem felel meg! – mondta Lamont feltápászkodva az ágyról, és megragadta a papírt, apróra tépte és behajította a villamos fűtőtest mögötti kormos nyílásba.

Peggy kelletlenül nevetett a fiúra.

– Azt ígérted, eltünteted ezt a szemétdombot. Úristen, mikor volt ez?! A múlt hét végén lehetett. Miért nem takarítasz ki, ahelyett hogy egész nap az ágyon henteregsz? Itt az ideje, hogy felkelj, ha az a srác telefonál neked a munka miatt. Megadtad neki a Nagyherceg számát?

Lamont bólintott. Eloldalgott az ágytól, odasompolygott Peggyhez, és átölelte.

– Á, reménytelen eset vagy – mondta a lány, de nem lökte el magától Lamontot. – Itt van ez a boríték, ennek a hátára felírhatja – mondta Wexfordnak.

Wexford felírta a rendőrség számát, Howard mellékállomását, majd az órájára pillantva megállapította, hogy letelt a hatvan perc.

A főfelügyelő elé ki voltak terítve a halott Loveday Morgan gondosan kifestett arcáról készült fotók. A szeme kék volt, a haja világosszöke, a szája és arca rózsaszín. De mindazoknak, akik látták a halottat, ez csak egy halotti maszk modern változata volt, élettelen, festett kagyló.

– „Az élet régen elszállt ezekről az ajkáról” – idézett Wexford valami klasszikust. – Nem mutatnád meg a lány anyjának?

– Nem találtunk anyát, akinek megmutathatnánk.

– Én igen – mondta Wexford, és bővebb magyarázatba kezdett.

Howard hallgatta, és bólintott kissé vonakodó beleegyezése jeléül.

– Ide kellene hozni – mondta – Szükségünk lesz rá a holttest azonosításánál. A legjobb lesz, ha te mégy érte Clementsszel. Azt hiszem, máris indulnod kéne, Reg.

– Nekem? – bámult unokaöccsére Wexford. – Csak nem gondolod komolyan, hogy én odamenjek... és...?

Úgy érezte magát, mint Hasszán, aki egész jól elviselte a gondolatot, hogy a szerelmeseket halálra kínozzák, ha ő nem látja, de kétségbeesetten tiltakozott, amikor Harun al Rasid azt mondta, hogy az ő házában kell őket megkínozni, és neki végig kell néznie.

Howard azonban nem volt keleti szadista. Csüggedten fordította Wexford felé megnyúlt, hamuszínű arcát.

– Én persze nem adhatok neked utasításokat. Elvégre a nagybátyám vagy, de...

– Ne köntörfalazz itt nekem és ne nagybácsizz – mondta Wexford. – Megyek.

Először felhívta Mrs. Dearborn. Megígérte, hogy telefonálni fog neki. Egy halavány remény enyhe borzongása futott végig Wexfordon, és megkérdezte:

– Azóta sem hallott Louise-ről? – Az órájára nézett. Pár perccel múlt egy óra, ez az az időpont, amikor az asszony esetleg hírt kaphatott a lányáról.

– Egy hangot sem – mondta Melanie Dearborn.

Csak gyengéden előkészíteni a talajt.

– Azt hiszem, nekem most... – Elgávrulva az asszony izgatott sóhajától, gyorsan hozzátette: – Néhány emberrel beszélni szeretnék. Odamehetek most rögtön?

– Baker azt mondja, ő semmiképpen nem vállalkozna az azonosításra. Nagyon megrázná. Ne nézz olyan nyomorúságosan, Reg. Ez a lány is a gyereke valakinek.

Clements vezetett. Átmentek a Hyde Parkon, ahol virított a nárcisz.

– Kicsit korai még, nem? – kérdezte kiszáradt torokkal Wexford.

– Valamit mesterkednek a hagymáik körül, kezelik őket valamivel, hogy idő előtt kiviruljanak. – Ez a Clements mindig mindent tud, gondolta ingerülten Wexford. És minden tényleg a lehető legkellemetlenebb hangnemben közöl. – Én nem tudom, miért nem engedik, hogy minden a maga, természetes útján menjen, ahelyett hogy mindig szembeszegüljenek a természettel. Legközelebb már olyan dugványt fognak importálni, ami decemberben kivirít.

A King's Roadon minden lámpa pirosra váltott, amint a kocsival megközelítették, így csak lassan haladtak, és mire Clements behajtott a Laysbrook tér boltíve alá, Wexford olyan rosszul érezte magát, mint harminc évvel ezelőtt, a felügyelői vizsgája napján. A Laysbrook ház téglája halvány borostyánszínű volt a napfényben. A kert ezüstsínű fáit még nem érintette meg a tavasz zöldellő lehelete. De az aranyeső kábítóan sárgállott, és a kis ezüstös fürtöcskék, amelyeket Wexford előzőleg a hófoltok között észrevett, már dús bokrokká növekedtek. A gyepen mindenféle rózsaszín csokrok hevertek elszórtan. Minden nagyon nyugalmas, nagyon csendes volt itt. A ház sütkezett a gyér napsütésben, a levegő üdén illatozott, nem érződött a Diesel-motorok büze, bár ehhez Wexford lassanként hozzászokott.

Fiatal, értelmes takarítónő vezette be a házba a felügyelőt, a következő szavakkal:

– Az asszonyom azt üzeni, hogy mindjárt jön. Tessék befáradni és helyet foglalni. Mrs. Dearborn fent van a kisbabánál, de azonnal itt lesz. – Talán ez az új takarítónő volna az, aki – bár ez igazán nem bizonyos – méregdrága selyemsálakat lop? A lány tekintete a rendőrségi kocsira siklott, és nagy nehezen kibökte: – Velük mi lesz?

– Kint maradnak – mondta Wexford, és bement abba a szobába, ahol Dearborn mutogatta a térképeket, és a felesége kiöntötte neki a szívét.

16.

Wexford nem ült le, hanem nyugtalanul járkált körbe a szobában, reménykedve, hogy Mrs. Dearborn nem várhatja sokáig. És ekkor, nyomasztó gondolatai kellős közepén, villámcsapásszerűen hasított belé a felismerés, hogy ha egyszer a lány pozitív azonosítása megtörtént, akkor az eset azonnal megoldódik. Ez a fordulat nagyon kedvezőtlen fényt vet Stephen Dearbornra. Louise Sampson meggyilkolták, és ki más lehetne a gyilkosa, mint Dearborn, a mostohaapja?

Íme, a motívum. De legjobb lesz, ha ezt mihamarabb kiveri a fejéből. Számos egyéb motívum is szóba jöhet itt még. Mióta Wexford beszélt Verity Bate-tel, egy percig sem kételkedett abban, hogy Louise őszintén szerelmes volt Dearbornba. Ugyanakkor azt is elhitte, hogy Dearborn igazat mondott Verity apjának, és a maga részéről ezt az érzést nem viszonzta. Másrészt a férfi talán *eredetileg* Louise-ba volt szerelmes, vagy legalábbis erős szexuális vonzódást érzett hozzá. Ez az érzés vesztett erejéből, miután a lány anyjával találkozott. Persze, ez éppen a fordítottja a megszokott képletnek, mert itt egy férfi az idősebb nőt részesíti előnyben a fiatal lánnyal szemben, de Wexford azért minden nehézség nélkül el tudta képzelni. Végére egy férfi akár két nőt is szerethet egyszerre. Tegyük fel, hogy Dearborn azért vette feleségül az anyát, mert jobban megfelelt az ízlésének, ugyanakkor a lányról sem tudott lemondani, mint szeretőről? Vagy kezdődhetett kettőjük viszonya azután is, hogy Dearborn rátalált Louise-ra Adams lakásában, amikor is már kezdett ráunni a feleségére.

Ebben az esetben csaknem bizonyos, hogy Dearborn az apja a gyerekeknek. Wexford egy székbe roskadt arra a gondolatra, hogy ez a gyerek Alexandra is lehet. Eddig nem sokat gondolt Louise-nak arra a közlésére, amelyről Adamstól értesült, hogy anyjának nem lehet gyereke. Végül is Louise saját állítása szerint mindössze tizenöt éves volt a műtét időpontjában. Félre is érthette, miről van szó, és komoly, végzetes kimenetelű operációnak vélhetett egy kisebb beavatkozást. Ha azonban az igazat mondta a lány, akkor Melanie Dearborn nem lehetett Alexandra anyja. De Dearborn a gyereket – az ő és Louise közös gyereket – befogadhatta az otthonába, ő maga meg Louise anyja adoptálhatták. Melanie-nak nem kellett tudnia, kié a gyerek, legfeljebb annyit, hogy Dearborn „harmadkézből” fogadta örökbe. Nem féltétlenül intézményen keresztül történik az adoptálás.

Alexandra, mint fogadott gyerek... Pontosabban: fogadott az egyik szülője által. Ez megmagyarázná az anya közönyét és az apa – az igazi apa, – megszállott szenvedélyességét.

De hol marad ez az asszony ilyen soká? Miért nem jön már le? Wexford hallotta Mrs. Dearborn gyors lépteit a feje fölött, de más nesz nem volt. Louise azzal fenyegethette Dearborn – főleg amikor a férfi kezdett elhidegülni tőle –, hogy felfedi viszonyukat és a gyerek származását az anyja előtt. Nagyon hatásos fenyegetés, gondolta Wexford. Louise nemcsak fiatal és Dearborn szeretője, hanem egyben a mostohalánya is. Melanie biztosan otthagya a férjét, ha erre rájön. Erős motívum lehet a gyilkossághoz.

Wexfordnak ez az okoskodása ésszerűnek látszott, hiszen Dearborn hivatali számát megtalálták a meggyilkolt lány kezításkájában. És milyen valószínű, hogy azért volt a lánynál a szám, mert rendszeresen telefonált a férfinak munkaidő alatt! Talán ő volt az, akit február 25-én felhívott... De nem, az nem lehet, azon a napon, az adott időpontban az anyjának telefonált.

Persze, maradt itt még éppen elég megfejtésre váró motívum. Valószínű, hogy Mrs. Dearborn tudna segíteni a felügyelőnek, csak lejönne végre. Ismét feltámadt benne a mélységes részvét az asszony iránt, amit csak fokozott, hogy gyanúba keverte a férjét. A lépések zaja elhalt, és Alexandra sírni kezdett. De nem olyan sírás volt ez, mintha valami baja lenne, inkább egy nyugösködő kisbaba nyafogásának hallatszott. Wexford az órájára nézett, és látta, hogy csaknem negyedórája várákodik. Talán meg kellene keresnie a takarítónőt és megkérni, hogy...

Ekkor feltárult az ajtó, és Mrs. Dearborn belépett. Wexford még eddig sosem látta ilyen elegánsnak, a haja frissen fésülve és lakkozva, arca gondosan kifestve. Karján a kisbaba. -

– Ó, Mr. Wexford, borzasztóan restellem, hogy így megvárakoztattam. – Az asszony egyik kezét kiszabadította, és Wexford felé nyújtotta. – Szegény kislányom annyit nyüglődik a fogával. Tisztába tettem, és közben megpróbáltam kicsit lecsillapítani. Látom, meg akar nyugtatni – mondta tréfálkozva –, de nem kell aggódnia miattam, teljesen rendben vagyok.

Rendben van? Talán rosszul értette? Wexford szívből kívánta, bár ne lenne az asszony ennyire

derűs és önfeledt. Kisbabáját babusgatta, és haját simogatta, olyan gyengéd mozdulattal, hogy Wexford ki sem nézte volna belőle.

– Mrs. Dearborn – kezdte a felügyelő –, azt szeretném magának...

– Üljön már le, Mr. Wexford. Csak leülhet tán egy percre, nem?

Wexford feszélyezetten ereszkedett le az egyik megtépzott szék szélére. Mindenképpen elég keserves feladat rossz hírral rátörni valakire, de különösen akkor, ha valaki ilyen derűsnek látszik, ennyire elégedett az élettel, mint most Mrs. Dearborn...

– Sajnos, nincs vesztegetnivaló időnk – szólalt meg nagy nehezen a felügyelő. – A kocsi kint vár...

– De hiszen sehova nem kell mennünk. *Minden rendben.* Telefonált a lányom. Rögtön azután, hogy maga felhívott.

Wexford gyomra felfordult. Ismerte ezt az érzést, néha a liftben szokta meglepni. A tenyerén gyengén kiütött a verejték. Szólni nem tudott, csak ostobán bámult Mrs. Dearbornra. Az asszony diadalmasan mosolygott vissza rá, fejét kicsit oldalt billentette. Jókedve átragadt a kislányra is, mert Alexandra abbahagyta a sírást, és odagurult a díványpárnára, miközben sikongva nevetett.

– Biztos ebben? – kérdezte Wexford, mint egy vészmadár. – Biztos benne, hogy a lánya volt?

– Persze hogy biztos vagyok! Láthatja is a lányomat, ha vár egy keveset. Idejön délután. Ez csodálatos! Hát nem csodálatos?!

– Csodálatos – mondta Wexford.

– Csengett a telefon, én meg azt gondoltam, maga az. Visszahívott valamiért. – Mrs. Dearborn szaporán beszélt, könnyedén csevegő hangnemben, szemmel láthatóan cseppet sem volt tudatában annak, milyen megrázkódtatást okozott látogatójának. – Felvettem a kagylót, és hallottam a bűgő hangot a telefonban. Amint ezt meghallottam, rögtön tudtam, hogy ő az. És ekkor megszólalt: „Szia, anya!” – Ez csodálatos volt! Megpróbáltam érintkezésbe lépni magával, de addigra már elment. Erre nekiültem, és végre jól megebédeltem – napok óta nem tudtam, rendesen enni –, utána felmentem, és kicsíptem magam. Nem is tudom, minek.

Wexford mereven, idegesen rámosolygott Mrs. Dearbornra, Alexandra meg a felügyelőre, lábával rúgkapálva a levegőben.

– Megvárja a lányomat?

– Nem. Nem hiszem, hogy bárki kételkednék a szavában – ezek után, Mrs. Dearborn. Megyek és megmondom az őrmesternek, felesleges tovább várnia. Utána még visszajövök, mert szeretnék megtudni magától néhány részletet...

Clements éppen a rendőrnőt boldogította szokásos előadásai egyikével, kézmozdulatával kísérvé kinyilatkoztatását a világ változásáról és romlásáról, valamint a dicső múlttól és a hanyatló jelenről. Wexford bedugta fejét a kocsiablakon.

– Mondja meg Mr. Fortune-nak, hogy az ördögnek tartoztunk egy úttal. Előkerült a lány.

– Nagyszerű! – mondta őszinte örömmel a rendőrnő.

Clements zord elégtétellel ingatta fejét előre-hátra. Beindította a motort.

– Lefogadom, hogy a lány most majd előhozakodik valami szép mesével, aztán minden bajt az anyja nyakába zúdít. Küzdjön meg vele ő!

– Nem hagyná végre abba? – förmedt rá Wexford durván. Tudta, hogy nem méltányos így beszélnie ezzel az emberrel, aki barátsággal és szeretettel volt iránta, vendégszeretetében is részesítette, de képtelen volt uralkodni magán. Látta, hogy Clements arca beletorzul és vörösödik a sértésbe. Wexford visszament a házba.

Alexandra mohón rágcsálta a cucliját, miközben anyja füstölt lazacot meg egy palack finom olasz vörös bort szedett elő férje hóbotos hűtőszekrényéből. Mindezt tálcára rakta és behozta.

szobába. Levágták a hízott áldozati borjút, gondolta Wexford.

– Hova lett a lánya? Mire volt jó ez az egész eltűnési színjáték?

– Férjhez megy. A fiújához. Johnnak hívják. Gondolom, hogy együtt élnek. – Mrs. Dearborn felsóhajtott. – Eddig hol együtt voltak, hol szétváltak, de most úgy fest a dolog, mintha igazán szeretnék egymást. A fiú nő, de külön él a feleségétől... borzasztó ez, nem, hogy valaki még huszonöt éves sincs, és máris túl van egy házasságon meg egy váláson? John beadta a válókeresetet. Isa tudta ezt már a múltkor is, amikor telefonált, de nem akart addig szólni, amíg nincs a kezükben a végzés, hátha nem megy simán a válás. Isa mindig túl óvatos, mindig titokzatoskodik. De mintha most boldog lenne.

Wexford dermedten mosolygott. Az asszony valószínűleg azt hiszi, hogy ő rosszallja az ügyet. Nem baj. A felügyelőt most kezdte igazán hatalmába keríteni az a kínos felismerés, hogy milyen reménytelenül melléfogott; most kezdett sajogni a seb, ahol megütötte magát. Borzalmas vágy tört rá, hogy elrohanjon, ki a Viktória pályaudvarra, felüljön a vonatra és hazamenjen. Nem is tudott visszaemlékezni rá, hogy követett-e el életében valaha ekkora baklövést, és a fejébe szaladt a vér arra a gondolatra, milyen hevesen győzködte Howardot, szinte sikerült is meggyőznie a maga vélt igazáról.

És most, visszanézve az egészre, Wexford belátta, hogy bár volt bizonyos hasonlóság a két lány életkörülményeiben, Loveday soha nem illett össze igazán Louise-zal. A felügyelő feltette magának a kérdést, vajon egy jómódú, Louise-hoz hasonló neveltetésű lány megrémül-e attól, ha társaságba hívják, vagy zavarba jön-e, mert nyilvános helyre invitálják. És ilyen lány vajon egy felekezeten kívüli templomba menekült volna lelki vigaszért? No és Louise-nak, aki Dearborn szeretője volt, mielőtt a férfit az anyját vette feleségül, vajon szüksége volt-e arra, hogy a kézitáskájában hurcolja Dearborn hivatali számát: neki ezt már régen fejből kellett tudnia. Wexford most már tudta, hogy mindez képtelenség. De miért nem jött rá előbb? Mert olyan kétségbeesetten akarta bizonygatni a rátermettségét, hogy ennek érdekében feláldozta a valószínűséget egy vad agyrem kedvéért. Ő maga vétkezett abban, amivel Bakert vádolta – kialakított egy elméletet, és bele akarta kényszeríteni a tényeket. Fontosabb volt neki a dicsőség, mint az igazság.

– Isten vele, Mrs. Dearborn – búcsúzott Wexford, és hamisan csengő hangon hozzátette: – Örülök, hogy ilyen szépen rendeződött az ügye.

Mrs. Dearborn kezét rázott vendégével a küszöbön, de nem nézett rá. Wexford mögé nézett, a boltív irányába. És az asszonynak nem kellett soká várakoznia. Amint Wexford átment a Laysbrook téren, a King's Road felől egy lány közeledett, és eltűnt a bolthajtás árnyékában. Karcsú szőke lány volt, de egyébként cseppet sem hasonlított a halott fényképére, amit Howardnál látott.

A felügyelő Chelsea körül kószált, és közben átkozta magát, hogy micsoda idióta. Mindjárt szembe kell néznie Howarddal. Eddig Clementstől már megtudta, mi a helyzet, és ő majd világosan leolvashatja unokaöccse arcáról, mennyire megbánta, hogy engedve családias érzéseinek és szentimentális rohamának, igénybe vette nagybátyja segítségét. Baker is megtud mindent, és majd gúnyosan csóválja a fejét.

Végül hazatért unokaöccse házába, titkon azt remélve, hogy senkit sem talál otthon. Ehelyett mindkét asszonyt ott találta, sőt egy harmadikat is: Denise sógornőjét. A sógornő Wexford egészségi állapota iránt érdeklődött, megtoldva szavait azzal a megjegyzéssel, hogy az ő korában mást nem is várhat. Biztosította továbbá a felügyelőt arról, hogy az ő könyvüzletükben annyi példányt kaphat az *Utópia*-ból, amennyit csak akar.

– Valamennyien hibázhatunk, Reg – mondta bátorítóan Howard, amikor vacsorához ültek. –

Meg aztán, tudod... a detektívek csak a moziban tévedhetetlenek. Végtére ez is csak mesterség.

– Hányszor mondtam ezt vagy ehhez hasonlót magam is az embereimnek. – Wexford felsóhajtott, és mosolyogni próbált. – Kinevethetsz, ha akarsz, de a múlt héten csakugyan volt egy olyan gondolatom, hogy majd én megmutatom... Csak közbelépek és megoldom azt, ami rajtatok kifogott... Egy éltés Sherlock Holmes. Ti hátradóltok a széketekben, és lélegzet-visszafojtva hallgatjátok, amit én elétek tárok.

– Csakhogy a valóságos élet meg a valóságos rendőri munka egészen más – mondta Howard. Wexford azt gondolta, hozzáfűzhetne volna, hogy azért nagybátyja mégis adott néhány hasznos ötletet. De ha nem adott... akkor mit mondjon az unokaöccse? Nagylelkűen így szólt: – Ha én mennék hozzátok vidékre, ugyanígy járnék.

– De azért mégis furcsa, milyen szilárdan hittem, hogy az a lány azonos a meggyilkolttal.

– És engem is meggyőztél, de Bakert soha nem lehetett volna levenni a lábáról. Tudom, hogy nem szereted, rossz a természete, megengedem, de ritkán téved – ez tény. Még amikor a felesége elhagyta, meg itt volt ez a dolog a születendő gyerekkel, és Baker érzelmileg tökéletesen szét volt zúzva, akkor sem sínylette meg a munkája. Ha Baker azt mondja, hogy Gregson a tettes – még ha teljesen kótyagosnak látszik is az ötletével –, az a valószínű, hogy *valóban Gregson a tettes*.

Wexford meglehetősen fanyarul jegyezte meg:

– Túl messzire nem jutott eddig a bizonyítékaival.

– Jóval előbbre jutott, mint eddig. Megdöntötte a Psyche Klub-féle alibit. Ketten azok közül, akik ott voltak Harry Slade társaságában, megtörtek és beismerték, hogy este nyolc utánig színét sem látták Gregsonnak. És még valami. Slade barátnőjéről – emlékezz vissza, akiről azt állították, hogy Monopolyt játszott múlt szombaton – kiderült, hogy nyilvántartási lapja van a rendőrségen. Bakernek lesz még egy menete Gregsonnal, reméljük, nem a negédes Mr. de Traynor jelenlétében.

Wexford bevett két tablettát, és megnézte a gyógyszeres fiolát. Elég sok hiányzik belőle. Senki nem vethet a szemére mulasztást e tekintetben.

– Nem hinném, hogy bemegyek veled holnap, Howard – mondta Wexford. – Szombaton elutazunk, itt van a csomagolás meg egyéb...

– Ne törődj vele. Dóra megcsinálja. – Howard-alaposan szemügyre vette nagybátyja köpcös figuráját. – Ugyan, mi egyebet tudnál te becsomagolni, mint a pocakodat?

Wexfordnak eszébe jutott Lamont. Vajon azért tekintett el további kihallgatásától, mert félt az erejétől? Meglehet. Hirtelen tudatára ébredt, hogy milyen mélységesen demoralizálta a betegsége. Félt a kifáradástól, félt a megizzadástól, félt a testi sértéstől – mindezek a félelmek hozzájárultak a kudarcához. Valójában nem a túleröltetéstől való félelem miatt vesztegette el a délelőttjét a Garmisch Terrace-on? Ahelyett hogy a megfelelő helyet felkeresve gyors szemlét tartott volna a rendőri nyilvántartási lapok felett, így megkímélte volna magát a mai baklövéstől. A Kenbourne Vale-i rendőrkapitányság nem neki való hely, és Howard minden szívélyessége ellenére tudta ezt.

– Nos, Reg, most végre lesz egy kis időm a magam számára. Talán hozzájutok az olvasáshoz, és elmerülhetek ezekben az orosz novellákban, amiket a sógornóm hozott át. Furcsa históriák, de nem érdektelenek. Mit gondolsz? A napokban szeretném meghallgatni a véleményedet...

Irodalmi csevegés.

Két órával később és négy novella elolvasása után Howard felállt, mert csengett a telefon. Gregson vallott, gondolta Wexford. A könyörtelen és megszállott Baker végül is megtörte.

De amikor Howard visszajött a szobába, unokaöccse arcáról leolvasta, hogy a dolgok nem mennek azért olyan simán.

Howard úgy festett, mint akinek nem tetszik valami, Gregson szökést kísérelt meg – mondta.

Baker elment vele abba a bizonyos Psyche Klubba. A fiú nyilván eljátszotta szokásos némajátékát, amikor egyszerre – ha a nyelvét nem is, de az öklét megtalálta – odaszózott egyet Bakernek, és meglógott egy lopott kocsival. Baker nekiesett a bárszéknek, és egy törött üveg felhasította a fejét...

– Ó, szegény Baker – mondta Denise, aki éppen ekkor jött be a konyhából, kezében egy fehér cserép ibolyával.

– Arra nem számítottam, hogy te is hallgatod, amit mondok. Add ide ezt a virágot nekem vagy Regnek. Túl nehéz neked.

– Nem hiszem, hogy sokáig tart Gregsont megtalálni – mondta Wexford.

– Szavamra, nem. Reggelre lakat alatt lesz.

– Átmégy Kenbourne Vale-be, drágám? – kérdezte Denise, még mindig a cserepet ölelgetve.

– Nem én. Lefekszem, ha nincs ellene kifogásod. Letelt a szolgálatom. Eleget rohangáltam egész nap a rendőrségi kocsival senkiházi gazfickók nyomában.

Howard meg Wexford egyszerre nyúltak a cserép után, amely azt a benyomást keltette, mintha nyomna vagy száz kilót. Talán mert azt hitte, Howard fogja, talán a hirtelen rátört pánik miatt, hogy milyen következményekkel járhat, ha ekkora súlyt emel, mindenesetre Wexford az utolsó percben visszahúzta a kezét. A cserép súlyos puffanással zuhant le; virágföld, törött levelek, rózsaszínű meg lila szirmok repültek a falhoz, és hullottak le a világos, eddig makulátlan szőnyegre.

Denise akkorát sikoltott, hogy Wexford nem hallotta meg Howard fojtott ordítását. Bocsánatkérést motyogva – bár ezt a helyzetet semmiféle bocsánatkérés nem menthette meg – Wexford letérdelt a kupac mellé, és kezével próbálta összekotorni a kihullott földet, tovább rontva ezzel a helyzetet.

– Legalább ez a vázaféle nem tört el – mondta bárgyún.

– A fene ott egye azt a nyavalyás vázát! – mondta Howard. – Rólam van szó! – Leroskadt egy székbe, jobb lábát szorongatva. – Pontosan a lábujjamat találta el.

Denise könnyekben tört ki. Ott ült a romhalmaz közepén, és sírt.

– Borzasztóan sajnálom – mondta szánalmasan Wexford. – Szeretném jóvátenni, amit... Tudok valamit segíteni?

– Hagyd csak – mondta Denise, könyhyeit törölgetve. – Majd én megcsinálom. Bízd rám. Feküdj le, Rég bácsi. Udvariasan, mint mindig, de holtápadtan a kintől, Howard azt mondta:

– Felejsük el. Nem tehetsz róla, Reg. Még nem vagy elég jó erőben ahhoz, hogy ilyesmivel megbirkózz. Nem csoda, ha elejtetted. Istenem, a lábam! Remélem, sehol nem tört el.

Howard levette a cipőjét, és az ajtó felé bicegett. Denise hozta a seprűt meg a szemétvödöröt, és megpróbálta megmenteni a növény épen maradt részeit; közben Dóra, aki a nagy zajra került elő fönről, a tapétáról szedegette le a földgöngyöket.

Míg Wexford csüggedten nézte a sürgő-forgó nőket, eltűnődött unokaöccse kétes értékű megjegyzésén.

17.

Reggelre Howard lába még jobban fáj, de nem akart orvost hívni, mondván, hogy feltétlenül időben kell Kenbourne Vale-be érnie.

– De hát nem tudsz így vezetni, drágám. – Denise éjjél utánig fennmaradt, hogy rendbe hozza a szőnyeget, és nagyon kimerültnek látszott. Tekintetét, amelyet eddig mereven a szőnyeg egy

nagy foltjára szegezett, most férje dagadt lábfejeire irányította. – Ezzel a lábbal lépni sem tudsz.

– Nem tesz semmit. Majd telefonálok, hogy küldjenek értem sofőrt.

– Hacsak Reg bácsi nem vállalkozik... Mindketten Wexfordra néztek, Howard kétkedő pillantással, Denise tekintete viszont azt fejezte ki, hogy ha valaki elutasítja a joghurtot a szalonnás rántotta kedvéért, az vezetni is tudjon a londoni csúcsforgalomban. Wexfordnak nem volt kedve hozzá. Minden érdeklődését elvesztette a Morgan-ügyben, és egyszerűen felülkerekedett benne a gyávaság arra a gondolatra, hogy találkoznia kell Bakerrel meg Clementsszel, akik mindketten tudnak már az ő kudarcot vallott elméletéről. Minek is volt olyan ostoba, hogy épp a Monfort-kriptában kezdett szimatolni a szabadsága első napján? Csak hívasson sofőrt Howard.

Éppen arra készült, hogy szempanaszait hozza fel mentségül – napok óta először valóban viszketést és szúrást érzett a szemében –, amikor Dóra váratlanul így szólt:

– Persze hogy Reg elvisz, kedvesem. Ez a legkevesebb, amit megtehet, miután a lábadra ejtette azt a cserepet. Utána rögtön visszajöhet és lepihenhet. Ugye, drágám?

– Add ide a slusszkulcsot – mondta sorsába beletörődve Wexford. – Remélem, tisztában vagy vele, hogy soha életemben nem vezettem a londoni forgalomban.

De elviselhetőbbnek bizonyult a dolog, mint Wexford várta. És mivel arra koncentrált, hogy állja a versenyt a tülekedő, vadul túlközlő falkával, ezekkel a rohamozó vadállatokkal, akikhez képest a kingsmarkhami gépkocsizók ártatlan báránycsapatok voltak, megfeledkezett fájó szeméről, sőt hamarosan kínzó szorongásáról is. Mire odaértek, Gregson már biztonságban volt a cellájában. A nővére házában keresett menedéket, ott találták rá. Howard, kezében most már olyan megdönthetetlen bizonyítékokkal Gregson ellen, mint a rendőrtiszt ellen elkövetett testi sértés meg a jogtalan autóhasználat – ezeket a vétségeket még Mr. de Traynor sem vonhatja kétségbe –, átsántikált a fiúhoz, hogy beszéljen vele. Wexford eltökélte, hogy hazaszökik, mielőtt a fenyegető eső eleredne, és ehhez a nemrégiben felfedezett, félig-meddig titkos kijáratot veszi igénybe. Megkönnyebbülten lélegzett fel arra a gondolatra, hogy bár Howard kevésnek találta a sérülését ahhoz, hogy munkájától elvonja, Baker biztosan otthon maradt. Épp ezért alaposan meglepődött, amikor bizakodóan ballagva lefelé, éppen szembetalálkozott a felügyelővel, akinek a feje be volt pólyázva.

Wexford számára nem maradt más hátra, mint megállni és megkérdezni, hogy van.

– Túlélem – mondta Baker kurtán. Wexford elmotyogta a foga között az egyetlen lehetséges választ, amit erre a faragatlan magatartásra adhatott.

– Ezt én is remélem. – Még azt is hozzátette, mennyire örül, hogy nem történt nagyobb baj, és ezzel továbbindult. Baker szárazon köhécselt.

– Mr. Wexford... Ugye van még néhány napja a szabadságából?

Ez a kérdés úgy hangzott, mint valami fegyverszüneti felhívás. Wexford mostani letört állapotában a szívélyesség legcsekélyebb jelét is hálával fogadta.

– Igen, szombatig Londonban maradok.

– Akkor talán látogasson el Billingsgatebe, a halpiacra. Temérdek vörös heringet talál, meg vadlibát. Bár van, aki a nagyobb vadakat kedveli. Például, aki szeret bakot löni.

És Baker felvihogott a tréfáján. Nevetése meg a pártfogó vállveregetés nem vette élet a sértésnek, de egyszerűen lehetetlenné tette, hogy Wexford felvegye a kesztyűt.

A felügyelő elégedetten belépett a liftbe, és hangos csattanással bevágta az ajtót maga mögött. Wexford lement a lépcsőn. Most már semmi értelme, hogy elkerülje a főbejáratot.

Hamarosan rájött, hogy ugyanilyen hívságos dolog volna, ha Clementset akarná elkerülni. Nála legalább arra lehet számítani, hogy a feljebbvaló iránti köteles tisztelet megakadályozza az efféle elmésséget, amit Baker megengedett magának. Wexford lement az utolsó lépcsőfordulón,

és meglátta saját képmását egy ablakban, amely a mögötte levő téglafallal hatalmas, fénylő tükröt alkotott. Nagydarab, idős embert látott a felügyelő; gyűrött arcú férfit, gyűrött esőkabátban. Egyesek a bölcsesség és szellem nyomait fedezték fel az arcán. Most azonban minden vonása egy elkényeztetett gyerek nyugós zsémbességéről árulkodott, mintha kedvét szegte volna valami kudarc; ugyanakkor a korral járó keserűség is rá volt írva. Wexford kihúzta magát, és homlokráncolva megállt. Mi van vele, hogy egy kis vereség így letöri? És hogyan is alacsonyodhatott le annyira, hogy a rangjával vigasztalódik? Nemhogy kerülnie nem szabad Clementset, hanem egyenesen meg kell keresnie. Bocsánatot kell kérnie tőle tegnapi viselkedéséért. És ami ennél is fontosabb – el kell bűcsúznia Clementstől. Komolyan gondolta volna, hogy végérvényesen hátat fordít Kenbourne Vale-nek, és még bűcsúszót sem mond a szívélyes őrmesternek?

A nagy külső hall kihalt volt, csak két egyenruhás ember ült egy hosszú pult mögött, hogy felvilágosítsa az érdeklődőket. Egyikük udvariasan felajánlotta, hogy megnézi, az épületben van-e az őrmester. Wexford leült egy kényelmetlen fekete bőr karosszékbe, és várta Clementset. Még csak tízóra volt. Az eső gyengén csapkodta a boltíves bejárati ablakokat. Talán igaza volt a meteorológiai intézet előrejelzésének, amely hidegfrontot jósolt Délkelet-Anglia légterében. Ha az idő ígéretesebb volna, Wexford telefonálna Stephen Dearbornnak, és emlékeztetné a tervezett kirándulásra. Ezzel inkább szívességet tenne, mint kérne, és Wexford úgy érezte, adósa valamivel Dearbornnak. Nem, most nem mentegetőzésről van szó – az ember nem kérhet bocsánatot valakitől azért, mert gyilkossággal gyanúsította – hanem egy barátságos gesztusról, amiért ilyen képtelen és megalapozatlan gyanúval illette. Wexford pontosan tudta, hogy az ember akkor is érezhet büntudatot, ha rosszat gondol valakiről, még ha ezeknek a gondolatoknak szóban soha nem is adott kifejezést.

Wexford nem volt biztos benne, vajon kellemetlen gondolatai hevítették-e vörösre az arcát, vagy az, hogy Clements hirtelen mellette termett. Wexford – elfeledkezve önsajnálataról – felpattant. Néhány óra múlva az őrmester ebédhez ül feleségével és Jamesszel. Utolsó közös ebédjük, amit próbaapaként fogyaszt. Vagy talán utoljára ebédel Jamesszel?

- Őrmester, bocsánatot akarok kérni magától tegnapi sértő szavaimért.
- Szót sem érdemel, uram. Már el is felejtettem.

Persze hogy elfelejtette. Egészen mással van tele a feje. Wexford gyengéden és komolyan azt mondta:

– Holnap lesz a nagy nap, ugye? Amint kimondta, máris azt kívánta, bár ne hozta volna szóba a témát. Eddig a felügyelő fel sem fogta, mekkora feszültségben él és dolgozik Clements, és ez a szorongás napról napra fenyegetőbb. Most észre kellett vennie azt a hatalmas erőfeszítést, amellyel az őrmester az arcát fegyelmezte, civilizált és értelmes kifejezést kényszerített magára, sőt még kissé erőltetetten el is mosolyodott. Wexford látta, hogy Clements nem tud megszólalni, a szorongás betölti minden gondolatát, agyának minden zugát, s még folyton bíráló, moralizáló hajlamát is kiölte. Az őrmestert semmi nem érdekelt, annyira betöltötte az ösztönszerű vágy, hogy megtarthassa a kisfiút.

Egymásra bámultak – Wexford zavara egyre nőtt, az őrmesternek minden fecsegő kedve elszállt, elnémította a pánik és a rettegés a másnaptól. Végül száraz, rekedt hangon megszólalt:

– Holnapra eltávozást kérek. Talán egész napra. – Kis szünetet tartott, nyelt egyet, majd így folytatta: – Minden attól függ... A feleségem... Attól függ, majd ők mit...

– Akkor már aligha találkozunk. – Wexford a kezét nyújtotta, és Clements kemény, fájdalmas szorítással valósággal megkapaszkodott benne, mintha mentőkötél volna. – Isten vele, őrmester, és minden jót a holnapi napra.

- Isten vele – mondta Clements. Elengedte Wexford kezét, és kiment az esőbe, még arra sem

ügyelt, hogy felhajtsa a kabátja gallérját. Egy arra haladó autó lefröcskölte, de ő mintha észre sem vette volna. Máskor ilyen kis incidens alkalmas volt arra, hogy az őrmestert a modern magatartás elleni kirohanásra ösztönözze, de most el sem jutott a tudatáig.

Wexford a lépcsőn állt, és szemmel kísérte az őrmester távozását. Neki is indulnia kellett, hogy búcsút intsen Kenbourne Vale-nek meg Loveday Morgannek, és elfelejtse őket, ha képes rá egyáltalán. Furcsa, mennyire belemerült a kísérletezésbe, hogy felfedje a lány kilétét; Fulham környékén bolyongott és fantáziált. Most, hogy visszapillantott az elmúlt hétre, összegzésül megállapíthatta, semmivel nem sejt többet arról, ki volt a lány, ki ölte meg és miért, mint amikor Howard rátalált a kriptában. Wexfordnak úgy tűnt, hogy volt néhány értelmes ötlete, egyikét szilárd következtetése, amelyek még az utóbbi vaskos tévedés után is megállják a helyüket, de ezek már elhomályosultak benne. Szinte megfélekedezett róluk.

Az esőlé összegyűlt a lámpa kék üvegburájában a feje fölött, és szivároghatva rácsepegett. A felügyelő lassan botorkált lefelé a lépcsőn. Most azonban a másik oldalról csapódott rá a víz. Egy nagyobb zuhany a nadrágszárán érte, mire sértetten felnézett. A fröcskölő taxi néhány méterre tőle, egyenesen a rendőrség felé tartott. A kocsis hátsó ajtaja felpattant, és egy vörös selyemöltönybe bújt jelenség, fehér orchideával a gomblyukában, kilépett a nedves járdára.

– Micsoda nap a tiszteletre méltó Diana menyegzőjére – mondta Ivan Teal, miközben kifizette a taxit. – Pedig milyen napsugaras természetű leányzó. Hol maradnak a lakájok, hogy elém jöjjenek az esernyővel?

– Ez nem a parlament – mondta Wexford.

– Azt hiszi, nem tudom?! Van némi tapasztalatom az őrszobákról, különösen ebben a körzetben. Netán éppen hozzám készült?

– *Magához?* – Wexfordot jelenlegi állapotában egy világ választotta el a Garmisch Terrace-től meg az egész ügytől. – Meg kellett volna látogatnom?

– Persze hogy meg kellett volna. Üzentem Philippel, hogy tízre várom. Ő tudta, hogy nekem erre az esküvőre el kell mennem a Szent György-templomba. Én terveztem a menyasszony ruháját, szóval fejvesztés terhe mellett ott kell lennem. Mikor láttam, hogy maga nem mutatkozik, taxiba ültem és idejöttem. Tizenegy harminckor kezdődik az esküvő.

– Vagy úgy – mondta Wexford, visszaemlékezve, hogy terelte a dolgokat mellékvágányra Chell az újságkivágásokról szóló fecsegésével. – Most már nem fontos. Ne vesztgesse az idejét.

Teal a felügyelőre bámult. A haja nagy múgonddal hullámosítva, öltönyéből kölnifelhő áradt.

– Azt akarja mondani, rájött, hogy ki volt a lány?

Wexford majdnem megkérdezte, kiről beszél. Azután eszébe jutott, hogy egyesek számára fontos volt valamikor Loveday Morgan halála, és azt mondta:

– Ha valami információ birtokába jutott, akkor legjobb lesz, ha Fortune főfelügyelővel vagy Baker felügyelővel beszél.

– Én magával akarok beszélni.

– Sose volt az én ügyem. Én itt szabadságon vagyok, és szombaton megyek haza. Hanem tudja, hogy alaposan átázott?

– Erről a kínai selyemről nemigen perog le a víz – mondta Teal, és a boltív alá húzódott, amelyről a kék lámpa csüngött le. – Bárcsak egyenesen az esküvőre mentem volna – zsémbelt. – Kenbourne-ben taxit szerezni mindig pokoli nehéz. Hajlandó szóba állni velem, ha olyasmit hozok, ami fényt derít a dologra?

Wexford ahhoz sem vette a fáradságot, hogy ránézzen Tealre.

– Azt mondta, hogy a főfelügyelővel akar beszélni.

– Azt maga mondta. Nem rajongok túlzottan a rendőrökért. Rögton mondtam, emlékszik. De

maga más. Ha magával nem tudok beszélni, akkor megyek tovább a dolgomra. – Teal kinyújtotta vörös selyembe bújtatott karját. – Taxi! – üvöltötte.

A taxi rossz irányba indult el. Arra várt, hogy zöldet kapjon, és fittyet hányva a közlekedési szabályoknak, U alakban készült megfordulni. Mögötte, elmosódott skarlátszínű foltként a zuhogó esőn át, felbukkant a Chelsea felé közlekedő busz.

– Örülök, hogy találkoztunk – mondta Teal, lefelé tartva a lépcsőn. – Azt se hittem volna, hogy valaha ilyeneket mondok egy...

A taxi megfordult, a busz továbbment.

– Mégiscsak jöjjön be egy percre – mondta sóhajtva Wexford. – Tudok egy félórát szakítani.

Teal pár percnél tovább soha nem tudott megmaradni a kellemes hangnemben.

– Annyi időm viszont már nincs – mondta, és hangjába visszatért a nyersség. – Maga igazán nagyon következtelen.

Micsoda kísérteties hely! Nem csoda, ha a rendőrök gyűlölik az emberiséget. Ez meg mi? Toldalék a hullaházhoz?

– Kihallgatószoza. – Wexford megfigyelte, hogy látogatója leporolja a széket, mielőtt ráül. Tulajdonképpen hízelgő ránézve Teal megjegyzése. Akármilyen nagyra tartja is az ember a hivatását, mindenképpen bók, ha azt mondják neki, hogy jobb, emberibb, rokonszenvesebb, kevésbé konvencionális, mint testületének többi tagja. De úgy unta ezt az egészet, hogy szinte még az elismeréssel szemben is közömbössé vált.

– Jól ül? – kérdezte gunyorosan.

– Ugyan, hagyjon békén! – csattant fel Teal. – Legalább maga! Nem viselkedhet úgy, mint egy átlaghekus, aki azt hiszi, hogy ha valaki buzi, akkor mindjárt kényeskedő iskoláslánytempói vannak. Esküvőre készülök, és nem akarom tönkretenni a ruhámat. Maga ugyanezt tenné hasonló helyzetben.

Wexford határozott idegenkedéssel nézett látogatójára.

– Nos, Mr. Teal, mit szeretne nekem elmondani?

– Az a pap, akiről beszélgettünk... emlékszik? A neve Morgan.

18.

Olyan ez, mint amikor az ember leszokik a dohányzásról, gondolta Wexford, aki nem minden nehézség nélkül hagyta abba évekkal ezelőtt. Az az átkozott cigaretta beteggé tesz, ellenállsz neki, már terhedre is van, de csak vegyen elő valaki egy cigarettát – vagy, ami még rosszabb, füstöljön vele az orrod alá –, és megint horogra akadtál, epekedve-sóvárogva szeretnél visszatérni a régi rossz szokáshoz. Teal ezt tette vele, noha még nem is gyújtott rá. Wexford megpróbálta legyűrni izgatottságát, a feltolakodó gyűlöletes, bosszantó idegességet, s így szólt:

– Miféle pap?

Teal örjítően elkalandozott a tárgytól.

– Persze, ez utólagos belemagyarázás – mondta –, de volt valami furcsa a lány hangjában. Annak idején feltűnt, de később már észre sem vettem. Néha felfigyeltem rá, ha érti, mire gondolok. A lánynak nem volt semmiféle akcentusa.

– Nekem sincs semmiféle akcentusom – vágta rá elhamarkodottan Wexford.

Teal nevetett rajta.

– Maga csak azt hiszi, hogy nincs. Maga már nem hallja meg azt az enyhe sussexi raccsolást,

mint ahogyan én meghallom a saját hangomon a lepratelepi zamatot, ha odafigyelek rá. Csak gondolja át ezt egy percig. Johnny a Királyi Színiakadémia hanghordozásával beszél. Peggy dél-londoni mellékizzel. Philnél a külvárosias kiejtés le van öntve buziszósszal, a maga főfelügyelőjének a hanglejtése tisztán magán viseli a Szentháromság Kollégiumot. Nem kell a *Pygmalion* Higgins professzorának lenni ahhoz, hogy az ember ezt külön tudja választani. Mindenkinek van valami akcentusa, amit a szülői házból hozott vagy az iskolából, az egyetemről, meg abból a társadalmi körből, amelyben mozog. Lovedaynek egyáltalán nem volt akcentusa.

– Mi köze ennek holmi papokhoz?

– Mindjárt rátérek. Rengeteget gondolkodtam ezen. Azt kérdeztem magamtól, kifélék azok a ritka teremtmények, akik akcentus nélkül beszélnek az angolt. Az egyik példány: szolgaszemélyzet a régi iskolából. Úgy vélem, hogy amikor még a szolgák egész osztálya létezett, tagjai mind ezt a sima, egyszerű angolt beszélték, minden különösebb hanglejtés vagy moduláció nélkül. Erre nevelték őket a szüleik, mert azok is szolgák voltak, és tudták, hogy a kültelki hanghordozást nem túrnék meg egy szobalánynál. Kik volnának még? Intézetben nevelkedett gyerekek, esetleg. Emberek, akik éveket töltöttek kórházban meg olyanok, akik egész életüket zárt közösségekben élték le.

Wexford kezdett kijönni a béketűrésből. – Intézetben nevelkedettek...?

– Ugyan már. *Maga* a detektív. Nem emlékszik, mit meséltem magának arról, hogy a lány eljárt a Megvilágosodás Gyermekének templomába?

– Ő nem lehetett közülük való. Televíziós boltban dolgozott. Azok nem néznek televíziót, nem olvasnak újságot.

– Ez az. Megvan az ok, amiért a szülei megszakították vele az érintkezést. Ez nem jutott eszébe? Az apja egyébként semmiképpen sem érintkezhetett volna vele. Ő az a Morgan, aki a papjuk volt, és hűvösre tették. Börtönben ül.

Dramai szünet következett. Wexford eddig úgy gondolta: hozzá sem nyúl többé ehhez az ügyhöz, egy másodpercre sem éli át újra a hajtóvadászat mámorát és izgalmát, a zsákmány csalóka feltűnését. És most megint érezte a bizsergést a végében, és a gerincén hideg futkosott.

– Könyvet vezetek az újságkivágásokról – folytatta Teal. – Szóval összegyűjtöttem azokat az újságokat, amelyekben van valami híradás rólam, de gyakran egy évig sem jutok hozzá, hogy kivágjam, az újságok meg összegyűlnek. Nos, valamelyik este volt agyonütni való időm, hát nekiláttam a kivágásnak, és akkor az egyik ruhatervem fotójának a hátán volt egy cikk erről... erről a Morganról. Hogy megjelent az „igazságszolgáltatás színe” előtt.

– Elhozta magával ezt a cikket?

– Már megengedjen, nagyon előkelő esküvőre készülök. Amint Oscar Wilde mondja... – És itt Teal affektáltan vonaglani kezdett. Szándékosan fel akar bosszantani, gondolta Wexford. – A jól szabott ruhán nincsen zseb. – Teal vihogott a felügyelő kínos feszengésén. – Egy szó mint száz, beragasztottam a könyvembe, a bírósági eljárásról szóló részével lefelé, persze. Legyen magának is egy kis munkája.

– Mikor folyt le az a bírósági eljárás, Mr. Teal? – kérdezte Wexford, megőrizve hidegvérét.

– Múlt év márciusában. A Morgan elleni vád bigámia és erőszakos nemi közönség *öt* növel... ebben az emberben aztán volt kurázi!... meg egy tizennégy éves lány szexuális megrontása. Nem tudom pontosan, ez mit jelent, de felteszem, hogy maga tudja. Az esküdtszék elé idézték tárgyalásra. – Teal az órájára nézett. – Atyaisten, nem késhetem el, mert aztán csak a hátsó padosorokban kapok helyet. Teljes pompájában akarom szemügyre venni a tiszteletre méltó Dianát.

– Nagy szolgálatot tett, Mr. Teal. Hálára kötelez. De van itt még valami. Említette, hogy Loveday azt kérdezte magától, megbízható emberek-e Johnny és Peggy. Mit akart rájuk bízni?

– Nem rájuk. Rá. A fiúra. Saját magát, gondolom, amennyiben szerelmes volt belé.
Wexford kételkedett.

– Egy ötvenéves nő viselkedhet így, de egy fiatal lány – nem hinném. Azon tűnődöm, miféle értéke lehetett ennek a lánynak, amit rá kellett bízni valakire.

– Akkor csak tűnődjön egymagában, nekem ugyanis most mennem kell.

– Persze, persze. Köszönöm, hogy eljött. Miután Teal elment, a kihallgatási szoba megint szürke kis lyukká változott. Wexford kiment a folyosóra, és elindult felfelé a lépcsőn.

Meghökkenve tapasztalta, hogy egészen jól bírja szusszal a lépcsómászást.

Igazán szerencsés fogás volt, hogy ezt az információt kapta Tealtól. Ha most azonnal továbbadja, igazolni fogja őt Howard és Baker szemében. Nem mintha neki más része lett volna a dologban, azonkívül, hogy meghallgatta Tealt, és azt is vonakodva. Sebaj. Ő egyszerűen annyit mond nekik, amennyit Tealtól hallott, és rájuk bízta, hogy ellenőrizzék. Hacsak... Hacsak el nem halasztja egy félórával, és ezt az időt arra használja fel, hogy egy kis kutatómunkát végezzen a saját szakállára a rendőrségi könyvtárban.

Ha ugyan van nekik ilyen. A lépcső tetején beleütközött valakibe, akit Nolan őrmesternek vélt. Megkérdezte tőle. Volt könyvtár az épületben.

– Egy emelettel lejjebb, uram, harmadik ajtó balra.

A könyvtárban Wexford ott találta Pamelát és D. C. Dinehartot; mindketten újságkartotékokkal voltak elfoglalva, fiatal arcukon azzal a komoly és elmerült kifejezéssel, amelyet diákokon látni a British Múzeumban. Mindketten felpillantottak, hogy fejbiccentéssel üdvözljék, azután nem vettek róla többé tudomást. Nem telt bele tíz perc, és Wexford megtalálta, amit akart; a Morgan ellen folytatott eljárás dokumentumait.

A lapok politikai és világnézeti beállítottságuknak megfelelően kommentálták az ügyet; az egyik a jogos felháborodás szokásos hangján, a másik jó ürügyet talált arra, hogy az eset kapcsán dühös kirohanást intézzen az egyházi személyek körében lábra kapott romlottság ellen. Az előkelő Observer túlzottan fennkölt volt ahhoz, hogy nagy jelentőséget tulajdonítson a dolognak. Mindössze eldugott hírt közölt róla egy megszarolt megyei tanácsokról szóló tudósítás alatt. Tüzetesen átnézve a lapokat, Wexford összegyűjtötte a tényekre vonatkozó adatokat, és kiválogatta a szükséges fotókat.

Alexander William Morgan már évekkal törvénysértő ténykedése előtt külön élt a feleségétől. Az Artois Road-i templom tözsomszédságában bérelt szállást, felesége pedig az egykori hitvesi otthonban maradt, egy közeli utcában. A jelek szerint a házaspár között akkor kezdődött az elidegenedés, amikor Morgan, meghívást kapott az Artois Roadon levő templomba, és elvállalta ott a lelkészi hivatalt. Morgan nagyon óvatosan és fokozatosan megkísérelt bizonyos liberalizmust vinni a Megvilágosodás Gyermekének keserű, minden örömet tagadó hitvallásába. Az idősebb hívek csökönys, konzervatív ellenkezése miatt azonban ez a liberalizmus nem ment tovább annál, mint hogy Morgannak sikerült a gyülekezet néhány tagját meggyőznie arról, hogy saját otthonuk falai között televíziót nézni, rádiót hallgatni még nem bűn.

Szexuális kérdésekben Morgan jóval sikeresebb volt; mi több, hajmeresztő sikereket ért el. Fiatal nők végtelen sora jelent meg tanúként a bíróság előtt, közöttük egy Hannah Peters nevű lány is, akit Morgan feleségül vett (itt ez volt a vádpont). A házasságkötés a Morgan által kiagyalt szertartás keretében folyt le, amelynek során ő volt egy személyben a vőlegény és a miséző pap. A többi lány – még a tizennégy esztendő is – szabályosan Morgan feleségének tekintette magát, azzal a sajátos indoklással, hogy a férfi elvette őket. Morgan gyengéden bánt velük. Vallomásuk szerint a nők azt remélték Morgan ígéretei meg a vele való személyes kapcsolat nyomán, hogy kiváltságosabb helyet kapnak az örök életben, mint kevésbé protekciós

testvéreik. Csak akkor derült fény Morgan csalárd üzelmeire, amikor idősebb nőkre is kivetette a hálóját. A törvényszék három évre ítélte. Az ítélet elleni tiltakozásként Morgan azzal érvelt, hogy ő felelős ezeknek a nőknek a lelki üdvéért.

Wexford valamennyi női tanú nevét feljegyezte magának, majd a fényképek tanulmányozásába mélyedt, de ezek közül csak egy ragadta meg a figyelmét: a templomról készült felvétel az Artois Roadon. Wexford felpillantott, és látva, hogy Pamela befejezte kutatómunkáját, intett neki.

- Visszamegy Mr. Fortune irodájába? A lány bólintott.
- Ugye Mr. Fortune-nek van egy gyorsfelvétele Loveday Morganról...
- Igen, uram, tudom, melyikre gondol.
- Ha volna szíves megkérni Mr. Fortune-t, hogy küldje át nekem.

Nos, így állnak a dolgok; nincs más megoldás. Howard persze maga fog visszajönni a gyorsfényképpel, az újságok közleményeiből feljegyzi magának, hogy Morgannak van két lánya, s ezzel az ügy kicsúszik az ő – Wexford – kezéből. Csalódást érzett, hogy ilyen prózai körülmények közt talált rá a lányra..

Miközben Wexford arra várt, hogy Howard feltűnjék a színen, átnézte a többi fényképet is: a kerek képű, szemüveges Morgan, negyvenhat éves külvárosi szatír; Morgan a feleségével és két kövér kislányával, akik közül az egyik talán Loveday gyerekkorában; Hannah Peters, egyszerű, mosolygós kis mátká a nyoszolyólányok között, göndör haját szalag szorítja hátra.

Wexford megérezte Pamela virágarparfümjét, és körülnézett, A lány mellette állt.

– Mr. Fortune a bíróságon van. Üzenetet hagyott, hogy onnan egyenesen a kórházba megy megröntgeneztetni a lábát.

– Látom, a fényképet azért elhozta – mondta Wexford vontatottan.

– Az íróasztalán volt, uram, és mivel ön kérte, biztos vagyok benne, hogy Mr. Fortune nem veszi rossz néven...

– Köszönöm szépen, Pamela – mondta Wexford.

A felügyelő keze különösen remegett, amikor kivette a lány kezéből a fényképet, és a Morgan templomáról készült fotó mellé helyezte. Igen, úgy van, amint gondolta. Az újság felvétele az egész templomot mutatta, a gyorsfelvétel csak az egyik sarkát, de mindkét képen ugyanazok a poros bokrok a téglafal tövében, ugyanaz a lapos tető, s ami a gyorsfelvételen faoszlopnak látszott, itt egy ajtó részletének bizonyult.

Az újság fotóján nem volt rajta a lány. Wexford biztosra vette, hogy Morgan a lányát – netán „menyasszonyai” egyikét? – a templom elé állította, és a felvételt maga készítette. A felügyelő visszaadta a fotót Pamelának, és mély gondolatokba merülve elhagyta a könyvtárat.

Mi legyen a következő lépés? Talán az a legésszerűbb ha Pamela után megy, és üzenetet hagy Howardnak. Vagy megkeresi Bakert. A felügyelő rövidesen visszatér a törvényszékről. Wexford elborzadt a gondolatra, hogy Bakernek mondja el bizalmas közléseit, és látnia kelljen megvető ajkbiggyesztését, amely azt fejezi ki: hát semmiből sem tanul ez a vén minden lében kanál?

Az előző alkalommal tévedett. Wexford meggyőződése szerint ez most nem fordulhat elő. Senki nem tudta volna meg, mekkora ostobaságot követett el, ha nem riasztja idő előtt Howardot, amikor még nem volt bizonyíték a kezében. Nem számít, ha most melléfog, mert rajta kívül nem tud majd róla senki. Legfeljebb azt hiszik, hogy időtöltésből városnéző körútra ment, esetleg éppen a londoni halpiacra, megfogadva Baker tanácsát.

Ráfanyalodik hát ő is arra, amire némely nyugalomba vonult rendőr: magándetektív lesz. Ez a gondolat megkeserítette Wexford szájízét, meg is próbálta elűzni magától. Nem nyugalomba vonult, nem öreg, hanem szabadon, kötetlenül járja a maga útját. Nem kell alkalmazkodnia senkihez; nincs sofőr, aki szállítsa, őrmester, aki kísérje, főnök, akinek be kell számolnia. A

detektívfelügyelő nem akarta sokáig visszatartani létfontosságú információit. Ha ma estig nem jut semmire, akkor egyszerűen közli Howarddal, amit megtudott, és ezzel a maga részéről elintézettnak tekinti az ügyet.

Pontosan fél tizenkettő volt. Kitartóan esett, mintha soha nem akarná abbahagyni. Wexford otthon felejtette az ernyőjét. Szokatlan nagyvonalúsággal vett egy újat, és hetykén, fickósan elsétált a Zöld Szilfa nevezetű metróállomáshoz.

19.

Londonnak ez a része halványan emlékeztette Kenbourne Vale-re; gyászos hangulatú vidék, Wilman Parknak nevezik. A hasonlatosság nem is annyira a házakban volt, inkább a nyomortanya jellegű szürkeségben meg abban, hogy itt sem voltak fák. A Wilman Park házai kicsinyek voltak, derékszög alakban, szorosan tapadtak egymáshoz. Wexford elképzelése szerint a Megvilágosodás Gyermekének harmadik számú temploma is csak valami hasonló környéken lehetett, Anglia északi részének valamelyik iparvárosában. A furcsa szekták nem a gazdagok köré szoktak települni; ők ezen a földön is megtalálják a maguk mennyországát, nincsenek ráutalva a túlvilági üdvösségre.

Az Artois Road keresztezte a Wilman Parkot. Wexford megtalálta, és fűgőn lépkedett a pocsolyák között. Asszonyok haladtak el mellette, szaporán igyekeztek a délután zárva tartó boltok felé, mielőtt még becsuknának az orruk előtt. Jobbára anyák voltak felnőtt lányokkal, akik felhúzott tetejű kocsikban tolták gyerekeiket a zuhogó esőben. Wexford a munkásosztály életformájának modelljére ismert; anya és lánya mindenhova együtt mennek, együtt vásárolnak, a lány házassága sem választja el őket. Valahol talán van közöttük egy anya, aki egymagában rója útját, mert nem lehet mellette a lánya. Vagy lehetséges, hogy a Megvilágosodás Gyermekének ez az életforma is tilos? Hiszen úgy tetszik, előttük minden zárva van, saját szokásaikat követik, és tagadják a társadalmat.

A templom olyan kicsi volt, az eső pedig úgy ömlött, hogy Wexford nem vette észre, amikor elment mellette. A felügyelő visszament néhány lépést, és ernyője védelme alatt a templom részletes szemléletébe merült. Feltűnt neki, hogy mintha édestestvére – ha ugyan nem ikertestvére – volna a Garmisch Terrace-belinek. A kerek, vörös üveg ezen valamivel kisebb volt, oromdísze szegényesebb, a kerti ajtó haragoszöld, viszont az épület rendeltetését feltűntető tábla egyszínű sötétvörösre volt festve, szemben a Garmisch Terrace-i táblával, amelyet beépítettek a téglafalba. A bokorcsoport, amely előtt a fényképen Loveday állt, kopár volt és gubancos, satnya levélcsonkjairól víz csöpögött a járdára.

Csakúgy, mint a Garmisch Terrace-on, a templom itt is összekötötte az utca két házsorát. Zömök, sivár házak voltak, sárga téglából épültek, kőoszlopokkal. A templom tőszomszédságában, az egyik házban volt albérlő Morgan. De melyikben? Az újságok közölték az utcák nevét, amelyekben a vádlott meg a tanúk laknak, de a házsorokat nem. Nem volt azonban nehéz kitalálni, hol lakhatnak. Az egyik ház ablakában sárga nárcisz virított, a tetőn televíziós antenna, az ablakokat piros és sárga függönyök tarkították; a másik épület vaskosan, otrombán telepszik a környékre, ablakai a lehúzott sötétzöld redőnyökkel vakon merednek a parányi előkertre, amelynek földjét betonburkolat rejt.

A házon nem volt sem csengő, sem kopogtató, csak egy levélsekrény, így Wexford az ajtón kopogtatott. Erre az egyik redőny arasznyit felnyílt, majd nyomban ismét lehullott. A magánnyomozó lehetőségei korlátozottak. Nincs felhatalmazása arra, hogy követelje a

bebocsátást. Wexford ismét kopogott, de ezúttal semmi mozgás nem támadt az ablakban. A ház belsejéből sem hallott semmi neszt, de érzékelte az ellenséges indulatot, mintha a lakók rossz kívánságokat árasztanának felé. Idegen. És ha van valami rejtegetnivalójuk? Nem ismerhették Wexfordot. Jöhetett a gázművektől, esetleg csomagot hozott valahonnan. A felügyelő hangot hallott a háta mögött, és megfordult. Vörös teherautóból csomagokkal megrakodva szállt ki a postás.

– Ide ugyan be nem jut, szakikám. Ezek be nem engednek senkit.

– Miért nem, az isten szerelmére?

– Eltalálta – mondta vigyorogva a postás. – Erről van szó. Az Isten szerelméről. Tudja, ezek túl vallásosak ahhoz, hogy magunkfajta emberrel szóba, elegyedjenek. A Megvilágosodás Gyermekének nevezik magukat. Rengetegen laknak körülöttük, de ők senkit be nem engednének közülük a házaikba.

– Hogyhogy? Ajtót sem nyitnak?

– Akad, amelyik kinyitja – felelte a postás –, de bejutni oda sem lehet.

– Meg tudná mondani, melyik házban laknak még efféle emberek?

– Részben az 56-ban, részben a 92-ben. Akik az 56-ban laknak, azok szóba állnak az emberrel. Nekik viszem ezt a csomagot.

Tehát még nincs veszve semmi azért, mert a templom tövében lakók nem hajlandók beengedni. Wexford elment az 56-ba, ahol talált egy másik barátságtalan kis házat; itt az előkert nem borította beton, viszont felverte a gyom. Kopogására meglehetősen vonakodva válaszolt egy idősebb férfi, aki kifényesedett fekete öltönyt viselt.

– Sajnálom. Tudom, hogy esik, de nem engedhetem be. Mit óhajt? – A férfi hangja fakó volt és hideg, szinte gépies. A szó elkerülhetetlen az életben – gondolta Wexford –, de nem arra való, hogy fűszerezze az életet, érzelmeket fejezzen ki, gondosan előkészítse a talajt, a hallgató tetszését vadássza. A felügyelő visszaemlékezett Teal kiselőadására az akcentus nélküli beszédről.

– Könyvet írok a keresztény szektákról – hazudta szemrebbenés nélkül. – Talán segítségemre...

Az ember az előbbi monoton hangon elhadarta egy papírtekercsről a vallási összejövetelek időpontját meg három templomuk nevét, és közölte Wexforddal, hogy ötszázan vannak a kiválasztottak a föld színén.

– És a lelkipásztoruk? – szakította félbe Wexford.

– Itt a szobája a templom mellett, de ott nem fognak ajtót nyitni magának. – A férfi felsóhajtott, mintha azt akarná ezzel jelezni, hogy ő maga bezzeg hasztalan küzdött a világi csábítások ellen. – Ők tisztábban és becsületesebben élnek, mint én. Én *kifelé* házasodtam.

– És mi a helyzet a 92-ben? – kérdezte Wexford. De nem jutott tovább, mert az ajtót határozott mozdulattal az arcába csapták. Nem marad más hátra, mint elmenni az Ivy utcába, és ha ott is csődöt mond, akkor házról házra járva meg kell keresnie a „menyasszonyokat”.

Wexford megevett egy szendvicset valamelyik kocsmában, és közben majdnem olyan büntudatot érzett, mint a Megvilágosodás Gyermeké, aki ajtót nyitott egy Isten kegyelmére méltatlan személynek, és ezzel fenéig ürítette a bűn kelyhét. Ezután a felügyelő telefonált Dóranak, hogy megnyugtassa, nem kell aggódnia. Azt mondta, hogy városnézésre ment Dearbornnal, és nem tudja, mikor ér haza. Az eső enyhült valamelyest. Wexford megkérdezte a csapost, merre van az Ivy utca, és elindult visszafelé az Artois Road házsorai között.

A ház kicsi, különálló villa volt, falán jelmondatokkal. Előkertjében madárfürdő, csordultig töltve vízzel. A ház zárva volt. Senki nem felelt Wexford csengetésére, ezért sarkon fordult, mire szembetalálkozott a segítőkész postással.

– Mrs. Morgan elment. Beteg a lánya, és ő gondoskodik a vejéről. Egy szempillantásig várjon, csak amíg átviszem ezt a csomagot ide a szomszédba.

Miután Wexford úgy döntött, hogy a postásnál fog tájékozódni, türelmetlenül várta visszatértét. Amit „egy szempillantásnak” mondott, abból tízperces csevegés lett a csomag átvevőjével, de végül csak visszajött, és vidáman fűtyörészett.

– És Mrs. Morgan másik lánya?

– Egy nap szabadságot vett ki a munkahelyén. Félórával ezelőtt láttam elmenni.

– Úgy. – Ujabb csalódás, amennyiben csalódásnak lehet nevezni, ha valakinek a lányát életben találja az ember, ahelyett hogy halott volna az illető. – Ismerte Morgant?

– Ahogy vesszük. Nem mondhatom éppen, hogy nem ismertem – mondta a postás. – *Hallottam hírét.* Láttam néha itt a környéken.

– Láttá valamikor errefelé egy lánnyal? A postás felnevetett. Szemlátomást nem volt hajlandó tudomásul venni, kicsoda Wexford, és miért kérdezősködik.

– Morgan mindig sötét alak volt – mondta. – A legtöbb kiválasztott nem is tudta, mire megy ki nála a játék, amíg ki nem derültek a dolgai. Legfeljebb a lányok sejtettek valamit. Egyik-másik Mrs. Morgannak hívatta magát. Még a leveleiket is egészen arcátlanul Mrs. Morgan névre címeztették.

– Vissza tud rá emlékezni, kik ezek?

– Hannah Petersre biztosan emlékszem. Ő volt az, aki végigcsinálta Morgannal azt a házasságkötési cirkuszt, így derült fény ennek az embernek a kisedet játékaira. Ez a kis Hannah kapott egy levelet Mrs. Morgan névre, aztán az apja gyanút fogott, és robbant a bomba. Erre sok asszony panaszt tett. Képzeld el, ezt a Morgant a felesége évekkal ezelőtt kidobta, de nem váltak el törvényesen. Az asszony azt mondja, soha nem válik el tőle. Nagyon bosszúvágyó nő ez a Mrs. Morgan, de nem is lehet tőle rossznéven venni.

– Meg tudná mondani, hol lakik Miss Peters?

– Maga valamelyik újságnak dolgozik, nem?

– Olyanformán – felelte Wexford.

– Csak azért kérdem, mert elég nehéz mesterség lehet ez a maga korában. Pláne ilyen időben – mondta a postás. – Na de hadd hulljon az öregje, ugye?

Wexford lenyelte a sértő megjegyzést, és olyan jó képet vágott hozzá, amilyen csak tellett tőle. Még egy kényszeredett mosolyt is kicsikart magából. A postás megadta a címet.

– Gondolom, a lány dolgozik ilyenkor? – kérdezte a felügyelő.

– Az ugyan nem. A kiválasztottak nem engedik dolgozni a lányukat. De azt nem hiszem, hogy találkozhat vele. Nem fogják beengedni.

Hátha mégis. Talán maga Hannah nyit ajtót. Most csak egy kis szerencsére volna szüksége, amolyan csodafélére. Wexford múltjában előfordult olykor efféle csoda, és megvilágította előtte a követendő utat. Úgy érezte, most is ilyesmi jött segítségére, amikor befordulva a Stockholm utcába, meglátta az újság fotójáról ismert bodros hajú lányt. Éppen kilépett a sarokházból, amelyben a Peters család lakott.

A lány levelet tartott a kezében, amelyet hosszú, sötét esőkabátja zsebébe dugott, nehogy vizes legyen az esőben. Egy darabig álldogált a lépcsőn, gyors, riadt tekintettel körülnézett mielőtt elindult, majd bátortalanul az utcára lépett. Valószínűleg egész eddigi életét ebben a félreeső kis utcában élte le. Bár Wexford kihaltan látta a környéket, a lány mégis habozóan körülmélt, s általában olyan esestnek látszott, mint egy csoportjától elszakadt iskolás lány valami idegen városban. Majd fejét leszegve, szemlesütve, akár egy apáca, gyors léptekkel a postaláda felé indult.

Wexford követte a lányt, aztán hirtelen maga is megtorpant. Minden ok nélkül átvillant az

agyán, hogy a levél Morgannak szól. Amikor Wexford megszólította, a lány hevesen összerezsent, és szaporán kapkodva a levegőt, kezével eltakarta a száját.

– Miss Peters, a rendőrségtől jöttem. Csak azért szólítom meg az utcán, mert attól tartok, nem engednének be az otthonukba.

Hová járnak iskolába ezek a lányok? Vagy a Megvilágosodás Gyermekének külön iskolákat tartanak fenn? Soha nem találkoznak kívülállóval? Wexford azt fontolgatta, hogy talán ő az első idegen, akihez a lány szólt, mióta a bírósági eljárás megpróbáltatásain keresztülment. Nagyon meggyötörhette a dolog. Csoda, hogy eszét nem vesztette. Ugyan, hajlandó lesz-e a lány szóba állni vele? Ki tudja...

A lány továbbra is eltakarta kezével egyszerű, durva faragású arcát. Nem volt ezen az arcon semmi festék, gyűrű sem volt az ujján; a súlyos, nehéz kabát alatt termete lapos.

– Miss Peters... – Minthogy a lánytól hiába várt segítséget, Wexford gyorsan és esetlenül közölte vele, miért van itt, mit akar tőle, és miért szólítja meg itt az esőben. A felügyelő úgy gondolta, hogy a lány nem is tőle fél – talán inkább az Istentől.

Hannah Peters fürkészőn körülmélt az utcán, keze most ökölbe szorult, az állát ütögette vele. Mielőtt válaszolt volna Wexfordnak, lesütötte a tekintetét. Nem akart a szemébe nézni.

– Ha apám meglát, elkerget a háztól. Már el akart kergetni azután... azután... a... Anyám kérlelte, hogy otthon maradhassak.

Valamennyi furcsaság között a legfurcsább, hogy a lány maradni akart, gondolta Wexford. De talán nem is volt az olyan különös. Kiköltének egy vadmadarat, kalitkában nevelik, és amikor szabadon eresztik, elpusztul, vagy a társai okozzák a vesztét. Wexford úgy tartotta a lány fölét az ernyőjét, hogy mindkettőjüknek védelmet adott. Bátorító, mentegetőző hangon beszélni kezdett hozzá, megmagyarázta, milyen fontos neki, amit a lánytól megtudhat. De egész idő alatt, míg beszélt, arra a világra kellett gondolnia, ami kívül esik ennek a fiatal nőnek a tapasztalati körén. Olyan lányok jutottak eszébe, mint Louise Sampson vagy Verity Bate, akik fittyet hánynak a szüleiknek, élnek, ahol és akivel akarnak. Számukra a hatalmaskodó, zsarnok apa alakja koholt szörnyeteg, akiről csak regényekben írtak a távoli múltban. Csaknem hihetetlen volt, hogy ők és Hannah Peters együtt létezhetnek, egyazon városban és egyazon században.

A lány fel sem pillantott, míg azt mondta:

– Soha nem hallottam Loveday nevű lányról – és megborzongott. – Ilyen nevű nem volt a tárgyaláson. Mi volt az igazi neve?

Wexford tanácstalanul rázta a fejét. Teljesen megbénult a lány tompa, lassú beszédétől, meg attól, ahogyan minden ellenállás nélkül megadja magát.

– Talán az utóbbi hónapokban megvált valaki a gyülekezetüktől?

– Mary tanítónő lett. Sarah is elment. Meg Rachel is. Edna kívülállóhoz ment feleségül. Ezek mind elmentek. – A lány nem sóvárgással beszélt róluk, inkább valami szent borzadállyal. – Kikapok az apámtól, ha most rögtön nem megyek haza.

– A címüket – esedezett Wexford.

– Jaj, azt nem. Nem, nem. Mary a bíróságon volt. – Nem kis erőfeszítésbe kerülhetett a lánynak ezt kinyögni, gondolta Wexford. Mary tehát egyike volt Morgan menyasszonyainak. A lány küszködött az érzéseivel. Senki nem tanította rá, hogy léteznek ilyen érzések, és úrrá lehet lenni rajtuk. Arcán peregtek a könnyek vagy talán csak az esőcseppek. – A lelkipásztorhoz menjen – mondta, és kihátrált az ernyő alól.

– Nem eresztenek be a házba!

Hannah Peters visszaszólt Wexfordnak valamit az aznap esti ájtatosságról. Azután hazaszaladt az esőben. A rabul ejtett fogoly menekült a ragadozó elől, az emberbaráttól, aki ki akarja szabadítani. Visszatért a biztonságos kalitkába.

Wexfordot megrendítette ez a találkozás. Hannah Peters semmilyen fizikai hasonlóságot nem mutatott Loveday Morgannel, a felügyelőnek mégis az volt az érzése, mintha vele beszélt volna. Elevenen, más bőrében, íme, itt volt a halott lány; a félénk, riadt, rosszul öltözött lány, akinek nem voltak barátai, és arra is alig volt alkalmas, hogy betöltse az állását. Most végre feltárult Wexford előtt teljes valójában a temetőjáró, a bibliaolvasó. Teal ismerte a halott lányt, és nagy ritkán látta csodálkozó mosolyát; Lamont tanúja volt elgyötört hallgatásának; Dearborn egy vállrándítással bocsátotta útjára esetlen csúfságában. És most ő maga is látta Loveday-t vagy legalább a szellemét.

Az utca ismét néptelen volt, a kísértet eltűnt. De üzenetet hagyott hátra Wexfordnak. Egyetlen út nyílt számára, ezen kell most elindulnia. Börtönük falain kívül kell hozzáférnie a lány hittestvéreihez.

20.

Ezen az esős napon korán besötétedett. Egy söntésben, ahol tehergépkocsi-vezetők szoktak meghúzódni a vörösen izzó villanyfűtőtest melegétől gőzölgő esőköpenyben, Wexford az Artois Road lámpáinak lebegő fényét figyelte az ablakon át. Fentről a neonfény kék, vörös és narancsszínben verődött vissza a nedves gyalogjárón. Az ég piros volt és felhős. Ha itt-ott ki is bújt egy csillag, fényét elhomályosította a vakító neon.

Wexford azon törte a fejét, mikor kezdődhet az esti ájtatosság. Hét óra előtt talán nem! Az elfogyasztott tea és fánk ellenére éhes volt. Rendelt egy nehéz testi munkásnak való fogást. Csupa bűnös, tilalmas ételből álló tálat: kolbászos tojást zsírban sült krumplival.

Crocker és Dóra nyomasztó rendszabályainak értelmében neki már régen halottnak kellene lennie, minthogy valamennyi előírásukat megszegte. Dolgozott, amikor pihennie kellett volna, nehéz, zsíros ételeket evett koplalás helyett, esti kimenőket engedett meg magának, izgult, és ma még a piruláiról is teljesen elfeledkezett. Miért ne lépjen még egyet a bűnözés útján? Ha már lúd, legyen kövér!

A végzetes lépést abban a kocsmában tette meg, ahol először járt délidőben, és pálinkát ivott. Miután így visszatalált a megfelelő nyomra, Wexford dupla skót whiskyt rendelt. És mivel a legkevésbé sem ártott neki, ellenkezőleg, inkább jól érezte magát tőle, ezen a szent helyen elhatározta, hogy valamennyi előírással szembeszegül. Az is bolond, aki olyan életrendet követ, ami elgyengíti, miközben óvatos engedményekkel jó közérzethez juthat.

Mialatt a felügyelő a whiskyjét itta, az eső elállt. Beszippantotta a zivatar utáni London levegőjét; füstös gázzagát, amelybe imitt-amott más illatok is vegyültek: sült étel szaga, keleti fogások távoli, idegen illata, francia cigaretta felhője. Wexford maga mögött hagyta ezeket az illatokat, amint behatolt az Artois Road lakónegyedének sűrűjébe. Az utca fehér lámpáit túl előkelőnek találta ebben a környezetben. A felügyelő előtt most egy másik fény izzott fel: kerek, vörös fény, akár egy küklopszszem. – Rájött, hogy elkésett, az ájtatosság már megkezdődött. Wexford megállt a templom előtt, és hallgatta a hívek hangját, amint hol együttesen zsolozsmáztak, hol egyetlen hang tört fel dicsőítő énekével vagy talán káromlásával. Hány óra telik el vajon, míg ezek kijönnek innen? És ha ki is jönnek, szóba állnak-e vele?

A ház, amelyben a lelkipásztor szobát bérelt, ahol Morgan is lakott, most teljesen elhagyottnak tűnt, egyetlen fénycsík sem szűrődött ki a redőny sávjai között. A betonnal kövezett kertet fekete víztócsák borították, mert semmi fény nem tükröződött bennük. Talán ötven ehhez hasonló ház volt a Wilman Parkban; kripták, elevenen eltemetettek számára. Rachel, Mary és Sarah elmentek

innen... Wexford remélte, hogy ezek a lányok most illatszert használnak, műszempillát ragasztanak, és lépcsőn üldögélve a fiújukkal, sült krumplit eszegetnek papírzacskóból.

Morgan bizonyára nem e komor házak tövében sétálgatott a menyasszonyaival, hanem máshol. Sétálgattak, azután a férfi alamuszin belopakodott velük titkos szerelmet üzni a *templomba*? Wexford undorral húzta el a száját. Ha volt szomszédja Morgannek, alighanem megleste, amint az alkalmilag kiszemelt lánnyal korzózott.

A szomszéd ház teljes fényárban úszott, s még a függöny sem volt behúzva. Wexford meghúzta a csengőt, amely csilingelve szólt, de amikor, a háziasszony kijött ajtót nyitni, a felügyelőnek elszorult a szíve. Az asszony kék szeme üres tekintettel meredt rá, fehér botra támaszkodott, és kíváncsian mosolygott az érkezőre.

Nagyon idős asszony volt, közel a nyolcvanhoz. Wexford sejtése szerint látott még annyira, hogy észlelte az ő küszöbön álló alakját. A felügyelő nem akarta megriasztani az öregasszonyt, ezért még mielőtt visszahúzódhatott volna a házba, gyorsan megmagyarázta, ki ő és mi hozta ide. A vak asszony nem sok hasznára lehetett Wexfordnak, de ezt mégsem vághatta kereken az arcába.

– Éppen teát akartam főzni – mondta az öreg hölgy. – Inna egy csésze teát? A férjem a rendőrség szolgálatában állt. Biztosan hallott róla. Wally Lyle.

Wexford tagadóan rázta a fejét, de azután eszébe jutott, hogy az asszony úgysem látja.

– Idegen vagyok ezen a környéken – mondta. – Nem szeretném feltartani, Mrs. Lyle. Meg tudná mondani nekem a szomszéd házban lakók nevét?

– Vickers – mondta a ház asszonya, és kuncogott hozzá. – Oda ugyan nem jut be. Az egyetlen személy, akit beengednek, a villanyóra-leolvasó. Mert a gáz nincs náluk bevezetve. – Wexfordot megindította az asszony derűje. Itt él egyedül, vakon, nagyon öregén, és mégis képes tréfálkozni, talál egy kis örömet az életben. Hirtelen ösztönzésnek engedve beleegyezett, amikor az asszony azt mondta: – Azért csak igyék egy csésze teát. Tudom én, milyen az, egész nap az utcát róni.—Az öreg hölgy nem láthatta, hogy Wexford nem visel egyenruhát. Egy kis csevegésre vágyott a férjéről és a régi időkről. Miért ne? Valamivel úgyis el kell ütnie az időt, amíg a templomból kiárad a tömeg.

A hallban és a kis szobákban minden villany égett. Biztosan segíti a fény a tájékozódásban, gondolta Wexford, figyelve, amint az öreg hölgy, akár a molylepke, az erősebb lámpa fénye felé tartott a konyhába menet. De végül is Wexford készítette el a teát, és bevitt maguknak két csészével a szobába. Az idős hölgy egész idő alatt szorosán Wexford nyomában volt. Amikor ő az ablak mellé telepedett, hogy észrevegye a fénycsíkot az aszfalton, ha majd nyílik a templomajtó, háziasszonya is odaült mellé, botját a szék karfájára támasztva.

A kicsi, szegényes nappali zsúfolva volt bútorokkal, melyek roskadoztak a díszek alatt. Wexford azt csodálta, hogy az asszony mozogni tud ennyi csecsebecse között; nem sérti meg magát és nem ver le semmit. A felügyelő visszaemlékezett rá, milyen ügyetlenül mozgott ő az unokaöccse házában. Miközben Mrs. Lyle férje pályafutásával kapcsolatos anekdotákat adott elő neki, Wexford bámulattal figyelte, milyen ügyesen kezeli teáscsészéjét.

– Mióta él itt, Mrs. Lyle? – kérdezte tőle óvatosan.

– Negyven éve. Előttünk azok a Vickersék laktak itt.

– Akkor ők már elég idősek lehetnek, nem?

– Nem ezek a mostaniak. Ezeknek a szülei. Ezt a mostanit *fiatal* Vickersnek hívom. – Az asszony merőn nézett Wexford arcába.

– Olyan magával egykorúnak gondolnám, ötven körül lehet, de engem mégis a régi időkre emlékeztet.

– Soha nem járt a házukban?

Az idős hölgy a megboldogult Wally Lyleről szeretett beszélni, ezért hozzá tért vissza.

– A férjem megpróbált egyszer bejutni hozzájuk hosszú-hosszú évekkkel ezelőtt. A fiatal Vickers meg a húga, Rebecca még iskolás gyerekek voltak akkoriban, és az iskola, elküldte hozzájuk az orvost Rebecca miatt, mert skarlátja volt. De ők látni sem akarták az orvost. A kiválasztottak nem hisznek az orvosban, inkább hagyják, hogy a gyerekeik elpusztuljanak, de orvost nem hívnak.

– Szóval a maga férjét kérték fel mint hatósági közeget? – Wexfordot érdekelte a történet, annak ellenére, hogy egyáltalán nem tartozott a tárgyhoz. – És elérte, hogy beengedjék az orvost?

Mrs. Lyle éles hangon felnevetett.

– Nem éppen. A férjem csak dörömbölt és dörömbölt az ajtón, míg végül kijött az öreg Vickers, és megátkozta. Az emberben meghűlt a vér, olyan rossz volt hallgatni. A férjem akkor megfogadta, hogy többé az életben nem áll velük szóba. Meg is tartotta a szavát.

– Ez volt az egyetlen kapcsolatuk a családdal?

Mrs. Lyle kicsit zavartnak látszott.

– Ez volt az egyetlen kapcsolata velük a *férjemnek*. Soha nem mondtam el neki, hogyan segítettem Rebeccának megszökni és férjhez menni. Meg is kaptam volna a magamét, ha megtudja. A törvény embere volt.

Rebecca, a lány, aki megszökött.

Wexford meglehetősen élesen kérdezett rá.

– Mikor történt ez, Mrs. Lyle?

De az asszony kioltotta Wexford ébredező reményességét.

– Lehet vagy harminc éve ennek. Most a fivére lakik itt a szomszédban. Megnősült, gyerekei születtek, de ezek is már mind elmentek a háztól. Isten tudja hova.

Mrs. Lyle sóhajtott egyet, majd elhallgatott. Wexford növekvő türelmetlenséggel kémlelte a sötét gyalogjárót. Az öreg hölgy megitta a teáját, és a csészét gondosan visszatette a csészealjra. Fátyolos kék szemét most látogatója arcára szegezte, és a felügyelő érezte, hogy az asszony valami vallomásfélét készül tenni neki.

– Sokszor azt gondolom, hogy talán törvénybe ütköző dolgot tettem – mondta az idős hölgy, és arcán ravaszítás, majdhogynem pajkos kifejezés jelent meg. – A férjemet soha nem mertem megkérdezni, soha egy szót ki nem ejtettem erről.

– Mit tett, Mrs. Lyle? – Wexford derűs hangjával bátorította az asszonyt, hiszen arckifejezésével úgyszólván hiába jelezte volna.

– Ennyi év után már úgysem lehet baj belőle – kuncogott Mrs. Lyle, magában mulatva a csínyen. – Rebecca összetalálkozott egy legénnyel, és hozzá akart menni feleségül. A fiút Fosternek hívták, de nem volt *közülük* való, és Rebecca apja erélyesen a sarkára állt, aztán bezárták a lányt ide a házba. Egyszerűen fogoly volt, be volt csukva a hálószobájába. A lány kis levélkékét írt, és kidobálta nekem az ablakon át. Akkoriban még elég jól láttam, el tudtam olvasni. Nekem nem járt más a fejemben, mint hogy meghiúsítsam ezeknek a kiválasztottaknak a számítását. A fiatal Foster gyakran vendégeskedett nálam, naphosszat próbáltam felvidítani. És egy szép napon, amikor valamennyien a templomban voltak, létrát ragadtunk, nekítámasztottuk az ablaknak, a lány meg szépen lemászott rajta. Olyan volt, mint egy színdarab.

– Olyan lehetett – mondta Wexford.

– Máig is nevetek rajta, ha eszembe jut. Gondolja meg, mennyire szerettem volna látni, mit szóltak hozzá a kiválasztottak, de erre soha nem volt alkalmam. Megnéztem volna az öreg Vickers ábrázatát, mikor felfedezte, hogy kirepült a madárka. Rebecca férjhez ment, gyakran írogatott nekem, hogy megy a sora, de ennek most már régen vége. Semmi értelme levelet kapni, ha az ember nem tudja elolvasni, és nincsen senkije, aki felolvassa neki, igaz? – Mrs. Lyle

szívből nevetett a saját siralmas helyzetén. – Vickers... a fiút gondolom ... megházasodott, gyerekei születtek, de azok már mind elmentek szépen, egyik a másik után. Nem bírták ki itthon. És most már csak ők ketten élnek itt, magukban. A fiatal Vickers, én csak így mondom, pedig lehet már vagy ötvenéves, soha nem szól hozzám. Azt hiszem, gyanítja, hogy mit tettem Rebeccáért. Sokszor jót nevetek magamban, amikor eszembe jut Rebecca meg az a létra és a fiatal Fostér, mint dicső Rómeó. Szerencséje volt a lánynak, hogy meg tudta fogni a fiút magának. Igazán nem volt valami szemrevaló fehérnép, azzal a jókora szemölcsessel az orrán...

A diplomajtó feltáruhatott, mert halvány fénycsík szűrődött ki a nedves köre, és az emberek kezdtek feltűnedezni, a járdán. Wexford, aki épp erre várt, most ügyet sem vetett rá, hanem tekintetét merőn rászegezte Mrs. Lyle-ra, bár tudta, hogy az asszony nem láthatja.

– Szemölcs az orrán?

– Igen ott. Így valahogy. – Mrs. Lyle ujjával a megnevezett helyre bökött a saját pirosposzsgás arcán. – A férjem szokta mondogatni, hogy Rebecca levetethette volna, de hát ezek nem hisznek az orvosban...

– Hova költözött az a lány?

– Valamerre a város délnyugati részébe. A levelein rajta volt a címe. De hát a leveleket elraktam valahova. Magának kell megkeresnie, ha kíváncsi rá. De egyet mondhatok. Ide a szomszédba Rebecca sem tudja bejuttatni. Ehhez buldózerre volna szükség.

Wexford az ablakban állt, és a gyülekezetet figyelte. Az emberek lassan elszéledtek. Az asszonyok fekete, szürke vagy sötétbarna kábatokban, kalapokban. Nem is divatjamúltak voltak ezek a holmik, hanem minden divattól függetlenek. A férfiak, még a fiatalok is, fekete öltönyt és sötét esőköpenyt viseltek. Közöttük állt, mint egy varjú, fekete ruhájában a lelkipásztor. Kezet rázott a hívekkel, búcsúszavakat mormolt, míg – két személy kivételével – mind elmentek. A férfi és a nő – nyilván házaspár volt – kart karba öltve álltak, és várták a papjukat. A három ember lassan elindult a szomszéd ház felé. Wexford még egy utolsó futó pillantást vetett rájuk, amint alakjuk sötétben tükröződött vissza a pocsolya sötét vizében; három különös ember, akik átkelnek a Styxen, az alvilág felé. A bejárati ajtó hangos dörrenéssel csapódott be mögöttük.

– A fiatal Vickerst nézi? – kérdezte Mrs. Lyle, akiben megvolt a vakok fokozott érzékenysége. – Bár itt volna az unokám, hogy megdobálná málnával. A környékbeli gyerekek mind ezt teszik, és én csak sok szerencsét tudok kívánni hozzá.

– Talán nézzünk utána azoknak a leveleknek, Mrs. Lyle.

Felmentek az emeletre, az öreg hölgy mutatta az utat. A hálószobába vezette Wexfordot, amelynek pontosan az a zsibvásár hangulata volt, mint mindazoknak a szobáknak, ahol olyan öreg emberek élnek, akik ott öregedtek meg. A szokásos bútortáron kívül varrodobozok voltak itt – fából valók meg vesszőből fontak –, egyik a másik tetején. Az ágy alatt porlepte bőröndök, elborítva halomnyi régi képes újsággal meg albumokkal. Egy zömök komód tetején két miniatűr, a viktoriánusok szívének oly kedves kis fiókos szekrény állt. Mindezek fölött a falon egy levelekkel, papírokkal, kicsi dobozokkal meg ócska tollakkal zsúfolt állvány, továbbá köcsögök, tele hajtúvel.

– Alighanem itt lesznek azok a levelek – mondta Mrs. Lyle –, de lehet az is, hogy valamelyik másik szobában.

Wexford benézett a többi szobába. Egyik sem volt kifejezetten rendetlen, de arra sem volt alkalmas, hogy bennük éljen az ember. Hatvan év összehordott kellékei raktározódtak itt fel, és csak Wexford gyakorlott tekintetének köszönhető, hogy képes volt valami eszelős kartotékozási rendszert felfedezni, amelyet Mrs. Lyle alkalmazhatott azokban az időkben, amikor még ép volt a szeme.

Az öregasszony mintha megérezte volna látogatója döbbenetét. A hangjába, ha nem is rosszindulat, de némi kajánság vegyült, amikor megszólalt:

– Kemény munka lesz. – Ez a hang azt jelentette: Maga lát, én meg nem, úgyhogy csak rajta. Lásson dologhoz.

Wexford hozzálátott. A hálószobában kezdte. Talán az emléktárgyak szagától – Wexford számára csupán áporodott dohszag –, az asszony arca furcsán álmodozó lett. Régi események emlékét idézte fel benne. A keze kissé megremegett, amikor megérintette a levelezőlapokat és fényképeket, amelyeket Wexford elmozdított a helyükből. A felügyelő odavitte magának az ódon vörösréz éjjeli lámpát, melynek sárga fénysugarában finom porszemcsék szálltak, és kutatni kezdett Mrs. Lyle életének archívumában.

Az öreg hölgy nagy levelező volt, és minden levelet megőrzött; minden születésnapra és karácsonyra üdvözlőlapot, amit valaha kapott. Egyik férfi hozzátartozója bélyeggyűjtő lehetett, úgyhogy Mrs. Lyle megőrizte a borítékokat is. A gyűjtő azonban soha nem jött el a bélyegeiért, és ezrével gyűltek fel a borítékokon meg a letépett borítékfoszlányokon. Itt voltak a megboldogult rendőrtiszt szerelmes levelei, átkötve az esküvői tortáról származó, a ráragadt, megkövült cukormázdaraboktól ragadós szalaggal. Voltak itt névnapi üdvözlő lapok, melyeket a megboldogult Mrs. Lyle-nak küldött. Wexford őt ilyen talált a komódban, majd további hetet a varrodobozokban.

– Soha nem dobok el semmit – mondta Mrs. Lyle sugárzón.

Wexford nem mondta ki hangosan, csak magában tette fel a kíméletlen kérdést: Ugyan miért nem? Mire tartogatja ezeket a levelezőlapokat, cukrosdobozkákat, levágott bébihajfürtöket, mindezt a temérdek üdvözlő táviratot és a rengeteg újságkivágást? Hiszen vak, soha többé nem láthat belőlük semmit. De Wexford tudta, hogy az öregasszony más okból tartogatja mindezt. Mit számít, ha soha többé nem olvassa a rendőrtiszt írásait, és nem nézegeti a fényképeit vagy leszármazottainak fotográfiáit? Ezek Mrs. Lyle személyazonosságának építőkövei; a fal kötőanyaga, amely biztonságban őrzi ezeket a tárgyakat, és ablakot nyit, hogy azon keresztül világtalanul is láthassa elmúlt életét.

Wexford személyazonossága azonban nagyon megrendült az utóbbi hetekben ahhoz, hogy bárkinek a szemére vethetné ilyen tárgyak gyűjtögetését és megőrzését.

És Wexford most jól látott. Nem volt a szemének semmi baja. Még ebben a homályos, porlepte fényben is el tudta olvasni a pókhálószerű betűket, meg tudta különböztetni egymástól az arcokat a szépiapapírra készült elmosódott fotókon. A felügyelő úgy érezte, meg tudná írni Mrs. Lyle életrajzát. Minden itt volt; életének minden emléke elevenen őrizte gazdája senki máshoz nem hasonlítható személyiségét. Minden arra várt, hogy eltűzelje egy unoka, ha már a nagyanyának többé nincs rá szüksége.

Atmentek a másik szobába. Wexford nem tudta, mennyi az idő; félt az órájára nézni. Lennie kell egyszerűbb megoldásnak, hogy megtalálja Rebecca Fostert. Csak vissza tudna emlékezni rá, hol látta először...

A felügyelő szívből kívánta, bár a kisebb hálószobában kezdte volna a kutatást, mert ott találta meg, amit keresett. Lecsatolta egy aktatáska szíját, felhúzta a zárját, és kinyitotta. A táska kizárólag leveleket tartalmazott, egyik-másik levelet ki sem vették a borítékból, más levelek szabadon voltak; lapjaik szakadozottak, egyik a másikkal összekeverve. Birette utca 36. „1954. június 26-án. Drága May! Szomorúan értesülök róla, hogy baj van a szemével!...”

– Hát ez igazán nem tartott soká! – mondta Mrs. Lyle. – Remélem, mindent rendesen visszatett a helyére, nem kevert össze semmit. Szeretem tudni, hol vannak a dolgaim. Ha végzett, akkor kikísérem, s azt hiszem, ideje lefeküdnöm.

Az utolsó nap Londonban. Wexford azonban nem úgy gondolt rá, mint pihenője végére, hanem mint az utolsó lehetőségre, hogy megoldja az esetet. És most első ízben kellett a felügyelőnek valóban megtanulnia, mi az a határidő. Persze, azelőtt is előfordult, hogy Kingsmarkhamben nyomást gyakorolt rá a rendőrfőnök, és néha az is fenyegetett, hogy beidézék az embert a Scotland Yardra. Azt azonban soha nem mondta neki senki, hogy huszonnégy órád van az ügy megoldására. Ha ez az idő letelt, az ügyet kivesszük a kezedből. Ezt egyébként most sem mondta Wexfordnak senki, kivéve saját magát.

Howard már nem úgy tekintett nagybátyjára, mint az ügy közreműködőjére. Ha már erről van szó, eddig sem mondta, hogy ez a te ügyed, oldd meg. Hogyan is tehetne volna ezt, az ő pozíciójában? Howard csupán nagybátyja ötleteire és tanácsaira tartott igényt, de Wexford kudarcra óta erről is lemondott. Nem mintha unokaöccse bármi jelét adta volna csalódottságának, csak bizalmát most fenntartás nélkül Bakerbe helyezte, és vele beszélte meg az ügyet előző este.

Wexford túl fáradt volt, így elég keveset jegyzett meg ebből a tárgyalásból; csak anynyira emlékezett, hogy Gregsont rendőrtiszt ellen elkövetett testi sértés vádjával továbbra is őrizetben tartják. Baker változatlanul a fiúban látta a fő gyanúsítottat, de más irányban is folytatta a nyomozást. E percben a sál érdekelte, és erősen foglalkoztatta a Garmisch Terrace egyik lakójával folytatott beszélgetése. Wexford nem tudta annyira összeszedni magát, hogy kérdéseket tegyen fel. Howard is fáradt volt, a lába is fájt, úgyhogy nem tartóztatta a nagybátyját, amikor lefeküdni készült, hanem jó éjt kívánt, és derűsen kilátásba helyezte, hogy az ügy megoldódik, mielőtt Wexfordék szombaton elhagynák Londont.

Lehet, hogy megoldódik – fontolgatta a felügyelő vakációja utolsó reggelén –, de nem Baker segítségével.

Az asszonyok már régen leszoktak róla, hogy a lépcső lábánál várják Wexfordot, és ami a reggelijét illeti, azt evett, amit akart. Tökéletesen jól érezte magát. A tegnapi megerőltetéstől megint lefogyott, a kiadós étkezésektől pedig nem hízott meg, s még a kétkedő-aggályos Dórának is el kellett ismernie, hogy férjének jót tett a szabadság. Wexford nehéz szívvel eszmélt rá, hogy ez a péntek felesége számára is szabadságuk utolsó napja; a csomagolás és az utolsó percre maradt ajándékvásárlás ideje. Dórának csak azon járt az esze, hogy vajon megrendelte-e a tejet, meg hogy félretesz-e neki egy cipőt az ő kis sarki élelmiszerboltjuk.

– Mit mondtál? – kérdezte a férje.

– A kenyérről beszéltem, Reg. Azt mondtam, remélem, Dixonék félretesznek nekem egy cipőt.

– Sarki boltot mondtál... – Ez az! Ott látta azt az asszonyt! Persze, nem a kingsmarkhami országúton, Dixonéknál, hanem a bolt hasonmásában azon a kis téren, szemben a rózsaszín házzal, Fulhamban. Hány értékes órát vesztegetett el azzal, hogy egy élet lomtárában kotorászott!

– Kár, hogy ezt nem említetted előbb – mondta Wexford minden átmenet nélkül.

A nők úgy néztek rá, mint egy örültre. Denise ezt különben máskor is gyakran megtette.

– Mivel akarod tölteni a napodat, Reg bácsi?

– Majd csak eltöltöm.

– Utolsó látogatást teszel Szent Tamásnál?

– *Morus* Tamásnál. – Wexford rámosolygott Denise-re. Kedvelte illatos szépségét, és örült, hogy nemsokára elhagyja makulátlan háztartását meg a veszedelmes növényeit. – Miattam ne törd a fejedet. Vannak elintéznivalóim. Howard rendben elindult?

– Valaki érte jött, hogy elvigye.

Wexford megvárta, míg a nők elmentek otthonról játékokat vásárolni az unokáinak, majd elsétált a közeli kollégiumhoz. A kollégium kapuja mögött valószínűleg Verity Bate vörös haját látta. A lány korábbi kudarcára emlékeztette Wexfordot. Nem fog még egyszer felsülni; ezúttal nem. Minden gyönyörűen egybevág. Wexford még azt is tudta, miért épp a Belgrade Roadot szemelte ki Loveday, és miért a bolttal átellenben levő színpompás ház címét adta meg Peggy Pope-nak. A felügyelő egyenesen odatartott. Miért tenne bármilyen kitérőt?

Wexford ott állt a bolt előtt. Ablakára leszállított árak voltak ráfirkálva, ajtajában ládákban állt a zöldségnemű; a lámpaoszlophoz egy kuvasz volt kikötve. A felügyelő bement. A bolt tele volt; az asszonyok hosszú sorban álltak, kezükben bevásárlólistával. Két eladó szolgált ki: egy fiatal lány meg egy asszony, akinek rózsaszínű zsírdaganat éktelenítette el az orrát.

Wexford számára nem maradt más hátra, mint várni, ameddig a bolt kiürül – ha ugyan ezt egyáltalán remélni lehet pénteken, amikor a vevők hétvégi készleteiket szerzik be. A felügyelő fel-alá járkált az utcán, az idő őrjítő lassúsággal telt. Hosszú évekket ezelőtt, ifjúkorában érezte így magát, ha korán érkezett a randevúra, és agyon kellett ütnie az időt, amíg a lány jött. Borzongott a hideg ködben, ujjai elzsibbadtak. Kár, hogy nem jutott eszébe kesztyűt húzni. Kesztyű... Nyomozása során nem szabad megfélekednie a kesztyűs lányról.

Mire Wexford negyedszer tért vissza a boltajtóba, addigra a sor, egy asszony kivételével, elfogyott. Az utoljára maradt vevőt a lány szolgálta ki. Íme, itt volt az asszony, akivel annyira áhította a találkozást. Az ablaknál állt, és szappansomagokat rakott fel gúlába.

A felügyelőnek kiszáradt a torka.

– Mrs. Foster? – szólította meg.

Az asszony meglepetten lépett hátra, és bólintott. A szemölcs, mely hajdan szép arcot rontott el, most csak egy csúnya vonással jelentett többet az elnyűtt, megöregedett arcon. A nő ötven év körülnek látszott.

– Rendőrtiszt vagyok. Beszélni szeretnék magával.

Amikor a nő megszólalt, Wexford a Megvilágosodás Gyermekeinek hangsúlytalan, fakó hangját hallotta. Úgy beszélt, mint akinek nehezére esik a szó.

– Miről?

– Az unokahúgáról – mondta Wexford. – A bátyja lányáról.

Az asszony nem vitakozott, és nem tiltakozott, csak odaszólt a lánynak, hogy ügyeljen az üzletre, és egy kis hátsó helyiségbe vezette a felügyelőt.

– Beszéltem Mrs. Lyle-al – mondta Wexford.

Mrs. Fosternek arcába szökött a vér, és ápolatlan kezeit összeszorította. Lehetetlen volt elképzelni, mint fiatal lányt, mint Júliát, aki lemászott a létrán szerelmes Rómeója karjaiba.

– Mrs. Lyle...? Még mindig ott lakik? A bátyám mellett?

– Mrs. Lyle megvakult. Nem tudott semmit, csak a maga címét.

– Megvakult – mondta Mrs. Foster. – Megvakult. Én meg özvegy lettem és Rachel... – Wexford rémületére az asszony sírva fakadt. Úgy sírt, mint aki restelli a könnyeit; amint hullottak, azonnal törölgette őket. – Az egész világ rossz, úgy ahogy van – mondta. – Meg kellene változtatni.

– Lehetséges. Rachelről beszéljen nekem.

– Megígértem neki, hogy...

– A maga ígérete már nem érvényes, Mrs. Foster. Rachel meghalt. – Wexford minden bevezetés nélkül bökte ki, de nem bánta, mert tudta, hogy az asszony fájdalomhoz nagyon kevés köze van az unokahúgának. Önmagát siratta, meg talán egy kicsit Mrs. Lyle-t. Ki hullatott valaha

is egy könnyet Loveday Morganért?

– Meghalt – mondta Mrs. Foster ugyanúgy, mint ahogyan azt mondta, hogy „megvakult”. –
Hogyhogy meghalt?

Wexford mindent megmagyarázott. Míg beszélt, egész idő alatt kőkemény maradt az asszony arca.

– És most magán a sor – mondta a detektívfelügyelő.

– Júliusban jött a házamba. Tavaly júliusban. – A hang bántotta Wexford fülét. Teljesen monoton volt; nem emelkedett és nem esett. – A bátyám elzavarta, amikor rájött, hogy gyereket vár. Rachel kicsi volt, nem evett sokat, és a terhesség az utolsó hetekig nem látszott rajta. A bátyám azt mondta neki, takarodjék a házból.

Wexford gyanította, hogy így történt, mégis alig tudta elhinni. Napjainkban? Londonban, az ezerkilencszázhetvenes években? Bár Mrs. Foster megszabadult neveltetése nyűgétől, mégis volt körülötte valami viktoriánus. És viktoriánus volt a helyzet is, amit elmondott, számtalan regényben írtak hasonlóról.

– Nem tudja elhinni? – kérdezte az asszony. – Nem tudja, milyenek a kiválasztottak. Rachel azért jött hozzám, mert nem volt senki más, akihez mehetett volna. Nem hallott ő soha emberekről, egyesületekről, akik gondját viselik az ilyen lányoknak, mint ő. Együgyűnek tartottam volna, ha nem lettem volna egykor magam is ilyen.

– És a gyerek?

– Rachel nem is ment orvoshoz. Mondtam neki, hogy vizsgáltsa meg magát, de nem akarta. Soha életében nem volt dokornál. A kiválasztottak nem járnak orvoshoz. Nem akart a húgom elmenni a Betegségélyzőbe sem. Itt tartottam, magunknál. Az üzletben dolgoztam, meg két helyre jártam takarítani. Mi mást tehettem volna? Egy szép napon, mire hazaértem, Rachelnek már megvolt a gyereke. Egyedül szülte meg a hálószobámban.

– *Minden segítség nélkül?*

Mrs. Foster bólintott.

– De akkor kihívtam hozzá az orvost. Elküldtem az én doktoromért. Nagyon mérges volt rám, de hát tehettem én róla? Az orvos mindennap elküldte a bábát. Én anyakönyveztettem a gyereket Chelsea-ben, a King's Roadon.

– Morgan volt az apa?

– Igen. Rachel azt mondta, hogy ő Morgan felesége, és ha a férfi kijön a börtönből, rendesen összeházasodnak. Tudtam, hogy ez nem igaz. Morgannek él a felesége. Ketten elláttuk a gyereket, és amikor Rachel munkát kapott – takarítást –, hol én vittem magammal a kicsit, hol meg ő.

– És azután?

Mrs. Foster habozott. A lány az üzletből szólította.

– Megyek, egy perc múlva megyek – mondta. Elcsigázottan fordult Wexfordhoz. – A gyereket örökbe fogadták. Rachel szerette, de beleegyezett. Tudta, hogy képtelenek vagyunk mi magunk felnevelni. Mindkettőnknek dolgoznunk kell, és az úriasszonyok nem szeretik, ha az ember gyereket visz magával. De Rachelnek sehogyan sem ment a munka. Nem volt hozzászokva. Bolondult a televízióért. Új volt neki, tudja? Semmi mást nem akart, csak naphosszat a gyerekekkel az ölében a televízió előtt ülni. Azt mondta, szeretne olyan helyre kerülni, ahol egész nap nézheti. Aztán, hogy a kicsi elkerült a házból, Rachel szomorkodott nélküle, úgyhogy elment... Szerzett magának egy szobát. Azóta nem hallottam róla. Azt hittem, talán a bátyám visszafogadta. És mindazok után, amin keresztülment, Rachel továbbra is csak a Megvilágosodás Gyermekei közé akart tartozni... – Mrs. Foster hangja csüggedten elhalt.

– Ki fogadta örökbe a gyereket? Intézményen keresztül történt az eljárás?

– Ezt nem mondhatom meg. Megígértem. Rachel sem tudta meg. Úgy gondoltuk, ez lesz a legjobb.

– Nekem tudnom kell.

– De nem tőlem, ígéretet tettem.

– Akkor a Gyermekvédelmi Osztályra kell mennem – mondta Wexford.

A telefonkönyvből megtudta, hogy a Holland Parkban találja, és taxit hívott, hogy odamenjen. Már tudta a választ, a pontos választ, s a járdaszigeten álldogálva alaposan átgondolta, hogyan követték egymást az események attól kezdve, hogy Mrs. Foster házába megérkezett Rachel Vickers, aki Loveday Morganként halt meg a Kenbourne Vale-i temetőben.

Szegény Baker. Ez egyszer megfosztják a diadaltól; megelőzte a vén vidéki salabakter. Wexford szelíden mulatott magában, amikor azokra gondolt, odaát Kenbourne Vale-ben. Valamennyiükre, akik hamis nyomon indultak el, zsákutcában kötöttek ki, és csökönyösen ragaszkodtak ahhoz, hogy az ügyet a tehergépkocsi-vezető fiú nyakába varrják. Valamennyien – kivéve Clements őrmestert, aki most kapja a kezébe a végzést a törvényszéken. Vagy talán éppen ezekben a percekben utasítják el?

Howard és Baker a Yardon voltak. Mindenki tudta, hogy Clements aznapra szabadságot vett ki, s azt is, hogy miért. Pamela azt mondta Wexfordnak, ne várja a főfelügyelőt; aznap már nem jön vissza.

A fénykép, amit Pamela talált Howard íróasztalán, már nem volt ott. Valaki elvitte vagy elrakta. A helyén Mrs. Dearborn sálja feküdt jól láthatóan, áttetsző plasztiktokban. Karácsonyi ajándéknak lehetett volna nézni, ha a tok oldalán rajta nern lett volna a hivatalos pecsét.

Wexford vállat vont, megköszönte Pamelának a felvilágosítást, és kiment. Kerülővel ment a Zöld Szilfa nevű metróállomás felé, a temetőn át. A gomolygó ködben a szárnyas győzelmi isten kísérteties volt. A fekete lovak, félig ködbe burkolva, mintha minden külső erő segítsége nélkül, maguktól a levegőbe akarnának ugrani. Alattuk a királyi sírok valóságosvá válnak, akárcsak a néma fák. ezek a gyökértelenül, szürkén lebegő fantomok. Vízcseppek és sűrű köd tapadt a tüskés bokrokra. Obeliszkek, törött oszlopok, angyalok karddal, egy vadász két leterített oroszlánnal a lábánál.

„Aki kérdez, bolond.

Aki válaszol neki, még nagyobb bolond.”

Wexford elmosolyodott.

22.

Wexford utolsó londoni napja jól telt. Nem volt erős oldala a gépírás, de most örült volna, ha egy írógép akad a keze ügyébe. Mindent Dóra régi töltőtollával kellett leírnia, egyik oldalt a másik után róva. Hét óra elmúlt, mire végzett, azután lement, hogy megvárja Howardot.

Wexfordnak az volt a terve, hogy vacsora után adja át Howardnak a jelentést, és nyugalmas megbeszélésre számított a dolgozószobájában. Unokaöccse azonban telefonált, hogy később jön haza, és letette a kagylót, mielőtt nagybátyja beleszólhatott volna.

– Le kell feküdnöd, drágám – mondta Dóra tíz órakor.

– Miért? Hogy legyen elég erőm a vonaton ülni? Nagy kedvem volna egész éjszaka fennmaradni.

Wexford végül is kinyitotta a könyvet, amit Denise hozott el neki a könyvtárból, kétségbeesve

azon, hogy ő egyre csak halogatja a dolgot. A felügyelő elolvasta a mű ajánlását, amelyben a szerző jó egészséget kíván pártfogójának, valamint azt, hogy naponta gyarapodjék erényben és megbecsülésben. Ez az ajánlás, a nevek megfelelő helyettesítésével éppúgy szolgálhatott volna bevezetésül az ő saját jelentése, mint Morus Tamás mesterműve elé. Alig olvasta el az első bekezdést, amikor megint csengett a telefon.

– Howard veled akar beszélni, Reg. Mondtam, hogy éppen indultál lefeküdni.

Wexford kissé remegő kézzel nyúlt a telefon után.

– Howard?

Howard hangja érdes volt és némileg lekicsinylő.

– Ha lefeküdni készülsz, akkor nem fontos.

– Nem készülök. Ébren akartalak megvárni. – Most, hogy itt volt az idő, a felügyelő furcsán vonakodott, a hangja elbizonytalanodott. – Van itt néhány pont... írtam valami jelentésfélét... Ha gondoldod, hogy... Ugy értem, a következtetésem...

– Lehet, hogy azonosak a miénkkel – fejezte be Howard nagybátyja helyett a mondatot. – A sál? Igen, magam is arra gondoltam. Baker meg én épp az előbb kerestük fel egy régi ismerősödet, és most valóban szükségünk lenne a segítségedre. Ha tartanád a vonalat, összekötnék Bakerrel.

– Várj, Howard. Személyesen is átmehetnek.

– Hogyan? Most? Kenbourne Vale-be?

Wexford elhatározta, hogy szilárd lesz, és nem bocsátkozik semmiféle vitába. Hűvös fejjel, világosan átlátta, hogy másodszor is felsült, de nem adja be a derekát harc nélkül. Nem engedi, hogy Baker megfossza utolsó halvány reményétől.

– Taxival megyek.

A várható jayveszékelés Dóra részéről nem maradt el.

– De drágám! Ilyen későn?

– Mondtam, hogy egész éjjel fenn akarok maradni.

Wexfordot ámulatba ejtette, hogy némelyik üzlet még tíz perccel éjfél előtt is nyitva volt, és az emberek egyre vásárolták a fűszerfélét különös éjszakai lakomáikhoz. Az önkiszolgáló mosodákból kiszűrődő kékesfehér fény jelezte, hogy a gépek változatlanul forognak. A taxi áthaladt Wexforddal Kensingtonon, ahol az éjszaka népe kószált, könnyedén csevegve, mintha csak nappal volna. Ha Kingsmarkhamben valaki még ilyenkor az utcán volna, szapora léptekkel igyekezne hazafelé, hogy mielőbb ágyba kerüljön. Itt azonban a csillagtalan égbolt vörös izzásával egy virrasztó város lebegő fényeire borult rá.

Kenbourn Lane-hez értek. A temető olyan volt, mint egy fekete felhő, csak az égbolttól elütő sötét körvonalait lehetett látni. Wexford szorongató feszültséget érzett a mellkasában, ha arra gondolt, hogy mindjárt odaérnek. Nemsokára szembe kell néznie Bakerrel. Csak volna rá remény, hogy Howard olvassa elsőnek a jelentését...

Wexfordnak az a hóbortos gondolata támadt, hogy valamilyen fogadó bizottság várja majd, de az előcsarnokban nem volt más, mint az ügyeletes tiszt. Megpróbált úgy viselkedni, mintha ez a hely meghittebb viszonyban állna vele, mint ő a helyel, és magabiztosan a lifthez lépett. Ekkor visszahívta egy őrmester, megkérdezte a nevét és a foglalkozását.

– Mr. Wexford? A főfelügyelő várja önt, uram.

Ez már jobban hangozott. Kedvezett hangulatának, amikor a liftből kilépve látta, hogy Howard egyedül áll a folyosón, az irodája előtt.

– Nagyon gyors voltál

– Howard, csak azt akarom mondani...

– Gregson felől akarsz érdeklődni. Sejtettem, és meg is akartam említeni a telefonban. Mit

gondolsz, hol volt 25-én? Abba a betörési ügybe keveredett bele. Az a lány, aki Mrs. Kirbynél kereste telefonon, Harry Slade barátnője. Azért hívta, hogy megmondja neki, a dolog elő van készítve, és megadja Gregsonnak a szükséges tájékoztatást. Most pedig gyere be, beszélj Bakerrel. Hozassak kávét?

Wexford nem válaszolt az unokaöccsének. Bement az irodába, pillantása összetalálkozott Bakerével. Csendben kihúzta zsebéből a jelentést. A kézzel írott lapok amatőrmunkának látszottak, nagyon vidékiesnek hatottak.

Howard félszegen azt mondta:

– Csakugyan szükségünk van némi belső információra, Reg. Néhány kérdést szeretnénk feltenni neked...

– Minden itt van benne. Alig tíz perc alatt elolvashatjátok az egészet.

Wexford tudta, hogy túlságosan érzékeny, de teljesen érzéketlennek kellett volna lennie ahhoz, hogy ne vegye észre a lemondó és elnéző pillantást, amit Baker és Howard váltottak egymással. Leült, levetette esőkabátját és a szék hátára dobta. Azután a függönytelen ablakon át kibámult a párás, vörös égre meg az ablakon túl feketén elnyúló gázgyárra. Mialatt Howard telefonon kávét rendelt, Baker inkább átfutotta, mint elolvasta, a jelentést.

Tíz oldal volt. Baker az ötödik oldalhoz érve így szólt:

– Ez az egész anyag, a lány társadalmi háttéréről, kétségkívül nagyon tanulságos, de aligha... – Kereste a megfelelő kifejezést –, aligha tartozik a vizsgálat tárgyához – mondta.

– Hadd lássam. – Howard Baker mögé állt, és gyorsan átfutotta a jelentést. – Derekas munkát végeztél, Reg. Gratulálok. Úgy látom, ugyanarra a következtetésre jutottál, mint mi.

– A bizonyítékok alapján ez az egyetlen lehetséges következtetés – mondta Wexford.

Howard gyors pillantást vetett a nagybátyjára.

– Nos, igen... Talán az lenne a legjobb, ha röviden összegeznéd, Michael.

A kék papírlapok a sok forgatástól meggyűrődtek. Baker összehajtogatta a lapokat, és lekicsinylően az íróasztal tetejére hajította. De amit mondott, az nem volt lekicsinylő. Megköszörülte a torkát, és feszengve, mint az olyan ember, aki nincs hozzászokva a nyájaskodáshoz, azt mondta:

– Bocsánatot kell kérnem öntől, Mr. Wexford. Nem kellett volna azt mondanom a baklövésről meg a halpiacról meg ilyesmiket. De hát eleinte baklövésnek látszott, nem?

Wexford mosolygott.

– Felesleges komplikációnak látszott.

– Egyáltalán nem felesleges – mondta Howard. – Enélkül soha nem bukkantunk volna a nyomára annak, hogy ki a sál gazdája. Itt a kávénk. Köszönöm, őrmester, tegye le ide. Nos, Michael?

– Egy darabig hamis nyomon jártunk a Rachel Vickers és Dearborn mostohalánya körüli zűrzavar miatt – kezdte Baker. – Nem vettük figyelembe a közvetett bizonyítékokat, és persze, akkor még nem tudtuk, hogy Alexandra nem Dearborn gyereke.

Wexford kavargatta a kávéját, bár nem volt benne sem tej, sem cukor,

– És most honnan tudja? – szakította félbe Bakert.

– Mrs. Dearborn mondta el nekünk ma este. Nagyon őszinte volt, nagyon nyílt. Amikor rájött, milyen fontos ez a nyomozás szempontjából, magától bevallotta, hogy Alexandrát – szerinte nevét törvénytelen apja után kapta – magánúton fogadták örökbe a férjével. Két örökbe fogadó egyesület is visszautasította a kérelmüket a koruk miatt, és amikor tavaly karácsony előtt alkalmuk adódott rá, hogy magukhoz vegyék ezt a gyereket, kapva kaptak a lehetőségen. Dearborn teljesen szabályosan intézte az ügyet. Törvényes adoptálást akart az arra illetékes szervek segítségével. Amint december végén a házukba fogadták a gyereket, Dearborn értesítette

erről a Gyermekvédelmi Osztályt, és a törvényszékkal is közölte örökbefogadási szándékát. Valamit mondani akar, Mr. Wexford?

– Csak annyit, hogy a maga előadásában ez nagyon hidegen hangzik. Dearborn szenvedélyesen szereti azt a gyereket.

– Azt hiszem, nem engedhetjük meg magunknak, hogy érzelmeinket belekeverjük az ügybe. Természetesen, az egész dolog fájdalmas. Hadd foglaljam össze. Mrs. Dearborn soha nem találkozott Rachel Vickersszel. Csak a lány nagynénjétől, Mrs. Fostertől tudott róla, aki azelőtt nála takarított, no meg a gyámhatósági pártfogótól.

– A kesztyűs lány – mondta Wexford. Baker nem vett tudomást a felügyelő megjegyzéséről.

– A pártfogó és Mrs. Foster a lányt Rachel Vickers néven ismerte, nem is hallották a Loveday Morgan nevet. Február 14-ig Dearborn is csak a valódi nevén ismerte a lányt. Addig nem is látta, és bízott benne, hogy minden simán fog menni. Ezen a februári napon hazament, és közölte feleségével, hogy mialatt Alexandrának valami ingatlant mutogatott a Lammas Grove-on, amit meg akart venni, Rachel Vickers egy üzletből kijövet felismerte a gyerekét. – Baker rövid szünetet tartott. – Meg kell jegyeznem, nem egészen értem, hogy valaki karon ülő gyereknek házakat mutogat, de nem helyénvaló dolog, azt merem állítani. – A felügyelő Wexfordra nézett, de az nem szólt semmit. – Mrs. Dearborn szerint – folytatta Baker – Rachel azt kérte a férjétől, hogy még egyszer láthassa Alexandrát. Ő vonakodva bár, de beleegyezett, és megadta a lánynak a hivatali telefonszámát. Mrs. Dearborn azt állítja – és azt hiszem, igazat mond –, hogy nem tud több találkozásról Rachel meg a férje között. Amennyire ő tudja, a lány később nem mutatott érdeklődést a gyerek iránt.

– Nekünk viszont már a nyomozás kezdetén tudomásunkra jutott – mondta Howard –, hogy Rachelnek valamikor február 14-e után volt egy megbeszélése a Notbourne Művekben. Azt hiszem, helyesen következtetünk arra, hogy ez a megbeszélés semmi kapcsolatban nem volt a lány alkalmaztatásával. Neked mi az álláspontod, Reg?

– Dearborn – szólalt meg lassan Wexford – mindenáron meg akarta tartani a gyereket. Rachel pedig mindenáron vissza akarta szerezni. Ezen a megbeszélésen, Dearborn irodájában a lány közölte, hogy tiltakozni fog a végzés érvényesítése ellen. Mire Dearborn a lehető legtörvénytelenebb lépést tette, és felajánlotta a lánynak ötezer fontot, ha eláll a szándékától.

– Honnan tudod te ezt?

Wexford vállat vont.

– Olvasd végig a jelentésemet, és megtudod, honnan. De ha nem olvasod el, akkor is biztosra veheted, hogy ez az oka, amiért Dearborn nem mondott többet a feleségének. Ha ő gátlástalan is, a felesége nem az. Ő soha nem tartott volna a férjével abban, hogy bármi módon *megvásárolják* a gyereket. Mikorra várják Dearbornék a végzést?

– Március 24-ére – mondta Baker némi diadallal a hangjában. – De ha ezt nem tudja, Mr. Wexford, akkor nem értem, hogyan... No, hadd fejezzem be a gondolatmenetemet arra vonatkozóan, mi történt a továbbiakban. Rachel belement, hogy elfogadja a pénzt – bizonyos összeget, nem tudhatjuk, mennyit. Megígérte Dearbornnak, hogy felhívja, és rögzítik az ügylet lebonyolításának időpontját. A lány február 25-ét tűzte ki, és ezen a napon, egy óra tizenöt perckor felhívta Dearbornt a Garmisch Terrace-ról. Körülbelül egy órával ezután találkoztak a temetőben.

– Megállapította, hogy a sál Mrs. Dearborné?

– Nyilvánvalóan. Elsősorban emiatt kerestük fel az asszonyt. Mrs. Dearborn elmondta nekünk, hogy gyakran viseli férje báránybőr bekecsét, és valószínűleg a zsebében felejtette a sálat. Dearborn a megbeszélés szerint találkozott a lánnyal, és amikor meg kellett volna válnia a pénztől, arra gondolt, mennyivel egyszerűbb és biztonságosabb volna számára, ha megtartaná a

pénzt és megölné a lányt. Különben soha nem lehet biztos abban, hogy a lány a lepénzelés ellenére nem tiltakozik a végzés ellen. Ezért megfojtotta a lányt a sállal, a holttestét pedig a Monfort-sírboltba rejtette.

– Ebben is nagy segítségünkre voltál, Reg – mondta Howard. – Te figyeltél fel rá, hogy szökőév van. Dearborn meglepedezett erről. Ő abból indult ki, hogy a hónap utolsó keddje elmúlt, és a sírboltot legközelebb csak március 24-e után keresik fel, amikorra neki már kezében lesz a végzés.

Wexford habozó kézzel nyúlt a jelentése után, majd ismét letette.

– Dearborn vallotta mindezt? – kérdezte. – Kihallgattatok és... őrizetbe vettétek?

– Nem tartózkodik otthon – mondta Baker. – Valami építészkonferenciára utazott.

– A *véleményedre* voltunk kíváncsiak, Reg – mondta meglehetősen élesen Howard. – Mint magad is mondtad, ez az egyetlen lehetséges feltevés. Azt gondoltuk, hogy te valami konkrétumot tartogatsz a számunkra.

– Én mondtam ezt?

– Hát persze. Úgy értesültem, hogy te...

Wexford hirtelen úgy felpattant, hogy a szék majdnem feldőlt. Hirtelen megijedt, de nem önmagát féltette, nem is attól félt, hogy megint kudarcot vall.

– A felesége érintkezésbe fog lépni vele!

– Persze. Hadd lépjen. Dearbornnak holnap reggel kell visszatérnie. – Howard az órájára nézett. – Vagyis ma reggel. Ha rájön, hogy veszélybe került az a végzés – a felesége meg fogja mondani neki, hogy a törvényszék minden akciót felfüggeszt, amíg a dolog nincs tisztázva –, akkor Dearborn lóhalálában hozzánk rohan. Édes istenem, Reg, az asszony nem tudja, hogy a férjét gyilkossággal gyanúsítják.,

– És addigra Dearborn azt is tudni fogja, hogy az égvilágon semmi reménye nincs arra, hogy Alexandrát megtartsa? – Wexford görcsösen megmarkolta a széket. Remegett. – Meg fogja mondani neki a felesége?

– Szerintem igen, hacsak nem jóval érzéketlenebb, mint amilyenek nézem.

Wexford próbálta megőrizni a nyugalmát. Érezte, amint elsápad és reszket. Baker arca gunyoros volt és fanyar. Howardéra pedig kiült a teljes döbbenet.

– A tanácsomat kértétek, mivel a véleményemre nyilván nem voltatok kíváncsiak. Azt tanácsolom, hogy haladéktalanul telefonáljatok Dearborn szállodájába. Most, azonnal. – Wexford leült, és mereven bámulta a falat.

– Dearborn a szobájában van – mondta Baker, és a helyére rakta a kagylót. – Nem látom szükségét ennek az egész melodrámának. Az az ember a szobájában van, alszik. Már úton vannak, akik szemmel fogják tartani, és visszahívnak bennünket. Gondolom, Mr. Wexford attól tart, hogy egy összekötözött ruhásbatyut fognak találni a takaró alatt, a madár meg kiröppent a fészkéből.

Wexford megjegyzés nélkül hagyta Baker szavait. Kezét szorosan összekulcsolta, ízületei belefehéredtek az erős szorításba. A kezén nem tudott lazítani, de a hangján igen. Épp ezért kezdett könnyed társalgási hangon beszélni.

– Mi a helyzet Clementsszel? – kérdezte közömbös hangot erőltetve.

– Megkapta a végzést – mondta Howard. – Telefonon közölte velünk. Semmi nehézséget nem támasztottak.

– Virágot küldök a feleségének – mondta Wexford. – Juttasd eszembe. – Még egy kis kávé töltött magának, de a keze remegett, és kilocsantotta az íróasztalra. Howard egy szót sem szólt.

A telefon azt az ismert kattogást hallatta, ami egy másodperc tört részével meg szokta előzni a csengetést. De még mielőtt csengett volna, Wexford izgatottan felugrott. Három kéz nyúlt ki a

kagylóért; a másik két emberre is átragadt a felügyelő pánikja. Végül Howard emelte fel és beleszólt:

– Értem. Igen. Orvos látta? Értésítették a helyi rendőrséget? – Howard sovány arca nagyon sápadt volt. – A szállóban tartózkodik egy orvos, az van Dearbornnál – mondta.

– Öngyilkosságot kísérelt meg – mondta Wexford, de nem kérdő formában, hanem kész tényként szögezte le.

– Azt hiszik, meghalt. Egyelőre nem tudják biztosan. Úgy látszik, túlادagolta az altatóját.

Baker megpróbált a helyzethez illő sajnálkozást vegyíteni a hangjába.

– Talán a legjobb, amit tehetett. Borzasztó elgondolni, mi várt rá. Hosszú, börtönben töltött évek. Az ő helyzetében én is ugyanezt a kiutat választottam volna.

Megint Howard kemény hangja hallatszott, amint kérdéseket tesz fel a telefonba.

– Milyen helyzetben? – kérdezte Wexford. – Csak nem hiszi komolyan, hogy Dearborn a tettes?

23.

Wexford számtalan hajnal ért meg Kingsmarkhamben, de londoni virradatot még nem látott. Széthúzta a függönyt Howard ablakán. A lassan tisztuló eget figyelte, amint hasad, foszladozik és a szürkés felhők közül kiárad a fényzőn. A könnyű szellő olyan enyhe volt, hogy a temető fáit sem lengette meg. Zászlót lebegtetett egy távoli épület tetején. Turbékolni kezdtek a galambok, emelgették szárnyaikat, és lustán köröztek a toronyházak homlokzata körül. Ezek a bolondos teremtmények nehezen tanulnak, és máig is összetévesztették ezeket a házakat Dél-Itália parti szikláival, ahonnan a rómaiak hozták őket kétezer évvel ezelőtt. Az utcai forgalom üvöltő zaja, amely az éjjél utáni csendes órákban elhalkult, most megint teljes nappali erejével zúgott fel.

Az iroda üres volt, Wexfordon kívül nem volt bent más. Ahogyan a nap emelkedett, áttörve a vörösese fekete páraparukát, úgy hunytak ki fokozatosan Kenbourne Vale utcai lámpái. Wexford átment a szobán, és lekattintotta a villanykapcsolót. Alig helyezkedett el a jóleső, pihentető félhomályban, a villany megint felgyulladt, és Howard sántikált be az irodába Melanie Dearbornnal.

Az asszony arca elkínzott volt, szeme égett a kimerültségtől meg a félelemtől. Nadrágot viselt pulóverrel és fölötte a férje bárányszőr bekecsét. De minden bánatában és szorongásában is megőrizte jó modorát. Kicsit hunyorogva a fényben, odament Wexfordhoz, és kezét nyújtott neki.

– Nagyon sajnálom – kezdte –, hogy így kell újra találkozoznunk. Hogy ezek a szörnyűségek...

Wexford a fejét csóválta, hozott egy széket, és leültette az asszonyt. Szemével Howard tekintetét kereste. Howard ajkát biggyeszítve, alig észrevehetően aprót biccentett a fejével.

– A férje...?

– Javul az állapota – felelte az asszony helyett Howard. – Kórházban van, és nagyon kimerült, de eszméletén van. Rendbe jön.

– Hála istennek – mondta Wexford őszintén.

Melanie Dearborn könnyei között halvány mosollyal nézett a felügyelőre.

– Miért is voltam olyan ostoba, hogy felhívtam telefonon tegnap este? Tudja, pánikba estem. Nem bírtam elviselni a gondolatot, hogy hazajön, és Alexandrát talán már nem is találja a házban. A férjem elmondta nekem, mit követett el, hogy megtarthassa a kislányt.

Wexford leült, és közelebb húzta a székét az asszonyhoz.

– Mit, Mrs. Dearborn?

– Félek elmondani magának – suttogta Melanie Dearborn –, mert ha ez kiderül... akkor még... azt akarom mondani, akkor még el is vehetik Alexandrát tőlünk, és nem engedik, hogy...

Wexford Howardra nézett, de Howardnak egy arcizma sem rándult.

– Jobb, ha megmondja nekünk – mondta. – Mindig jobb megmondani az igazságot. És ha a vesztegetés nem történt meg...

Howard rosszállóan köhintett, és Melanie Dearborn nagyot sóhajtott. Szorosabban vonta magára a kabátot, s mivel a férjéé volt, az asszony az ő vigasztaló közelségét érezte belőle.

– A vesztegetési ajánlat megtörtént – mondta.

– Milyen összegről volt szó? – kérdezte Howard óvatosan, de célratörően.

– Ötezer fontról.

Wexford bólintott.

– A lány ennek az összegnek a fejében megígérte volna, hogy nem tiltakozik a végzés ellen?

– Meg is ígérte. A férjem irodájában. Ott és akkor megbeszélték, hogy találkoznak a Kenbourne Vale-i temetőben, február 25-én, két óra tizenötökor.

– Miért gondolta meg magát a lány?

– Valójában nem is gondolta meg magát. Stephen szerint nagyon egyszerű lány volt. Mikor aznap találkoztak, a lány arról kezdett beszélni, hogyan fogja felhasználni a pénzt. Odaadja valakinek, aki ellátja a gyermekét, amíg ő dolgozik. Stephen azt mondta neki: De hát Alexandra nem lesz a magáé. Azért adom magának a pénzt, hogy a kislányt megtarthassam. – Erre a lány a szájára tette a kezét, és képzelje el, azt mondta: De Mr. Dearborn, nekem meg kell tartanom a gyereket. Senkim nincs ezen a világon rajta kívül, magának meg nem hiányzik az a pénz. – Egyszerűen képtelen volt *felfogni*.

Wexford nem szólt egy szót sem. Ő látta a lányt vagy a szellemét, *az eleven mását*. Mindketten szigorú erkölcsök szerint nevelkedtek, de ebből az erkölcsből hiányzik az, amit közönséges emberi halandók etikának neveznek.

– Stephen... hát... Stephen megrémült – folytatta Mrs. Dearborn. – Azt mondta a lánynak, hogy ad neki többet is. Mindent, amit csak akar. El volt szánva rá, hogy elmegy – én nem is tudom – ötvenezerig, azt hiszem, de az a lány el sem tudott képzelni ekkora összeget.

– A férje nem adott neki semmit?

– Persze hogy nem. A lány csak egyre arról locsogott, hogyan ad majd ezret annak, aki Alexandrára vigyáz, a négyezret pedig félreteszi későbbi időkre. Akkor a férjem látta, hogy semmi értelme a további tárgyalásnak, sarkon fordult, és otthagyta a lányt. Azon az estén nagyon csendes és lehangolt volt. Azt hittem, azért, mert belefáradt abba, hogy annyit emésztsem magam Louise miatt. A következő héten megint fent járt a fellegekben. Most már tudom, miért. Rájött, hogy ki volt a meggyilkolt lány.

Howard eddig minden közbeszólás nélkül hallgatta az asszonyt, de most kemény, hideg hangon azt mondta:

– Ha meg akarja látogatni a férjét, Mrs. Dearborn, akkor valami járműről kell gondoskodnunk a maga számára.

– Köszönöm. Sajnálom, hogy mindenkinek csak gondot okozok. – Melanie Dearborn némi habozás után hirtelen kibökte: – És mit mondjak a férjemnek Alexandrával kapcsolatban?

– Az ennek az ügynek a kimenetelétől függ meg a bíróság döntésétől.

– De mi szeretjük azt a kislányt – bizonygatta az asszony. – Megfelelő otthont tudunk neki nyújtani. Stephen – még *öngyilkosságot* is megkísérelt. A vesztegetés nem történt meg. A lány ezt egyáltalán nem is vesztegetésnek fogta fel, hanem ajándéknak. Éppúgy, mint azokat a ruhákat, amelyeket a nagynénjének adtunk.

– Nos? – mondta Wexford Howardnak, miután Mrs. Dearborn, vállán át egy könyörgő

pillantást vetve rájuk, magukra hagyta őket.

– Nem tudhatom, hogy a bíróság hogyan bírálja el ezt az ügyet, de ha a Dearborn elleni bűnvádi eljárás során az adott bizonyítékok...

– Milyen alapon akarsz eljárást indítani ellene, Howard? Hogy pénzbeli ajándékot akart adni egy szűkölködő lánynak, egykori takarítónője unokahúgának? Azért, hogy felnevelhessen egy gyereket, akit Dearborn őszintén szeretett? Vagy azért, hogy később visszavonta az ajánlatot, mert a kiszemelt gyámszülőket nem tartotta megfelelőnek?

– Ez nem így volt, Reg. Jezsuita módra érvelsz. Dearborn megfojtotta a lányt. A sál a feleségéé volt, annak a kabátnak a zsebében tartotta, amit közösen viseltek. Dearbornnak számos motivációja volt a gyilkosságra. És megvolt a speciális helyismerete. A lány holttestét olyan sírboltba rejtette, amelyről tudta, hogy nem keresik fel addig, amíg a kezében nem lesz a végzés az örökbefogadásról.

– Tudta? – mondta Wexford. – Dearborn nem feledkezhetett meg a szökőévről. Február 29-én van a születésnapja.

– Nem értem önt, Mr. Wexford – szólalt meg Baker, aki épp a felügyelő utolsó szavaira jött be a szobába. – A jelentése szerint a mi álláspontunkkal ért egyet.

– Honnan tudja? Nem vett magának annyi fáradságot, hogy elolvassa a végét.

Howard elnéző mosollyal nézett a nagybátyjára, mint aki megérti, hogy számára az a győzelem, az a befejezés. Ezért kéri még utoljára, hogy olvassák el, mert ebbe vetette legfőbb reményét. Felvette az asztalról a kék papírra írt jelentés utolsó két oldalát, intett Bakernek, és gyorsan elolvasta.

– Nem itt kellene lennünk – mondta, mikor befejezte. – Nekünk most a Garmisch Terrace-on van a helyünk.

– Neked – vágott vissza Wexford. Az órájára nézett, és ásított. – Nekem tíz órákor megy a vonatom.

Baker egy lépést tett Wexford felé. Nem nyújtott békejobbot, nem próbálta visszavonni eddigi álláspontját, még csak nem is mosolygott. Ennyit mondott:

– Nem tudom, hogyan vélekedik Mr. Fortune, de én a magam részéről személyes kitüntetésnek venném, ha velünk jönne. – És Wexford megértette, hogy ez nyílt és teljes megkövetés.

– Van más vonat is – mondta, és vette a kabátját

Kora reggel a Garmisch Terrace-on a gyér, sápadt napfény teljes roskatagságukban világítja meg a házakat. Valaki odafirkálta a templom falára, hogy „Isten halott”. A lelkipásztor azon fáradozott, hogy súrolókefével meg egy vödör vízzel eltávolítsa onnan. A 22-es számú ház előtt Peggy Pope, felkötött hajjal, kisebb bútordarabokat rakott fel egy teherautóra.

– Utazik valahova? – kérdezte Wexford.

Peggy vállat vont.

– A jövő héten – mondta. – Azt gondoltam, tartozom annyival a háziúrénak, hogy adok nekik egy hét felmondási időt. – A lány arca mosdatlanul, testetlenül, meglehetősen zsirosán is átszellemült szépséget sugárzott, mint a fiatal szentek arca. – Meg akarok szabadulni néhány holmimtól.

Wexford a sofőrré pillantott. Az indiai lakó volt.

– Vele megy el, ugye?

– *Egyedül* megyek el. A gyerek meg én, mi ketten. Ő csak a teherautóját adja kölcsön nekem. Hazamegyek az anyámhoz. *Hova mehetnék* máshova, nem igaz? – A lány viharvert lemezjátékot rakott fel a teherautóra. Nadrágjába törölte a kezét, és lement az alagsori lépcsőn. A három rendőr követte.

A hallban még mindig ott voltak a halomba rakott könyvek meg az ormótlan, vedlett bútorok. A falról tovább hámlott a festék, növelve ezzel a nem evilági, Utópia-beli földrész térképét. Lamont az ágyban volt, a kicsi nyugtalanul izgett-mozgott a könyökénél.

Peggyn nyoma sem látszott olyanfajta szégyenkezésnek, amit egy tisztos háziasszony mutatott volna hasonló körülmények között Peggy nem volt tisztos háziasszony, hanem csavargó lány, aki éppen el akarta hagyni a szeretőjét. Talán visszaemlékezett rá, hogy Wexford egyszer segített neki, amikor nehéz tárgyakat kellett emelgetnie, s jelenlegi megjelenését a háznál úgy értelmezte, hogy a felügyelő újra ebben a szerepben tűnt fel. Egy konyhaedényekkel teli bevásárlókosarat nyomott a kezébe. Wexford tagadóan rázta a fejét. Az ágyhoz ment, és merőn nézett Lamontra, aki erre eleinte azzal reagált, hogy fejét a párnába temette, majd lassan, kétségbeesetten összeszedte magát annyira, hogy feltápáskodjék ülő helyzetbe.

Howard és Baker közelebb mentek az ágyhoz, Peggy figyelte őket. Tudta, hogy valami nincs rendben, és a három ember nemcsak kérdezősködni jött, de nem szólt semmit. Elhagyni készült a Garmisch Terrace vidékét, minden tartozékával együtt, s talán az egész nem is érdekelte a lányt.

– Kelj fel, Lamont – mondta Baker. – Kelj fel és öltözz.

Lamont nem felelt Bakernek. A piszkos takaró alatt meztelen volt. Üres tekintettel meredt Bakerre. Ez a tekintet teljes kudarcot fejezett ki; végtelen nyomorúságot, a szeretet és a képzelőerő hiányát. Az alkalmatlan ember nem egyéb nyomorult, csupasz állatnál, amilyen te is vagy... gondolta Wexford.

– Gyerünk! Tudod te, hogy miért vagyunk itt.

– Soha nem is láttam azt a pénzt – suttogta Lamont. Ledobta magáról a takarót, karjára vette a gyereket és átnyújtotta Peggynek. – Ezután neked kell róla gondoskodnod – mondta. – Egymagadban. Érted tettem, meg érte. Velem maradtál volna, ha megszerzem a pénzt?

– Nem tudom – mondta Peggy sírva. – Nem tudom.

– Bár én volnék olyan jó állapotban, mint te – mondta kimerülten Howard. – Azt mondják, a változás épp olyan jót tesz, mint a pihenés. Neked egyikben sem volt részed, mégis remek színben vagy.

– Remekül is érzem magam – mondta Wexford, és gondolatban hozzátette, de hangosan nem mondta ki: azért örülök, hogy már hazamegyek. – Kellemes, ha az ember újra tud olvasni anélkül, hogy úgy érezné, megvakul.

– Erről jut eszembe, tartogatok valamit a számodra. Búcsúajándék. Pamela felkutatta és megszerezte neked.

Az *Utópia* egy nagyon szép példánya volt, borostyánszínű bőrbe kötve, arannyal cizellálva.

– Így hát végül is megkaptam. Nagyon szépen köszönöm. Visszafelé menet tehetnék egy kis kerülőt, hogy elbúcsúzzam Pamelától?

– Miért ne? És közben a kocsiiban néhány homályos pontot megvilágíthatnál nekem, Reg.

Az idő ragyogónak ígérkezett. Wexford szabadságának ez volt az első igazán pompás napja, amikor a szünidőnek már vége.

A detektívfelügyelő megkérte Howardot, hogy csavarja le az ablakot, hadd érezze az arcán az üde levegőt.

– Amikor azt az első melléfogást elkövettem – mondta unokaöccsének –, akkor jöttem rá, hogy Dearborn semmiképp sem szentségtelenítette volna meg a kedvenc temetőjét. Azután eszembe jutott, hogy azt mondta nekem, február 29-én van a születésnapja. Az ember nem feledkezik meg a saját születésnapjáról, különösen akkor, ha ez az esemény tulajdonképpen csak minden negyedik évben következik be. Lamont azért hurcolta a lányt a Monfort-kriptába, mert messze volt attól a helytől, ahol megtámadta és megölte.

– Először miért kezdte Lamontra gyanakodni?

– Feltűnt, hogy Loveday – nekem még mindig Loveday, talán azért, mert ezen a néven próbált valahogyan kitörni a sötétségből a fénybe – szóval, hogy a lány Lamonthoz ment le beszélgetni, és *rá akart bízni valamit*. Semmije nem volt Alexandrán kívül, amit rábízható volt. Lamonthoz közeledett, nem Peggyhez. Részben azért, mert Peggytől félt, részben, mert főleg Lamont gondozta a saját gyerekeit is. – Odaértek a Hyde Parkhoz, a korán virító sárga nárciszok egész tengere tárult a szemük elé. – A lány elmondta Lamontnak, hogy ötezer fontot fog kapni. A dolog minden valószínűtlensége ellenére meg kellett győznie

erről a fiút, mert Lamont ingatlanügynökségekkel kezdett tárgyalni. Láttam nála egy háznak a részletes leírását, amelynek az ára valamivel ötezer font alatt volt.

– A lány csak ezret akart adni neki.

– Tudom. Feltevésem szerint Lamont akkor még nem gondolt erőszak alkalmazására, hanem azt remélte, hogy ki tudja csalni tőle a többi pénzt is.

– Szóval a lány telefonált Dearbornnak – mondta Howard, miközben elhajtottak a múzeumok előtt, melyek körül tolongtak a turisták ezen a szombat délelőttön. – Egy óra tizenöt perckor hívta fel, február 25-én, hogy megbeszéljék a találkozót.

– Azt már megbeszélték Dearborn irodájában. A lány Lamontnak telefonált. A fiú a Nagyherceghez címzett csapszékben tartózkodott, mindig ott fogadta a telefonhívásait. Loveday megmondta neki, hogy aznap délután veszi át a pénzt a temetőben. Lamont nyilván megleste, és amikor látta, hogy elválik Dearborntól, természetesen arra következtetett, hogy megkapta a pénzt.

– Ezután Lamont orvul rátámadt a lányra – folytatta Howard –, és először az ezer fontot kérte tőle, de a lány azt sem adta oda neki. Ugyanis nem volt miből.

Wexford bólintott.

– Lamont kétségbeesetten vágyott arra, hogy megtartsa Peggyt meg a gyerekeit. Most már semmi nem állhatott az útjában. Megfojtotta a lányt a saját sáljával.

– Nem, Reg, ezt így nem fogadhatom el. A sál Mrs. Dearborné volt.

– Valamikor – mondta Wexford – Dearborn odaajándékozta Loveday nagynénjének.

A Temze arany barnán fodrozódott; piszkosabb, szélesebb és erőteljesebb testvére az ő otthoni Kingsbrookjának. Ma este, gondolta Wexford, ha kicsomagoltuk a bőröndjeinket, és az unokák megkapták az ajándékaikat, ma este lemegyek a partra, és szemügyre veszem a folyómat. A felügyelő kiszállt a kocsiból, és odasétált Morus Tamás szobrához. Az aranyozott sapka meg az aranylánc szemkápráztatóan villogott ezen a délelőttön.

Wexford Howardhoz fordult, aki mögötte sántikált. Zsebére ütött, amelyben a könyv volt.

– Több mint négyszáz éve annak, hogy Morus Tamás ezt a könyvet, írta – mondta Wexford –, de nem hinném, hogy a dolgok azóta sokat javultak. Legalábbis nem annyit, mint ő remélte. Milyen jó, hogy ezt nem tudja, különben felállna innen, és visszamenne a Towerba.

– Nem olvasod az új könyvedet? – kérdezte Dóra már a vonaton, miközben ablakuk alatt eltűnedeztek a városszéli peremvárosok, a szürke utcák, a vörös színű, új londoni lakótelepek, a fehér toronyházak meg a fák, amelyek az aranyszínű ködfátyolon át számtalan füstfellegnek látszottak.

– Majd mindjárt – mondta Wexford. – Mit raktál ebbe a csomagba? Ezek is ajándékok?

– Majd elfelejtettem. Ez a két csomag neked érkezett ma reggel.

Két csomag: az egyik vastag, a másik vékony. Ki küldhette? A kézírás – a barna csomagolópapíron nem mondott semmit Wexfordnak. Leszedte a spárgát a vékonyabbik csomagról, mire az *Utópia* egy példánya hullott ki belőle, ezúttal fűzött változatban. Benne egy kártya, egy nyúl képe falusi környezetben; üdvözet Denise sógornőjétől. Wexford felhorkant.

– Csak nincs valami bajod, drágám? – kérdezte aggodalmasan Dóra.

– Persze hogy nincs – morgott Wexford. – Ne kezd ezt megint.

A másik csomagban is könyvet talált. Wexfordot cseppet sem lepte meg, amikor ebből is az *Utópia* esett ki. Antikváriumi példány, de jó állapotban. A könyvben lila szegélyű kártya, rajta a név, aranyozott betűkkel.

– Erről megfeledkezett – olvasta Wexford. – Jó lesz úti olvasmány. Megtarthatja. Nem mindennap lehet emberséges rendőrrel találkozni. Ivan Teal.

Jó lesz úti olvasmány... A fáradtság úgy tört rá Wexfordra mintha fejbe vágták volna, de küzdött az álmoság ellen. Felnyalábolta a három kötetet, és kibámult az ablakon. Kezdődött a zöld vidék, beékelődött a téglaházak közé. Rövidesen hazai tájra ér velük a vonat, ahol hullámszik a dombok. Ami az *Utópia*-t illeti... Dóra lehajolt, és csendesen felszedte a kupé padlójáról a három könyvet. A férje elaludt.

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ

Felelős kiadó Kardos György

Athenaeum Nyomda, 80.0712 Budapest, 1980

Felelős vezető Soproni Béla vezérigazgató

Felelős szerkesztő Ladányi Katalin

Műszaki vezető Sebestyén Lajos

A kötetet B. Solti Marianne tervezte

Kiadványszám 4709

Megjelent 15,6 (A5) ív terjedelemben, Primus betűtípusból szedve

MA 3772

ISBN 963 271 344 3

ISSN 0324–3117